

Bạn Trên Mạng Làm Ma Cà Rồng

Contents

Bạn Trên Mạng Làm Ma Cà Rồng	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	18
6. Chương 6	21
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	32
10. Chương 10	36
11. Chương 11	40
12. Chương 12	44
13. Chương 13	48
14. Chương 14	52
15. Chương 15	55
16. Chương 16	58
17. Chương 17	62
18. Chương 18	66
19. Chương 19	70
20. Chương 20	73
21. Chương 21	77
22. Chương 22	81
23. Chương 23	85
24. Chương 24	88
25. Chương 25	94
26. Chương 26	99
27. Chương 27	103
28. Chương 28	108

Bạn Trên Mạng Làm Ma Cà Rồng

Giới thiệu

Atlas vừa tốt nghiệp trung học, để tiết kiệm tiền, cậu quyết định đến thị trấn Forks du lịch tốt nghiệp.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-tren-mang-lam-ma-ca-rong>

1. Chương 1

Chương 1.

Bà con coi thử, nếu có cảm giác vẫn giống Trung văn quá thì bảo ta nhé, ta đã cố gắng viết cho giống giọng nguyên tác rồi nhưng mà vì văn phong của Yêu Yêu với Meyer khác nhau nên cũng ko giống hoàn toàn được.

Khi Atlas đến thị trấn Forks thì đã là giữa trưa, cậu mê mải nhìn xung quanh, nhưng mà nhìn như thế nào cũng không thấy được người bạn đẹp trai mà cậu quen ở trên mạng đâu. Một mồi thả vali xuống kéo tới gốc cây bên đường để đề phòng bị mưa xối cho ướt nhẹp. Tuy trời không mưa to, nhưng mà cậu không biết ở chỗ này cách nhà người bạn trên mạng kia bao xa!

“Hay là anh ta bận đi hẹn hò rồi? Mình biết mấy anh chàng trong thời kì trưởng thành hay tâm huyết dâng trào quá mà.” Atlas kéo mũ áo khoác trùm lên đầu, co ro ngồi dưới gốc cây.

Hiển nhiên, cậu đã đánh giá thấp cơn mưa dầm tại thị trấn nhỏ này rồi, nhiệt độ hạ thấp nhanh hơn là ở các thành phố lớn khiến cho cậu cảm thấy hơi lạnh.

Trên cây có hai chú chim đang riu ra riu rít, nhưng mà những tiếng chiêm chiêm đi vào trong tai Atlas thì lại biến thành:

A honey, lại có một tên ngốc bị bỏ rơi ngồi dưới sân nhỏ nhà chúng ta. Thấy mà ghét!

Mi mới bị vứt bỏ! Ta đây đang đợi người!

Atlas liếc mắt, không để ý tới mấy con chim bà tám miệng rộng kia nữa.

Từ nhỏ đến lớn, cậu đã quen nhìn đi mấy tình huống như thế này rồi. Thật ra bất cứ ai cũng đều hiểu được, nếu như bản thân mình từ nhỏ đã nghe hiểu tiếng chim thì sẽ biết nếu không muốn bị rơi phân chim vào đầu thì việc luyện khả năng nhận nhìn quan trọng đến thế nào.

A honey, đừng lắc bộ lông mềm mại sáng bóng của em nữa, coi chừng bị những tên loài người hèn mọn bỉ ổi nhìn coi thân thể xinh đẹp của em.

Nếu như con chim đó mà là người, Atlas dám cam đoan tên này nhất định là một ca sĩ rất nổi tiếng, chỉ cần dựa vào cái câu cuối ngâm nga khiến cho người ta nổi da gà kia.

Thấy ghét! Đừng có nói trắng ra như vậy! Chú chim kia đập đập cánh tỏ vẻ đang thẹn thùng.

A honey, em biết thành thật là ưu điểm của anh mà, bằng không lúc trước anh làm sao mà đoạt được em từ trong tay tên lưu manh đáng ghét kia chứ?. Chú chim ca sĩ kia lại tiếp tục ngâm nga, hơn nữa không ngừng gọi tới gọi lui.

Thì thầm —— thì thầm ——

Atlas sờ sờ da gà đã mọc đầy trên cánh tay, rốt cục nhìn không được ngẩng đầu lên thì thấy có hai con quạ đen kia đang ở sát bên cạnh nhau không coi ai ra gì mà anh em em, mỗ mỗ đụng đụng, giúp nhau chải vuốt lông vũ. Đương nhiên, cũng có thể là bởi vì chúng nó cho tới bây giờ chưa từng gặp được ai nghe hiểu được ngôn ngữ của chúng nó a.

Atlas lén lút lau mồ hôi.

Chú chim béo hơn một chút ngừng lại động tác cọ cọ vào bạn tình của mình, quạ quạ hai tiếng lẩm bẩm, nghiêng nghiêng đầu tỏ vẻ hồ nghi: Honey, anh có thấy hình như anh chàng đẹp trai ở dưới kia đang nghe lén hai chúng ta nói chuyện không?

Chú chim kia cúi xuống, dùng đôi mắt đen tròn xoe nhìn Atlas một cái, đột nhiên nghiêng đầu, đập cánh, giọng nói trở nên sắc nhọn: Em nói hắn ta đẹp trai hả? Honey em lại nói hắn đẹp trai à? Ngoại trừ trên đầu hắn ta có vài nhúm lông cùng màu đen với bộ lông xinh đẹp của anh, một kẻ bọc da từ trên xuống dưới rất cuộc đẹp ở chỗ nào?

Atlas vội vàng kéo mũ trùm kín hơn, sợ kể tiếp chính là một cục phân chim rơi xuống—— Nguyên một đoạn đối thoại bằng tiếng chim này tuy rằng cậu nghe không rõ lắm, nhưng mà vẫn là nhìn không được cảm thán, nguyên lai, chim ngoại quốc chẳng những so với chim Trung Quốc thoải mái hơn mà còn táo bạo hơn chim Trung Quốc nhiều ha!

Bọc da...

Ta đây trời sinh không có lông a?

Atlas lặng lẽ móc kim từ điển ra, lén lút nhấn vào mấy từ đơn mà mình nghe không hiểu mới nhận ra rốt cuộc là mình bị mắc cái gì.

Không cần phải cảm thấy kì lạ, kì thật chim chóc và con người rất giống nhau, ngôn ngữ đều có phân chia khu vực. Ví dụ như chim Trung Quốc nói tiếng Hoa phổ thông, chim Mỹ thì nói tiếng Anh, chim Hồng Kông thì cũng sử dụng tiếng Anh, nhưng mà trước kia khi tiếng Anh chưa phổ biến thì lũ chim ở đó sử dụng tiếng địa phương!

Lại nói đến, khi Atlas còn đi nhà trẻ, có lần gặp phải một chú chim ngoại quốc ở trước mặt cậu vừa đập cánh vừa kêu chiêm chiếp cái gì đó. Bất đắc dĩ chú chim này khẩu âm quá nặng, Atlas bé nhỏ chỉ có thể cố gắng bắt chước như chị phát thanh viên trong radio cố gắng nói rõ ràng: “Chúng tôi đều nói tiếng Trung.”

Kết quả đối phương trực tiếp khinh bỉ xông lại, đoạt đi bữa sáng của Atlas — một miếng bánh mì.

Mấy con chim không biết nói tiếng bản địa đều là kẻ lang thang, thô lỗ lại táo bạo, mạnh mẽ xông tới, đúng là loại lưu manh, đoạt bánh mì không nói, còn mỗ mỗ ngón tay của Atlas. Atlas bé bỏng òa khóc, nước mắt trào ra không ngừng.

Chim bản địa phần lớn đều quen biết với Atlas, mà chim nào không quen thì cũng sẽ từ những chú chim khác biết cậu bé này có khả năng nói chuyện với chim chóc, sau đó chạy tới vây xem —— Chim chóc thì trừ ăn ra chỉ có chơi, sau đó thì là kết đôi sinh trứng, không có thứ gì để theo đuổi, cho nên bình thường đều cực kỳ hóng chuyện.

Vài chú chim sẽ nhảy từ trên dây điện xuống, đậu lên vai Atlas, tràn đầy tức giận dậm chân đập cánh:

Đừng khóc! Con trai không rơi nước mắt!

Còn khóc? Còn khóc? Quên đi! Các anh em! Dám khi dễ bạn của chúng ta! Báo thù đi!

Báo thù báo thù!

Giành địa bàn! Giành địa bàn!

Đánh bại kẻ xâm lược!

Chống lại kẻ địch!

Mấy con chim sẻ nhanh chóng đem vụ án bánh mì này thăng cấp lên trình độ đấu tranh giành địa bàn, ào ào đuổi theo, vừa đuổi vừa kêu gọi bạn bè, chỉ trong một chốc liền biến thành một đoàn quân. Cuối cùng, một con chim sẻ béo ú dương dương tự đắc ngậm theo một miếng bánh mì bản vô cùng trở về, ném cho bé Atlas đang còn ngơ ngác, ngẩng đầu ưỡn ngực đập cánh, cố gắng làm cho cơ thể mình phồng bự ra thêm: *Cầm lấy đi! Nhanh cầm lấy đi!* Từ nay về sau còn có đứa nào không có mất thì chỉ cần báo tên của tôi ra là được!

Vì thế, bé Atlas đã phải dùng bữa sáng của nguyên một học kỳ mà báo đáp lại ân tình của mấy bạn chim sẻ đầy tinh thần thượng nghĩa.

Cho nên, trước mắt, Atlas vừa mới tốt nghiệp trung học, chỉ dựa vào vốn tiếng Anh vừa miễn cưỡng đủ tiêu chuẩn, thật sự có một chút không nghe hiểu được hai chú quạ đen kia đang nói gì. Vì vậy, kim tự điển liền được phát huy tác dụng của mình.

Lại nói tiếp, cậu dựa vào cái này mà cũng học được vài tiếng lóng từ mấy con chim gặp bên đường.

Đáng tiếc loài người đều không hiểu được tiếng của loài chim, bằng không họ nhất định sẽ nhận ra, hành vi của con người ảnh hưởng rất lớn đến loài chim, tiến tới việc nhận ra tầm quan trọng của văn minh nhân loại. Ví dụ như có một chú chim én, đang bắt chắp mưa gió mà bay đi, vừa bay vừa hét lên chói tai: *Trời ơi đui mắt rồi, đui mắt rồi!* Tại sao loài người lại thích giữa ban ngày ban mặt mà ôm nhau lăn lên giường thế!

Atlas lặng lẽ cúi đầu, đối với chú chim én đầy nghiêm túc tỏ vẻ đồng tình, hơn nữa quyết định không thể để cho bất kì ai biết được mình nghe hiểu tiếng chim.

Quạ quạ ——

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng kêu quen thuộc, Atlas nhú mày lại, ngẩng đầu lên, một con quạ đen đang dùng mỏ cọ cọ cái mõng của mình.

Hai con chim vừa mới đánh nhau khiến cho lông vũ bay tứ tung lúc này lại trở nên vô cùng thân thiết.

Honey, anh đừng giận nữa, anh nhìn xem, em đâu có thích anh ta chút nào đâu

Đúng vậy đúng vậy, honey, đều là lỗi của anh. Anh không nên hung dữ với em như vậy.

Atlas câm nín: Vì cái gì người có lỗi luôn luôn là mình.

Brừm —— brừm brừm ——

Một chiếc xe cảnh sát dừng lại trước mặt Atlas, cửa sổ xe mở ra, một người cảnh sát trung niên có mái tóc quần màu rậm nắng nhô đầu ra, quan sát Atlas, hỏi: “Cậu bé, cậu ở đâu đến thế? Có cần tôi giúp gì không?”

Atlas vui vẻ để vali đẩy chạy tới chỗ xe cảnh sát, đồng thời cũng thoát khỏi hai con quạ đen đang an ủi nhau kia: “Cảm ơn! Cảm ơn chú cảnh sát! Cháu đến đây tìm bạn, nhưng mà anh ấy vẫn chưa đến đón cháu.”

Từ nhỏ đến lớn luôn luôn được giáo dục “có phiền toái thì tìm cảnh sát”, thế là Atlas không chút do dự đem vali nhét vào phía sau cốp xe cảnh sát, sau đó mở cửa xe ra ngồi vào trong. Hơi ẩm từ hệ thống sưởi bên trong xe ập tới, khiến cho Atlas khẽ giật mình, run rẩy một chút.

“Xin chào, chú có thể gọi cháu là Atlas.”

Viên cảnh sát với mái tóc màu nâu nhìn đôi môi đã tái xanh của Atlas, đưa một cái khăn khô qua: “Charlie, tên của chú là Charlie Swan, là cảnh sát trưởng của thị trấn này.”

“Cảm ơn chú, cảnh sát trưởng Swan. Nếu như không gặp được chú không biết cháu phải đứng đợi mưa ở đây đến bao giờ nữa?!” Atlas cảm kích lau tóc, ấn tượng của cậu đối với viên cảnh sát có bề ngoài lạnh nhạt nghiêm túc này rất tốt—— có một số người chỉ là trời sinh ra không biết cách biểu hiện cảm xúc mà thôi, cậu từng gặp qua loại...ừm, chim này.

Charlie Swan nổ máy xe cảnh sát: “Bạn của cháu tên là gì? Có lẽ chú biết cậu ta đang ở đâu, cháu cũng thấy rồi đó, thị trấn Forks này cũng không lớn lắm.”

“Đúng vậy.” Atlas nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng, “Anh ấy tên là Edward, Edward Cullen.”

Charlie có chút kinh ngạc nghiêng đầu nhìn qua: “A, là gia đình của bác sĩ Cullen, bọn họ ở được cách đây hơi xa đấy.”

Thấy Atlas mở to đôi mắt đen tròn xoe nhìn ông, Charlie xấu hổ nhìn thẳng con đường trước mặt: “Ừm, chú chỉ là... rất ít khi gặp được bạn bè của gia đình bác sĩ Cullen. Chú muốn nói, gia đình của họ không thân thiết với người ngoài cho lắm, người lớn hay trẻ nhỏ gì đều như vậy. Không biết cháu là bạn bè thế nào với gia đình họ?”

“Không thân thiết với người ngoài sao?” Atlas đưa cái khăn đã hơi ẩm ướt trả lại cho Charlie, buồn rầu gỡ gãi mái tóc đen rối bù, “Bạn trên mạng, cháu chỉ là bạn trên mạng với Edward mà thôi.”

“Quả nhiên, nhưng cháu cứ như vậy đột nhiên chạy đến tìm một người bạn trên mạng thì có phải là quá đường đột không?”

Charlie Swan ngượng ngùng nở nụ cười, muốn an ủi cậu bé phương Đông đang tỏ ra buồn bã kia, nhưng sự chuyển đổi cảm xúc của cậu bé phương Đông này hiển nhiên đã vượt qua khỏi suy đoán của ông, cậu rất nhanh liền khôi phục tinh thần, bàn tay nắm lại vui vẻ nói: “Bất quá, cháu quan hệ với Edward đã hơn hai năm rồi ă! Hơn hai năm thì đâu thể là bạn tâm thường đúng không chú?”

Cậu mở to đôi mắt đen láy nhìn sang Charlie, hiển nhiên là muốn được ông đồng tình với suy nghĩ của mình, nhưng Charlie lập tức không để cho cậu mặt mũi mà lớn tiếng ho khan: “Khụ... khụ khụ khụ... quan... quan hệ?”

“Ôi chào? Không thể dùng từ này được sao ă? Vậy, vậy, vậy thì... trao đổi? Kết... kết giao ă.” Atlas mở kim từ điển ra, ừ ừ suy sụp hạ vai xuống, “Xin lỗi chú, tiếng Anh của cháu không được tốt lắm.”

“A.” Charlie thở phào một hơi, “Không, cái này rất bình thường, cháu không sống ở Mỹ sao?”

“Đúng vậy, cháu là người Trung Quốc, ă, không, nói cho chính xác thì, cháu là con lai, lai Ý ă. Bất quá từ nhỏ cháu lớn lên với mẹ ở Trung Quốc, trên thực tế thì không khác gì người Trung Quốc cho lắm.”

Tags: bạn trên mạng là ma cà rồng, twilight, đồng nhân Đăng bởi: admin

2. Chương 2

Chương 2.

Xe cảnh sát chạy xuyên qua trấn nhỏ, dừng ở biên giới phía bắc thị trấn Forks, một dòng sông lớn chạy dọc theo biên giới, trên mặt sông rộng lớn là một mảnh yên tĩnh, ngẫu nhiên mới có vài chỗ nước xoáy nhỏ nhỏ.

Atlas ngơ ngác nhìn, lại quay sang vị cảnh sát trưởng Swan nghiêm túc bên cạnh.

Cảnh sát trưởng Swan hạ giọng ho khan hai tiếng, ngón tay nắm trên tay lái giật giật, rõ ràng là ông đang xấu hổ: “Thực tế thì, chú không biết gia đình Cullen sống ở đâu, bọn họ không sống trong thị trấn. Ừm...”

“Atlas, cảnh sát trưởng.”

“Ừm, Atlas, ă là chú chỉ có thể đưa cháu đến đây thôi.” Charlie Swan xấu hổ không dám nhìn sang Atlas.

Atlas tỏ ra đã hiểu, nở nụ cười nhẹ: “Không sao đâu ă, rất cảm ơn chú, chú cảnh sát trưởng.”

Charlie ráng bổ sung thêm: “Bất quá cháu có thể ngồi lại trong xe của chú đợi một lát, trong xe ấm áp hơn bên ngoài. Dù sao thì hôm nay chú cũng không có công tác gì nữa.”

“Cảm ơn.”

“Cứ gọi chú là Charlie.”

“Vâng, Charlie.”

Charlie không phải là loại người hay nói chuyện, nhưng Atlas là ai chứ, cậu rất hiểu cách làm hài lòng người khác, bất kể là loại người nào, cho nên, mặc dù đại đa số là Charlie ngồi nghe, không khí trong xe cảnh sát rất là thoải mái.

Điều này làm cho Charlie thở dài một hơi.

Có lẽ là do bệnh nghề nghiệp, ông luôn không giỏi về việc ở chung với người khác, nhất là thể hệ sau và người khác phái. Loại tính cách này, chỉ cần nhìn hoạt động ưa thích của ông là đi câu cá thì có thể nhìn ra được. Charlie cảm thấy, có lẽ, người vợ trước Renee không thích không chỉ là thời tiết của Forks mà còn có tính cách lặng lẽ của ông, nói không chừng, cả cô con gái Bella của ông cũng như vậy.

Điều này làm cho Charlie nhin không được mà hâm mộ Atlas, cậu thiếu niên rất biết cách ăn nói, hơn nữa gương mặt lúc nào cũng như đang cười, rồi lại không phải lúc nào cũng ồn ào nói chuyện, rất hợp thời mà có lúc yên lặng một lát, hoặc là nói sang chuyện nào đó. Ở tuổi này của cậu bé, rất khó có được kỹ năng nói chuyện này. Cậu ta bao nhiêu tuổi nhỉ? Cùng lắm là mười lăm mười sáu tuổi thôi?

Charlie nhìn Atlas, âm thầm suy đoán. Bất quá lại không dám khẳng định. Người phương Đông từ trước đến nay không dễ từ bề ngoài mà đoán được tuổi.

Nhờ có Atlas ngồi nói chuyện cùng, đã lâu lắm rồi Charlie mới vui như vậy, thậm chí ông còn kể cho Atlas nghe về chiến tích mà ông tự hào nhất cuộc đời — ông đã từng câu được một con cá hồi nặng hơn hai mươi pound, điều này đã khiến cho ông bạn tốt Billy Black của ông vô cùng ghen tỵ.

Atlas không tỏ ra thờ ơ giống Bella mà lại tỏ ra trầm trồ thán phục, khiến cho Charlie vô cùng vui vẻ.

Đương nhiên, Charlie không hề biết rằng ngay sau đó Atlas lên lút quay lưng đi, dùng kim tự điển đổi đơn vị pound sang kg.

Bất quá, cuộc nói chuyện vui vẻ này không kéo dài được lâu, một chiếc Volvo màu bạc xé gió lao đến cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người họ.

Chiếc Volvo màu bạc gầm rú lao đến, Atlas và cảnh sát trưởng Swan đều vì tốc độ của nó mà nhin không được vô tức đem lưng dán vào lưng ghế ngồi, hít sâu một hơi.

Sau đó, cảnh sát trưởng Swan đột nhiên nhớ ra chức trách của mình, thấp giọng mắng: “Chết tiệt! Lại chạy quá tốc độ! Ta nhất định phải bắt được thằng oắt con liều mạng kia!”

Đáng tiếc, chiếc Volvo màu bạc không cho cảnh sát trưởng Swan cơ hội đó, ngay trong nháy mắt phát hiện ra xe cảnh sát, tốc độ của chiếc Volvo lập tức giảm xuống tốc độ bình thường một cách nhanh chóng đến nỗi khiến cho người ta hoài nghi ánh chớp màu bạc vừa rồi chỉ là ảo giác.

Trong lúc Atlas hai mắt tròn xoe ngưỡng mộ tính năng của chiếc xe này thì đồng thời, cảnh sát trưởng Swan siết chặt vô lăng mở trừng trừng hai mắt thở hồng hộc đầy giận dữ.

Sau đó, chiếc Volvo đầy phong cách thẳng lại nhẹ nhàng sát bên cạnh xe cảnh sát, cảnh sát trưởng Swan cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi cho rằng đây chính là hành động khiêu khích.

Chiếc Volvo vừa ngừng, cửa sổ xe từ từ hạ xuống, một chàng trai tuyệt mỹ với làn da trắng như đá cẩm thạch từ cửa sổ xe chui ra, đôi mắt vàng óng như caramel mở thật to, phảng phất như vừa nhìn thấy điều gì không thể tin được: “Atlas? Là cậu sao? Trời ơi, cậu thật sự đến đây, quả thật là... thật là... tôi muốn nói, đúng là không thể tin được!”

“Nhưng đây không thể trở thành nguyên nhân cho việc chạy quá tốc độ, tôi tin là như thế.” Cảnh sát trưởng Swan hiển nhiên vẫn chưa nguôi giận, bàn tay vẫn siết chặt vô lăng gầm gừ.

Chàng trai sở hữu gương mặt hoàn mỹ khiến cho ai ai cũng phải ghen tỵ lại hoàn toàn không quan tâm đến những lời ông vừa nói. Khi cảnh sát trưởng còn chưa nói xong thì anh ta đã từ trên xe Volvo bước xuống, đôi mắt màu caramel tràn đầy ngọt ngào, khoe miệng khe nhếch lên, biểu hiện ra tâm tình của anh cũng tràn đầy kích động lẫn vui mừng như trong giọng nói.

Dù cho Atlas vẫn luôn nghĩ rằng tình bạn thân thiết suốt hai năm qua trên mạng đương nhiên là không tầm thường nhưng cậu cũng không tránh khỏi kinh ngạc, bối rối kéo kéo vạt áo, xác định đối phương không

phải bởi vì cậu có điểm nào quái dị nên mới tỏ ra khó tin như thế xong cậu mới nở nụ cười đáp lại.

Mấy chú vịt hoang lắc lắc mông đi qua bờ sông, một cô vịt không nhìn được mà reo vui : Oa, tắm ngoài trời! Tắm ngoài trời! Người ta thích nhất là tắm ngoài trời!

Muốn chạy ***!

Muốn tìm bạn!

Muốn trứng trứng!

Chết tiệt! Ai đánh tôi?

Đánh nó đi, đánh nó đi! Ai bảo nó cạnh tranh không công bằng!

Một trận lông vũ tung bay hòa cùng tiếng cạp cạp ồn ào.

Nụ cười bên môi Atlas cứng lại.

“Hi, Edward, anh so với trên mạng nhìn còn đẹp trai hơn.” Atlas mở cửa xe, vừa mới chui ra thì Edward đã đem áo khoác trùm lên trên đầu cậu.

Một mùi hương nhàn nhạt từ áo khoác quấn quanh người Atlas, Atlas khẽ run lên một cái, vội vàng từ chối: “Không, tôi không lạnh.”

Edward cúi người, dùng đôi mắt caramel đầy mê hoặc chăm chú nhìn Atlas, giọng nói tràn đầy vui vẻ: “Không, không phải là lạnh, tôi chỉ lo cậu mắc mưa thôi.” Anh vừa nói vừa ngăn Atlas lại, đi ra sau xe cảnh sát, mở cốp xe lấy vali của Atlas ra, ngắt lời Atlas định nói, “Để tôi lấy cho, cái này hơi nặng” , không tốn chút sức lực xách cái vali lên, tựa như trên tay anh chỉ đơn giản là đang cầm một cọng lông không hề có trọng lượng nào.

Atlas méo xệch miệng, vô thức nhéo nhéo bắp tay của mình, cảnh sát trưởng Swan thấy động tác nhỏ nhỏ này của cậu, vươn đầu qua, thấp giọng nói: “Cánh tay của cháu trông cũng rất được mà chàng trai.”

Atlas giật giật khoe môi, uể oải đáp: “Cám ơn chú, trước kia thì cháu cũng thấy vậy.”

Mà ở bên kia, Edward đang đem hành lý cất vào sau xe Volvo, tựa như nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người kia, khoe miệng nhếch cao lên.

Atlas im lặng, chợt nhớ ra một chuyện rất quan trọng, cho nên cậu quay sang cảm ơn cảnh sát trưởng Swan một lần nữa, kéo cái áo khoác trùm lên trên đầu mình, hơi mất tự nhiên đi đến bên cạnh Edward, mở to đôi mắt đen nói: “Ừm... trời đẹp quá!”

— Thầy giáo dạy tiếng Anh có nói, người Trung Quốc rất thích nói câu đầu tiên khi gặp mặt là “Ăn gì chưa?” dù cho đối phương vừa từ trong toilet đi ra. Nhưng mà người phương Tây thì câu đầu tiên khi gặp mặt cơ bản là sẽ liên quan đến thời tiết. Atlas cảm thấy bản thân mình hẳn là nên theo phong tục của nước người ta. Vì thế, tuy rằng đây không phải là câu đầu tiên của cậu, nhưng mà bây giờ bổ sung chắc vẫn chưa muộn nhỉ?

Cảnh sát trưởng Swan : “...”

Edward: “...”

Hai người đồng thời ngẩng mặt nhìn trời, những giọt nước mưa lạnh lẽo không ngừng rơi lộp bộp lên mặt của họ.

Edward bật cười vươn cánh tay vòng qua vai Atlas, đem cậu nhét vào trong chiếc Volvo, nhưng không có lui ra ngoài, ngược lại chui vào hơn nửa thân người, hai tay chống lên đệm lưng của Atlas, đầy thâm ý cười nói: “Tôi rất bất ngờ, cũng rất là vui khi cậu có thể yêu thích thời tiết như thế này, Atlas à.”

“... Hơ.” Atlas ngôn ngữ ít ỏi tròn xoe hai mắt, cảm thấy... nghe lời thầy dạy luôn luôn đúng ha?!

Cậu cởi áo khoác ra ôm vào trong lòng, quay ra vẫy vẫy tay với cảnh sát trưởng Swan, vị cảnh sát trưởng nghiêm túc gật nhẹ đầu với cậu, trở lại trong xe cảnh sát, nổ máy chạy đi.

Edward đợi ông đi khỏi rồi mới ngồi vào trong xe, chạy qua sông, thẳng theo hướng bắc.

Trên mặt của anh vẫn lộ rõ nụ cười, rõ ràng là anh rất vui vì có Atlas ở bên cạnh.

Atlas khẽ cảm khái một câu: người ngoại quốc quả nhiên rất nhiệt tình ha?!

Kim đồng hồ tốc độ cũng rất nhiệt tình nhảy lên 120 km/h. Atlas lặng lẽ thắt dây an toàn, Edward vẫn nhìn thẳng phía trước, ngón tay nắm chặt vô lăng, nhưng anh hình như vẫn nhìn thấy được động tác đó của Atlas, trên gương mặt tái nhợt như đá cẩm thạch lại không nhin được mà gợn lên một nụ cười.

Atlas thắt dây an toàn xong ngẩng đầu lên, đột nhiên một luồng hơi lạnh ập vào mặt cậu, nháy mắt cậu nhận ra thân thể của Edward đã áp sát cậu, đôi mắt xinh đẹp màu caramel thích thú khóa chặt trên người Atlas, giọng nói tràn ngập hào hứng mà mềm mại như tơ lụa vang lên bên tai: “Atlas, cậu đang sợ sao? Yên tâm đi, sẽ không xảy ra tai nạn giao thông đâu, tôi hứa với cậu đấy! “

Miệng anh thì nói như vậy, trên mặt lại hiện rõ ràng vẻ trêu chọc, giống hệt như mấy lần anh trêu chọc cậu ở trên mạng, cảm giác quen thuộc này giúp cho một chút lo lắng vẫn còn tồn tại trong lòng cậu khi lần đầu tiên gặp một người quen trên mạng thoảng cái liền biến mất.

Cho nên, Atlas bèn vươn tay, đem mặt Edward đẩy nhẹ ——

Cảm giác lạnh buốt cùng cứng rắn làm cho Atlas khẽ giật mình một cái, bắt quả cậu vẫn héch cảm lên: “Nếu anh thật lòng nghĩ cho tôi thì làm ơn đem ánh mắt của anh chuyển về đường lớn một cái đi! Nhìn đường! Cảm ơn! “

Edward hiển nhiên ngây ngẩn cả người, quái dị nhìn Atlas, thì thầm một câu: “A, từ trước tới giờ tôi chưa từng gặp ai như cậu.”

“Kỳ thật tôi cũng chưa từng gặp ai như anh.” Câu nói này của Atlas khiến cho hô hấp của Edward rõ ràng nặng hơn, nhưng rất nhanh, Edward liền đỡ khóc đỡ cười, bởi vì Atlas nhún vai nói tiếp: “Khi tôi đẩy anh, không lẽ anh lại không thể phối hợp quay mặt đi sao?”

“Atlas, cậu...”

Cậu bạn luôn luôn không ngừng nói chuyện ở trên mạng đột nhiên yên lặng, Edward đành nghe lời không nghiêng người qua phía Atlas nữa, nhưng thỉnh thoảng anh vẫn không nhin được mà quay qua nhìn cậu khiến cho Atlas không khỏi đau đầu.

Nhìn rất nhiều lần, Edward mới nhin không được thấp giọng hỏi: “Tôi cho rằng ít nhất cậu cũng phải thất mắc... ừm, mặt của tôi... vì sao lại lạnh như băng chẳng hạn? ” Khi hỏi đến vấn đề này, ngón tay út của anh có chút nồn nóng nhip nhip vào tay lái.

Atlas tròn xoe mắt: “Không phải bởi vì tôi lấy áo khoác của anh sao?” Cậu nhìn một đồng nút trước mặt, cau mày, “Đúng rồi, anh có thể tăng nhiệt độ trên xe lên một chút.”

Edward ngẩn người, đột nhiên phá lên cười ha hả, cười đến thở không ra hơi.

Atlas ngơ ngác nhìn anh thì thấy đôi mắt của Edward lúc này tựa hồ như đang phát ra ánh sáng vàng kim chói lọi.

“Xinh đẹp quá!” Atlas kim lòng không được thấp giọng cảm thán, thậm chí nhin không được đưa tay ra.

Gương mặt tuyệt mỹ của Edward vì lời khen ngợi của cậu mà lộ rõ ý cười lẫn vui sướng, anh hướng về phía Atlas gần thêm một chút, đôi mắt thâm thúy nhìn động tác của cậu, dường như đang cổ vũ cậu tiến lên. Tư thế nghiêng nghiêng người, chỉ cần gần thêm chút nữa thì trán của anh sẽ cộng vào cái trán của cậu, vô cùng thân mật.

Nhưng, hiển nhiên, anh không quên rằng mình đang lái xe, mà hành khách của anh cũng không phải là mấy người anh chị em, cho nên Edward không thể không lui trở về, nhưng đôi mắt ánh kim chói lọi vẫn dán vào người Atlas, giọng nói du dương êm ái vang lên tựa như đang hát, tựa như đang rót thuốc độc vào tai cậu: “Cảm ơn cậu đã khích lệ, my dear, bắt quá, tôi càng hy vọng cậu...có thể đổi từ khác.”

Atlas và Edward nhìn nhau một lúc, khoảng chừng mất hai giây đồng hồ, nhưng nhiều đó cũng đủ để cho Atlas suy nghĩ cẩn thận, “dear” đối với người nước ngoài mà nói, đại khái so với mấy từ “tôi, bạn, anh ta” của người Trung Quốc không khác gì nhau mấy, cho nên hai giây sau, cậu bình tĩnh một tay cầm lấy dây an toàn, một tay chỉ ra phía trước, cố gắng dùng vốn tiếng Anh ít ỏi của mình mà biểu đạt ý tứ: “Nhìn đường.”

Nụ cười hoàn mỹ của Edward thoáng chốc cứng đờ, Atlas cau mày suy nghĩ lại bổ thêm một câu ngắn gọn: “Anh nghĩ thật sự sẽ không xảy ra tai nạn xe cộ sao?”

“Không! Tôi tin chắc!” Edward phần nộ quay đầu lại, hung hăng nhìn chằm chằm mặt đường, hung hăng giẫm lên chân ga, dường như có ai đó đã chọc giận anh, chiếc Volvo màu bạc lại dùng tốc độ nhanh như điện xẹt lao đi.

“Á.” Atlas run rẩy, nhìn chằm chằm Edward, nhăn nhó mặt mày, dùng tiếng Anh vụng về lắp ba lắp bắp nói “, Đùng có gặp, hô hấp, hít sâu, thả lỏng, thả lỏng...”

Rắc ——

Bên trong tay lái, ở vị trí mà Atlas không nhìn thấy được, có một chỗ bị lõm vào, vừa vặn khớp với đầu tay ai đó.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Trong nguyên tác, Bella là ở giữa học kỳ mà chạy đến Forks, mà trong này, Atlas là vào kỳ nghỉ hè, cho nên bây giờ Bella chưa đến Forks đâu.

Mặt khác, xin mọi người làm ơn coi nhẹ cái gương mặt tiêu tụy của Edward trong phim, xem nhẹ đi! Xem nhẹ đi! Quên đi gương mặt đó ——

Ru: đầu có, em thấy vẫn đẹp mù, chỉ có phần 2 là tạo hình ảnh hơi bị xí trai tí thôi, hông hiểu sao cái mặt ảnh lại ko chịu cạo râu cho kỹ, mà đánh phần trắng lên thế là nó xanh xanh một mảng phía dưới thấy mà ghê =.= chứ phần 1 với phần 4 đẹp dzai ***g lộng, cơ mà cái mặt ảnh hồi đóng Harry mình thấy vẫn hợp với Twilight hơn là khi đóng phim Twilight vì hồi đó ảnh trẻ hơn (vs xinh hơn =)))

Tags: dammei, twilight, đồng nhân Đăng bởi: admin

3. Chương 3

Chương 3.

Chiếc Volvo màu bạc chạy băng băng trên đường cái, nhà cửa hai bên đường dần dần thưa thớt, quả nhiên đúng như lời cảnh sát trưởng Swan đã nói —— gia đình bác sĩ Cullen không sống trong thị trấn.

Chiếc Volvo ngoặt khỏi đường cái, đi vào một con đường nhỏ xóc nảy chạy vào trong rừng, hai bên đường, những cây vân sam và tuyết tùng cực đại đứng sừng sững, trên thân cây bám đầy rêu xanh và dương xỉ khiến cho thân cây cũng nhuộm một màu xanh biếc, khí thế kiêu hùng đậm thẳng hướng trời xanh. Dưới bóng cây âm u ẩm ướt, chiếc Volvo màu bạc lướt đi, tạo thành một gam màu khác biệt giữa một bức tranh khổng lồ màu xanh lục.

Atlas chưa bao giờ thấy qua một khu rừng lớn như thế, thấp thoáng dưới bóng cây, sương mù lượn lờ, dù cho chiếc xe có mở đèn đi chẳng nữa thì cũng chỉ có thể nhìn thấy được trong phạm vi vài mét. Khu rừng rậm âm u này cùng với sương mù lượn lờ mang đến cảm giác kì bí khó tả, cơ hồ khiến cho Atlas không nhìn được mà nín thở.

Đây không chỉ là xinh đẹp không thôi.

“Ở đây thật là tuyệt vời đúng không? Tôi rất yêu khu rừng này.” Edward ghé người qua, nhẹ giọng nỉ non, dường như anh đang sợ mình sẽ đánh thức Atlas khỏi giấc mộng đẹp, “Tôi rất vui khi cậu cũng yêu mến khu rừng này, my dear.”

“Đúng vậy, tôi rất thích, rất yêu mến nó.” Atlas thở nhẹ một hơi, quay sang cười với Edward, không ngừng vui sướng hoa tay múa chân, “Ồ đây thật là đẹp, tôi cảm thấy nếu như tôi được ở lại đây lâu một chút thì chắc chắn tôi sẽ trở thành người tuyên truyền cho việc bảo vệ môi trường năng nổ nhất. Trước kia, những gì mà tôi thường xuyên nhìn thấy, chỉ là nhà cao tầng bê tông cốt thép, to lớn, sáng lóa, nhưng mà chúng tuyệt đối sẽ không bao giờ làm tôi rung động như thế này.”

Atlas có hơi hơi ngại ngùng nhìn Edward: “Hi hi, hy vọng anh đừng để ý, kỳ thật lúc mà tôi quyết định đến đây du lịch tốt nghiệp, tôi là muốn tiết kiệm một chút tiền vì tôi muốn mua một cái PSP(playstation portable), mà mẹ tôi không đồng ý, vì thế nên tôi mới muốn tiết kiệm một chút.” Cậu vội bổ sung, “Bất quá bây giờ tôi rất vui vì đã chọn đến đây, cũng rất vui khi được gặp anh.”

Edward chỉ ưu nhã mà nhường hai hàng lông mày nhìn Atlas, khi Atlas bắt đầu cảm thấy bất an thì mới nhe răng cười: “Ừ, PSP rất tuyệt! Thật đấy! Tôi cũng rất thích!”

Atlas không hiểu lắm nhìn Edward, nhưng hiển nhiên là Edward không muốn giải thích.

Atlas cười khan một tiếng, đột nhiên có mấy chú chim sặc sỡ từ đâu bay đến. Kịch một tiếng trên nóc, hiển nhiên là có một chú chim đã đậu lên nóc xe, mấy chú chim khác thì nhảy tới nhảy lui trên mấy cành cây, lộ rõ vẻ hóng hớt.

Nhanh lên nhanh lên! Cơ hội tốt!

Tiến lên đi, tiến lên! Bọn này sẽ cổ vũ cho cậu!

Phải tự tin vào!

Đúng, tự tin! A, Romeo, vì sao chàng lại là Romeo chứ!

Trời! Mà thích Shakespeare à? Cái lão con nít bên trong thân xác người già đấy sao?!

Ê! Không được sỉ nhục thần tượng của tao!

Ồi Romeo! Xem kìa, là một đứa bé chưa đủ lông đủ cánh!

Trời ạ ——! Người ta có phải là chim đâu!

Thì bởi vậy mới nói thằng nhóc đó quá xấu ! Đúng không?!

Chiếp chiếp —— chiếp chiếp ——

Đám chim đến hóng chuyện lao vào đánh nhau kịch liệt.

... Chú chim đậu trên nóc xe thật đáng thương chưa kịp mở miệng đã bị một đám chim láo nháo át mất tiếng.

Atlas sầm mặt nhìn màn sương mù dày đặc phía trước, không nghĩ nữa. Một lát sau, một chú sâu béo béo tròn tròn đầy lông màu xanh lục rơi lên trên kính chắn gió.

Atlas ngồi ngây người ra.

A! Là thật! Đám chim hóng hớt đang đánh nhau vội vàng tách ra, cả đám nhóng cổ nhìn về phía sâu béo.

Ồi muốn thịt quá! Người ta muốn ăn quá! Vì sao không để cho người ta! Lăn ~ lăn ~

Đánh! Tiếp tục đánh gãy răng nó! Cái đồ giả móe đáng xấu hổ!

Đánh! Đánh đánh! Lăn này hợp nhau tấn công .

Đợi tí đợi tí! Nhìn kìa nhìn kìa! Ối cha, tui phát hiện ra trai đẹp!

A! Đôi mắt màu vàng óng ánh mới xinh đẹp làm sao, động lòng người làm sao! Tựa như hạt lúa mì mà mình thích ăn nhất.

Câm mồm! Cái đám ham ăn này! Đừng có phá đám thời khắc tình yêu lịch sử của người ta! Chú chim trên mui xe rốt cục không thể nhịn được nữa nhảy dựng lên, đầy khí thế dậm chân, phát ra tiếng cóc cóc, thế là đám chim kia lập tức ngậm mồm lại.

Hiển nhiên, chú chim dừng cảm đi tỏ tình này rất có uy.

Atlas cũng bắt chước ngừng hô hấp theo.

Một lát sau, một cái đầu chim xinh đẹp từ trên mũi xe thò xuống thăm dò, cái đầu nhỏ xoay xoay, từ trong cổ họng phát ra tiếng “grừ grừ” đầy ngưỡng ngùng, ánh mắt tràn đầy “tình yêu” nhìn Edward.

Đây là một con... ọ? Atlas cũng không rõ lắm.

“A!” Edward trừng mắt, nhìn con sâu béo, anh chán ghét cau mày lại, sau một khắc, cần gạt vung lên, phụt một cái, con sâu béo bị đánh bay tuốt luốt.

A không! Gã đàn ông nhấn tâm này! Oa oa oa oa! Chim to trên mũi xe gây người một chút, lập tức hét rầm lên, sau đó ọch một tiếng, dậm chân gạt nước mắt bỏ chạy... theo sâu béo.

Honey! Honey! Một chú chim khác lo lắng đáp xuống nóc Volvo, không ngừng gọi tới gọi lui, Em đừng có cố gắng vượt qua rào cản giống nòi nữa, thật là quá khó khăn, anh anh anh... anh thích sâu của em, cũng thích lông vũ của em, anh anh anh... anh muốn nói anh rất thích em.

Chú chim lắc lắc cái mông, tặng cho cái xe yêu của Edward một cục phân chim để trả thù, sau đó vỗ cánh bay theo chú ọ thất tình.

Cái đám hóng hớt kia thấy vậy bèn đập cánh, nhảy lên trên nhánh cây tuyết tùng.

Ồi, thế mà mình còn tưởng rằng anh chàng kia sẽ trở thành người đầu tiên gắp con cua chứ! (“mấy việc không mấy hài hòa” = tiếng lóng, từ gốc là :bằng giải=con cua, thanks bạn dongoccamhong nhe^^)

Là ăn thịt người chứ?

Câm, tao không nói chuyện với con chim thiếu văn hóa như mày. Tránh qua một bên coi.

Xời, chuyện tình tay ba cũ rích.

Giống hệt bộ phim truyền hình tui coi tối hôm qua á!

Á, chú mày lại chui vào nhà con người à?

Hê hê, người anh em à, đừng nói vậy chứ, cái tên ngu ngốc kia muốn bắt tui, cho nên tui chỉ là chiều theo ý hấn ta chạy tới ăn chút đồ ăn với thuận tiện nghỉ ngơi một tí thôi mà. Chứ không thì hấn ta cứ nhìn mỗi câu không suy suyễn chút nào thì sẽ thất vọng lắm.

Hơ, chú mày thật đúng là thiện lương.

Chú chim kia đập cánh, ưỡn ngực đầy tự hào: Đúng vậy! Bọn bây cần phải học hỏi đi, nếu như không cho cái đám ngu ngốc kia một chút hy vọng thì bọn chúng sẽ không để tí gì cho chúng ta đâu.

Chiếc Volvo chạy một lúc, không còn nghe thấy tiếng láo nháo của lũ chim nữa, Edward phát hiện, Atlas ngồi co chân lên trên ghế, cả người run lẩy bẩy, không ngừng phát ra tiếng cười “hì hì —— hì hì hì ——” kì quái.

“Atlas?” Edward cau hai hàng lông mày lại đầy ngờ vực, sau đó tức giận nhìn cục phân chim trên kính chắn gió, chết tiệt!

Atlas đưa tay gạt đi hạt lệ vương trên khóe mắt, cố gắng ép buộc bản thân ngồi thẳng trở lại, đáng tiếc gương mặt của cậu lúc này đã đỏ bừng không che giấu được vừa rồi cậu đã nhin cười.

Edward hai gò má hồng hồng mê người của Atlas, tâm trạng lập tức trở nên vô cùng tốt.

“Không, không sao cả. Chỉ là cảm thấy, anh thật là đẹp, thật đấy! Đẹp đến phi nhân loại. Dù cho ai nhìn thấy cũng đều không thể kìm được mà ...phụt, chao đảo.” Atlas vừa cười vừa đánh giá Edward từ trên xuống dưới.

Edward mất tự nhiên dịch dịch người, vì lời bình luận ngoài ý muốn này mà nhướng mày. Khi anh đang tự thuyết phục bản thân mình rằng Atlas đang ca ngợi anh thì phản ứng của Atlas lại khiến cho anh hoang mang vô cùng —— cậu khó khăn không chế bản thân mình, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười kìm nén.

Gia đình Cullen sống sâu trong rừng, khó trách cảnh sát trưởng Swan không biết địa chỉ của họ ở đâu.

Khi cây cối dần trở nên thưa thớt, sau một góc quẹo, một bãi cỏ lớn xuất hiện, dường như là do bàn tay con người tạo ra. Sáu cây tuyết tùng lớn đứng sừng sững ở biên giới bãi cỏ, dùng tán lá rộng lớn của mình mà tỏa bóng mát bao phủ cả bãi cỏ.

Dưới bóng cây đổ dài là một tòa nhà xinh đẹp.

Ngôi nhà được phủ một lớp màu trắng nhu hòa, cao khoảng ba tầng, thoát nhìn kiến trúc có vẻ cổ điển vì cửa và cửa sổ đều là kiểu dáng của cả trăm năm trước, mà lớp sơn ở bên ngoài cũng có vẻ hơi cũ kĩ. Nhưng một chút khuyết điểm nho nhỏ đó không ảnh hưởng nhiều đến vẻ đẹp của tòa nhà.

Một bên vách tường của cả tòa nhà là một tấm kính thủy tinh to lớn trong suốt, đẹp đẽ quý phái, phản chiếu màu xanh lục của cây cối, tựa như... tựa như một vị tiểu thư quý tộc cao quý trang nhã.

“Wow!” Atlas phát ra tiếng trầm trồ thán phục.

Ngôi nhà nằm sâu trong rừng cây đặc biệt yên tĩnh, ngay cả tiếng chim hót cũng không có, đại khái chú chim nhỏ dũng cảm định thổ lộ với Edward đã bị đá kích rớt cuộc không bám theo nữa đi?

Có lẽ chính là bởi vì quá yên tĩnh nên Atlas loáng thoáng nghe thấy tiếng nước sông được gió mang đến.

Edward cười dặt tay Atlas, một tay cầm hành lý dẫn cậu đi vào.

Atlas lúc này mới hồi phục tinh thần, ngơ ngác nói: “Hơ, tôi không biết nhà anh lại có tiền như thế.”

Edward nhú mày: “Bởi vì tòa nhà cổ này à?”

Atlas phẩy tay: “Không, thầy giáo của tôi thường nói với tôi là, ở nước ngoài, người có tiền đều sống ở vùng ngoại thành, kẻ không tiền mới phải sống ở trung tâm. Anh xem, nhà anh...” Cậu quay đầu lại, hai tay đập thành mái che vờ nhìn về hướng xa xa, “Đã vượt quá phạm vi ngoại thành rồi còn gì.”

Edward cười ha hả, chợt cúi đầu xuống, tiến đến bên tai Atlas, lộ ra hàm răng trắng, thấp giọng nói: “A, nói không chừng, tôi không phải là kẻ có tiền mà là quái vật ăn thịt trẻ con trong núi.”

Atlas bị hơi thở của anh phả vào tai khiến cho nhột nhạt, nhảy dựng lên, Edward cười ha hả. Đột nhiên cửa nhà bật mở, phá vỡ bầu không khí của hai người, mặc dù Edward biết rõ, người ở trong phòng đã sớm biết bọn họ về.

Người đàn ông tóc vàng tuyệt đẹp có được dáng người chuẩn như siêu mẫu, khoe môi mang theo ý cười, nhẹ nhàng đi đến gần Atlas, liếc nhìn sang Edward: “Edward, con đã về. Cậu bé đáng yêu này là Atlas của con sao? Chào mừng cháu, Atlas. Tôi có thể gọi cháu như vậy không?”

Anh ta thoát nhìn rất trẻ, đại khái khoảng chừng hai ba hai tư tuổi gì đó. Nụ cười đầy hiền hòa, từ ái như bậc cha chú, mái tóc vàng được cắt tỉa gọn gàng như đang phát ra ánh sáng hoàng kim vô cùng rực rỡ.

Anh ta trông vừa đẹp lại vừa thân thiện.

Cho nên, Atlas lập tức bước nhanh tới, mở rộng vòng tay tặng cho người kia một cái ôm thật mạnh, một chút bất an trong lòng đều biến mất.

“Đương nhiên, xin cứ gọi em Atlas là được rồi. Lần đầu gặp mặt, em chào anh ạ!” Atlas tươi cười, nhanh chóng mở lời chào hỏi mà cậu sớm đã luyện tập vô số lần.

Đáng tiếc, vừa dứt lời, chợt nghe thấy tiếng cười cùng tiếng ho khan liên tiếp vang lên.

“Phụt, ha ha, Edward, cậu kiếm ở đâu ra một kẻ dở hơi như vậy?” Một người con trai khôi ngô với thân hình cao to như gấu phát ra tiếng cười trầm trầm, khiến cho người con gái xinh đẹp tóc vàng bên cạnh liếc nhìn đầy khinh bỉ.

Atlas xấu hổ gãi đầu, cậu đại khái cũng hiểu mình vừa làm trò hề gì đó, đành dùng ánh mắt tội nghiệp quay lại nhìn Edward.

Edward kịp giấu đi hàm răng vừa nhe ra với anh chàng to con kia, mỉm cười trấn an Atlas, khiến cho anh chàng to con nói nhỏ: “Ui chao, cái này là phân biệt đối xử nha! ” Liền bị cô gái tóc vàng xinh đẹp liếc cho cái nữa.

Edward đi đến bên cạnh Atlas, vươn tay ra nắm tay cậu: “Đừng lo, đều là lỗi của tôi, quên không giới thiệu với cậu.”

“Đúng vậy Edward, tuy mọi người đều biết Atlas đáng yêu, nhưng con cũng cần phải giới thiệu cậu bé với mọi người chứ!” Một người phụ nữ trang nhã dịu dàng chậm rãi đi ra, nở nụ cười với Atlas.

Người phụ nữ này đại khái khoảng tầm ba mươi tuổi, có một gương mặt tinh xảo cùng mái tóc dài cuộn sóng, giữa một đám người xinh đẹp vô cùng này có lẽ là lớn tuổi nhất.

“Đúng vậy.” Edward ôm Atlas vào trong lòng, lén lút lộ ra răng nanh uy hiếp anh chàng to con, sau đó cười cười cúi đầu nói với Atlas, “Atlas, đây là cha tôi, Carlisle Cullen chứ không phải là anh trai tôi, cha tôi là bác sĩ khá nổi tiếng trong trấn, chắc cậu đã biết rồi.”

Atlas ngẩn người ra một chút, sau đó nhìn sang Carlisle vẫn mỉm cười nhìn mình, cậu lập tức tươi cười: “Bác sĩ Cullen, tại chú trông quá trẻ lại rất đẹp nữa, đây là điều tốt mà, chắc chú sẽ không để ý cháu chuyện đã hiểu lầm chú chứ ạ?”

Carlisle bật cười, ông nhìn thoáng qua Edward, mời Atlas vào nhà: “Đương nhiên, cảm ơn cháu đã khen tặng, cứ gọi tôi là Carlisle thì được rồi, không cần khách sáo.”

Atlas khe khẽ nói tiếp: “Ừm, Carlisle, chú có thể đừng gọi cháu là cậu bé được không? Cháu đã tốt nghiệp trung học, còn lớn hơn cả Edward không phải sao?” Cậu liếc Edward một cái, hơi ưỡn ngực lên chứng minh mình không có nhỏ.

Carlisle cười ôn hòa: “Được, Atlas.” Nhưng ông rất nhanh bỏ thêm một câu, “Trẻ con đùa nào cũng giống nhau, cứ thích khẳng định mình đã lớn.”

Atlas ủ rũ nói: “Carlisle chú không hiền như vẻ bề ngoài gì hết á, thật đấy!”

“Ừm, tôi nghĩ, Edward nhất định đã nói với cháu, chúng tôi chính là quái vật ăn thịt trẻ con sống trong núi rồi chứ?” Carlisle vừa đẩy cửa ra, vừa cười trêu chọc Atlas, ánh mắt lướt nhẹ qua người Edward.

Edward lập tức nhăn mặt.

“Quái vật... Quái vật...” Atlas suy nghĩ một chút, không nghĩ ra nên dùng từ nào để miêu tả yêu tinh xinh đẹp trong truyền thuyết Trung Quốc, đành phải hậm hực im lặng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: A, mọi người nhấn tin quá nhiệt tình, hại người ta ngượng ngùng quá đi!

Vạn vẹo, Carlisle người ta yêu nhất xuất hiện rồi! Ba ba quân! Ba ba quân đẹp trai chết người! Ô yêu nhất! Yêu nhất! Yêu nhất!

Ba ba quân! ! !

Hồi đó khi coi phim người ta vẫn cho rằng ba ba quân là boss phản diện, loại boss cuối cùng được che giấu. Kết quả, người ta đợi hết phần 1, qua phần 2, tới phần 3 mà ba ba vẫn chưa có phát uy. Người ta nổi giận, máu sôi 100 độ, hết truyện mới biết, người ta sai rồi, óa óa óa óa...

Tags: bạn trên mạng là ma cà rồng, dammei, đồng nhân Đăng bởi: admin

4. Chương 4

Chương 4.

Bên trong nhà còn đẹp hơn khi nhìn từ bên ngoài, nguyên mặt tường phía nam là một tấm kính thủy tinh khổng lồ mang đến vẻ rộng rãi sáng sủa cho cả căn nhà. Phòng khách đơn giản nhưng vẫn đầy đủ thiết bị hiện đại, trần nhà cao ngất, sàn nhà được lát ván gỗ, phủ thêm một tấm thảm lông. Cả căn phòng dùng

màu trắng làm chủ đạo, tạo cảm giác như đang ở trong lễ đường. Phía tây nam căn phòng là một chiếc cầu thang lớn, đây cũng là thứ chiếm diện tích nhất trong cả gian phòng rộng lớn, đồng thời là thứ bắt mắt nhất, màu sắc thật hài hòa với hàng cây tuyết tùng cùng bãi cỏ trải dài bên ngoài cửa sổ.

Atlas hơi nghi ngờ, chắc là trong nhà có ai có sở thích nuôi thú cưng chăng? Ừm... gian phòng khách này rất thích hợp cho động vật chạy nhảy...

Atlas dừng lại trước ngưỡng cửa phòng khách, bên trong phòng, bên cây đàn piano màu đen, một cô gái xinh đẹp với mái tóc ngắn màu đen đang nghiêng đầu nhìn cậu, đằng sau lưng cô là một người con trai tóc vàng cao gầy rất có khí thế, trông anh ta giống như là một con báo đang thư giãn sau buổi đi săn, yên tĩnh quan sát Atlas.

Atlas nghĩ ngợi một chút, tỏ ra thân mật mỉm cười với người con gái kia, cô gái bật cười khanh khách, chống nhẹ lên cây piano nhẹ nhàng nhảy qua, tư thế vô cùng tao nhã đẹp mắt, giống hệt như một chú chim, ánh mắt vẫn không rời khỏi người Atlas.

Bên trong phòng sáng hơn bên ngoài âm u nhiều, Atlas có thể nhìn thấy được những người trong gia đình này xinh đẹp đến thế nào, sự ngưỡng mộ trong lòng cậu càng lúc càng gia tăng — bọn họ đều sở hữu làn da trắng như đá cẩm thạch, tư thái tao nhã, dung mạo hoàn mỹ cùng với dáng người khiến cho bất kì ai cũng phải ganh tỵ.

Ừ~ Thượng đế thật là không công bằng, bất kỳ ai nhìn thấy cả gia đình này đều cũng sẽ bị đả kích lòng tự tin nghiêm trọng — Atlas từng tự tin dù gì thì mình cũng là một thiếu niên đẹp trai tuần tú giờ khắc này chỉ có cách che mặt rên rỉ.

Cô gái tóc ngắn quan sát sắc mặt của Atlas, lộ ra nụ cười tinh nghịch, bước đi như đang khiêu vũ, đảo mắt một cái đã vượt qua Edward, túm lấy cánh tay của Atlas, vui vẻ lắc lắc: “Hi, tên tôi là Alice, rất vui khi được gặp cậu Atlas.”

Alice nghiêng nghiêng đầu liếc qua Edward, dưới ánh mắt cảnh cáo của Edward, cô giả hoạt xoay người, hoàn toàn không cho Atlas cơ hội tránh né mà tặng cho cậu một nụ hôn lên má, sau đó bật cười khanh khách chạy đi: “Edward, anh đừng có nhỏ mọn như vậy, đây chỉ là xã giao thôi, là xã giao đó!”

Atlas vẫn còn chưa kịp phản ứng lại việc mình vừa bị một cô gái đáng yêu đùa giỡn, đứng ngây ngốc ra đó, Edward thì ôm lấy bả vai Atlas, từ trong cổ họng phát ra tiếng rít đầy tức giận: “Alice!”

Mọi người trong phòng đều bật cười.

Carlisle ôm ngang eo người phụ nữ tóc ngắn dịu dàng cười nói: “Tất cả mọi người đều rất thích cháu, Atlas. Đây là vợ của ta, Esme, cháu đã gặp rồi...à, đừng đứng ngoài cửa như thế.”

Người con trai tóc vàng lạnh lùng vẫn luôn đứng sau lưng Alice rốt cục cũng lộ ra được nụ cười nhẹ, anh bị Alice kéo lại, khẽ gật nhẹ đầu với Atlas, nở nụ cười ngại ngùng khiến cho người khác nhìn thấy đều sinh ra ý nghĩ muốn khi dễ: “Xin chào, tên tôi là Jasper, Jasper Hale.”

“Ừm, xin chào mọi người.Được gặp mọi người...ừm, rất là vui.” Atlas lúc này mới khôi phục tinh thần.

Người ngoại quốc quả nhiên đều... thật nhiệt tình ha!

“A, cậu bé đáng yêu, tên tôi là Emmett!” Anh chàng to con đeo mũ lưỡi trai bị lệch cho Atlas một cái ôm thật chặt khiến cho cậu muốn nghẹt thở, cười ha hả tự giới thiệu.

“Đây là người con gái của tôi, Rosalie Hale. Như thế nào? Rất đẹp đúng không?” Ngón tay của anh ta dựng thẳng, có chút đắc ý chỉ người con gái tóc vàng với gương mặt xinh đẹp diễm lệ mà lãnh đạm, dáng người giống như một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ khiến cho bất kỳ người con gái nào nhìn thấy cũng phải cảm thấy tự ti.

Lần này, anh chàng to con không bị cô gái xinh đẹp kia trừng nữa, bởi vì anh ta trực tiếp bị cô ấy thụ cho một quyền vào bụng.

“Ái — da —!” Emmett hét lên một tiếng, nhăn nhó mặt mày.

Atlas nhìn nhìn, cậu cảm thấy hình như là anh chàng này đang giả bộ —— nhìn thế nào cũng thấy so với Rosalie xinh đẹp yếu điệu, cả cơ thể rắn chắc như tường đồng vách sắt của anh ta, thay vì lo cho anh ta thì lo lắng cho khuỷu tay của Rosalie thì hợp lý hơn.

Đáng tiếc, tấm lòng của Atlas chỉ đổi lấy cái nhìn lãnh đạm của người đẹp.

Atlas đáng thương chớp chớp mắt, Edward xoa xoa bờ vai của cậu, thì thầm bên tai: “Đừng lo lắng, tính cách của Rosalie có hơi lãnh đạm.”

Atlas nghe vậy, lập tức bừng tỉnh đại ngộ gật đầu: “Ừ, tôi hiểu rồi, nữ hoàng băng giá.”

Rosalie rõ ràng đã đi được mấy bước như nghe thấy Atlas nói gì, đột nhiên quay đầu lại cho Atlas một ánh mắt hung tợn.

Atlas rút cổ le lưỡi, Emmett đi đến bên cạnh, vỗ lưng Atlas, không thêm để ý chút nào đến việc Atlas đau đến nhe răng trợn mắt, tỏ ra đầy cảm khái “Người anh em, cậu rốt cục cũng ném mùi bị đối xử như tôi...”

Ngay lập tức, thân hình to lớn của Emmett rầm một tiếng đập xuống sàn nhà.

Atlas không kèm được mà phát ra tiếng rên rỉ. Rosalie không biết xuất hiện ở bên cạnh Emmett từ khi nào lạnh lùng nhìn anh chàng to con, sau đó cất bước tao nhã rời đi.

Emmett từ trên sàn nhà ngẩng đầu lên, nhìn Atlas chăm chăm, lâu lâu hai tiếng: “Tôi không rên thì thôi chứ cậu rên rỉ cái quái gì...”

Atlas nhìn vẻ đáng thương của anh chàng, không nhịn được bật cười khanh khách.

Gian phòng đầy người lặng đi trong một khắc, rồi tất cả mọi người đều nở nụ cười, ngay cả Rosalie lạnh lùng cũng vô thức mà gợn lên khóe môi.

Esme tỏ ra có lỗi lên tiếng: “Atlas, chúng tôi không biết khi nào thì cháu đến nên không có chuẩn bị bữa trưa trước.”

“A, không sao đâu ạ, nấu cơm là sở trường của cháu mà, để cháu giúp ạ! ” Atlas tự động bỏ qua cái cảm giác kỳ quái vừa rồi, đi theo Esme vào trong bếp.

“Con trai ít ai rành nấu nướng lắm.”

“Hi, cháu là trường hợp cá biệt mà, mẹ cháu mở một nhà hàng nhỏ, tuy khả năng của cháu so với mẹ kém hơn rất rất nhiều nhưng ít nhiều gì thì cháu cũng biết nấu nướng chút chút!” Atlas xăn ống tay áo lên hồ hởi nói, “Cháu muốn trở tài, cô Esme không được giúp cháu đâu nhé!”

Esme bật cười, trước khi đóng cửa nhà bếp lại, nháy mắt ra hiệu cho các thành viên trong gia đình đang còn ở trong phòng khách.

Cửa nhà bếp vừa đóng lại, Emmett ngay lập tức nhăn nhó mặt mày đưa tay gãi gãi sống mũi, hạ thấp giọng nói: “Eo, mình dám cá đây sẽ là món ăn khó ngủ nhất trong cả đời mình.”

Edward vừa nghe thấy vậy lập tức quay qua trừng Emmett, hé môi, lộ ra hàm răng trắng lóa: “Chết tiệt, lập tức ngừng mấy suy nghĩ hèn mọn bỉ ổi trong đầu anh ngay! Bọn em mới gặp mặt lần đầu tiên!”

Emmett lập tức ôm bụng cười ha hả, nhảy lên ghế salon nháy mắt với Edward: “Ha ha, đương nhiên là lần đầu tiên rồi, chẳng phải là vì cậu không tìm được cơ hội để gặp được người ta sao? Ha ha! Bất quá anh dám chắc là khi cậu gặp cậu nhóc đó, trong đầu cậu còn nghĩ đến nhiều thứ bỉ ổi hơn anh nữa. Tiếc là anh đây không có năng lực giống như cậu, Edward à.”

Edward rốt cục không thể nhịn được nữa lao đến, trong phòng khách xảy ra rất nhiều hành động mà mắt thường không thể theo kịp, mấy món đồ trang trí trong phòng bị những cơn gió xoáy đột nhiên xuất hiện này làm cho lung lay, phát ra tiếng lạch cạch.

Thấy hai đứa con lao vào nhau, Carlisle đành phải dờ khóc dờ cười lên tiếng ngăn cản hai đứa con không bao giờ chịu ngồi yên này: “Hai đứa, Atlas đang ở trong bếp. Từ giờ trở đi hành động phải cẩn thận một chút.”

Rosalie khoanh tay tựa vào tường, hừ lạnh một tiếng: “Nói cách khác, từ nay về sau, nhờ tên nhóc yếu đuối kia mà chúng ta ngay cả ở nhà cũng không thể thoải mái thả lỏng được à? Thật không hiểu mọi người nghĩ cái gì nữa...”

Alice nhẹ nhàng nhảy lên, rơi vào trong vòng tay Jasper, tặng cho anh một nụ hôn nhiệt tình, vui vẻ cất lời Rosalie: “Chị đừng như vậy mà Rosalie. Atlas là một cậu bé tốt, chúng ta nên cảm thấy may mắn vì mùi của cậu ấy không hề thơm một chút nào. Ít nhất, ngay cả Jasper cũng không hề mất khống chế khi cậu ấy ở gần, đúng không anh?”

Cô cười hì hì nhìn Jasper.

Trong gia đình Cullen, Jasper là thành viên cuối cùng tham gia vào nhóm ma cà rồng ăn chay, khả năng tự khống chế của anh đương nhiên là kém nhất. Dù sao, một ma cà rồng từng tự do hút máu người, đột nhiên tham gia vào nhóm ma cà rồng ăn chay, muốn kiềm chế được ham muốn khát máu của mình, khó khăn đương nhiên là có thể hiểu được. Alice rất vui vì Jasper có thể vì cô mà tiếp tục sống ở đây.

Jasper nhìn Alice, nhẹ nhàng hôn lại cô, thấp giọng cười: “Đúng vậy, không kể nào lại muốn đi gặm một khúc gỗ cả.”

Những ma cà rồng trong nhà đều vì sự so sánh này mà bật cười.

Đây là lần đầu tiên bọn họ ngửi thấy mùi máu như thế này, chắc chắn sẽ không có một ma cà rồng nào ngửi thấy mùi máu này mà cảm thấy khát. Hầu hết, những con người khiến cho ma cà rồng không cảm thấy hứng thú, bất quá chỉ bị ví von thành củ cải trắng hay cafe đặc biệt... Ai, hiếm khi mới thấy xuất hiện một khúc gỗ khó nhai như vậy, thật sự rất khó ăn như đồ ăn của con người, đúng là rất kỳ lạ.

Bọn họ dám cá, dù cho đem Atlas ném vào giữa một đám ma cà rồng, thậm chí là những ma cà rồng đang đói khát, cậu cũng có thể bình an vô sự mà đi ra.

Nghĩ đến cảnh đó, mọi người càng khó kiềm chế được tiếng cười.

“Hừ! Nhưng mà, Edward...” Tâm trạng của Rosalie vẫn chưa tốt lên được, từ đôi mắt màu vàng kim dần ngả sang màu đen của cô có thể nhận ra được điều này. Rosalie nhìn Edward, ý nghĩ của cô lộ rõ qua ánh mắt.

Alice hiển nhiên cũng nhận ra điều ấy, ánh mắt chợt trở nên u buồn: “Edward, mọi người đều hiểu, anh đối với Atlas... Nhưng mà, nếu có một ngày anh gặp được mùi hương có thể khiến cho anh xúc động thì phải làm sao đây?”

Edward lặng lẽ ngồi trên ghế salon, mười ngón tay đan vào nhau chống cằm trầm ngâm suy nghĩ.

Carlisle đi qua, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Edward, ánh mắt hiền từ nhìn anh, như muốn nói, bất kể anh có làm ra chuyện gì thì ông đều sẽ ủng hộ anh, giống như ông vẫn làm suốt một trăm năm qua.

Edward dưới sự cổ vũ của cha mình dần dần bình tĩnh lại, anh ngẩng đầu, đôi mắt màu hổ phách xinh đẹp lần lượt lướt qua các anh chị em của mình, anh trầm giọng, kiên định nói: “Nếu như, cậu ấy chưa bao giờ xuất hiện trước mặt tôi, có lẽ tôi sẽ dần dần quên mất đi những cảm xúc này, nhưng mà, mọi người cũng đã thấy rồi đấy, cậu ấy đã xuất hiện rồi. Tôi chưa từng nghĩ thật sự ngày này sẽ đến. Vì vậy, tôi tuyệt đối sẽ không buông tay. Về chuyện này tôi đã quyết định từ rất lâu rồi, mọi người đều biết mà.”

“Ma cà rồng có khứu giác vô cùng nhạy bén, chúng ta dựa vào khứu giác mà chọn thức ăn, thậm chí là người yêu. Nhưng mà điều này không đồng nghĩa với việc chúng ta nhất định chỉ có thể dựa vào phương thức này mà chọn lựa có đúng không? Cũng giống như loài người, thường dựa vào đôi mắt mà chọn người yêu, sẽ dễ dàng yêu mến người nào có ngoại hình ưu tú. Nhưng đâu phải tất cả mọi người đều sẽ yêu thương một người vì người đó xinh đẹp, có đúng không?” Anh cười khẽ, vì mấy câu nói này mà bản thân càng thêm tin tưởng.

Nhưng Alice vẫn lo lắng thì thào: “Chuyện này không giống, hoàn toàn không giống như vậy.”

Jasper ôm lấy cô, nhẹ nhàng lắc đầu, Alice liền im lặng không nói nữa.

Carlisle cúi xuống, nhẹ nhàng trấn an Edward: “Đúng vậy, mọi người đều biết con từng cố ý đi tìm cậu bé ấy, nhưng những chuyện sau đó, con chưa từng nói với mọi người, vì vậy mọi người không có cách nào giúp con được cả.”

Trong ánh mắt Edward xuất hiện một tia sáng kì lạ: “Con cho rằng điều đó không quan trọng, bởi vì... khi con theo địa chỉ của cậu ấy tìm đến, nơi đó căn bản... không có người này.”

“Sao lại như vậy? !” Alice kêu lên, Rosalie cũng nhin không được nhìn qua.

“Đúng thế! Anh nghĩ chắc là em còn nhớ, tất cả những gì anh gửi cho cậu ấy đều bị gửi trả về vì không tìm thấy người nhận.” Edward mỉm cười.

Không tìm thấy... nhưng mà, cậu ấy lại đứng ở trước mặt mình, chân thật đến như thế. Thật là vô cùng kì diệu! Cảm ơn... bất kể là ai cũng được, anh đều cảm tạ tất cả, cảm ơn đã làm cho hết thấy đều trở thành sự thật.

Carlisle gật đầu: “Chuyện này để nói sau đi. Chúng ta có rất nhiều thời gian để làm sáng tỏ vấn đề này. Bây giờ, mọi người, có phải chúng ta cũng nên dọn dẹp lại phòng ốc để tránh cho vị khách đột nhiên xuất hiện này không cảm thấy kỳ quái không?”

Những ma cà rồng còn lại đều cười khẽ, mọi người đồng loạt đứng lên, nhanh như gió chạy về phòng, phân công nhau dọn dẹp, vô số thứ không nên xuất hiện trước mặt con người đều bị bọn họ gom lại hết rồi đem cất giấu.

Đúng lúc này, cửa phòng bếp kẹt một tiếng được mở ra, những cơn gió lập tức lắng xuống. Trong tay Emmett lúc này vẫn còn nâng cao một đồng hồ dộn lên đến tận trần nhà, Atlas cùng Emmett bốn mắt nhìn nhau, miệng Atlas từ từ há to ra, hai mắt tỏa sáng: “Oa a! Oa a! Quá tuyệt vời! Thần tượng! I Like You!”

Mấy thứ linh tinh trên tay Emmett hơi nghiêng ngả một chút, quay đầu lại, trên lầu hai, quả nhiên cái đầu của Edward lộ ra. Emmett bèn thì thầm: “May mà không phải là I Love You!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hê hê, mọi người có thể đoán ý đồ của ta. Bất quá đoán đúng không có thưởng. Hắc hắc.

Trong nguyên tác không hề nói ma cà rồng dùng khứu giác lựa chọn người yêu, nhưng mà ta nghĩ, bất luận là loại năng lực đặc biệt nào cũng sẽ không có ý nghĩa. Khứu giác của ma cà rồng tiến hóa lợi hại như vậy, mà Edward vừa gặp phải Bella liền rơi vào tình yêu điên cuồng, So, ta quyết định bổ sung điểm ấy.

Ngày mai định ra ngoài mấy ngày, đi đến một nơi không có internet. So, đại khái ba bốn ngày nữa mới có chương mới. Ôm mọi người

~Cha Carlisle và mẹ Esme

~Ta yêu nhất là Alice và Jasper, siêu moé siêu đáng yêu, kiểu tóc của Alice cũng rất đẹp a

~Emmett bự con và nữ vương Rosalie, người cao to kỳ thật cũng siêu đáng yêu, đáng tiếc mọi người nói Emmett xấu, không thích anh ta, ta thì rất yêu mến.

Về chuyện mọi người muốn hình của Atlas, ta không biết vẽ, vì vậy ta tìm hình con lai trên mạng. Tìm được một cậu con lai, không biết là ai, bởi vì ta không điều tra, là mang hai dòng máu Trung Thái, cảm giác rất được, cho nên ném lên. Mọi người đừng cười nhạo ta a ~ ô ô

Ru: sau bao ngày lặn lội bạn đã tìm được cái trang web mà tác giả post hình lên, thiệt cực khổ TT_TT nhưng mà bạn thấy nếu để vào vai Atlas thì bé này khá đẹp, dù bé ko lai ^3^, cháu nó tên là Yamada Ryosuke

Tags: bạn trên mạng là ma cà rồng, dammei, twilight Đăng bởi: admin

5. Chương 5

Chương 5.

“Hey, Atlas, cậu sao thế? Có cần mình giúp cái gì không?” Alice nhẹ nhàng từ trên lầu nhảy xuống, động tác tao nhã xinh đẹp như đang khiêu vũ, xoay vòng tròn quanh người Atlas, bàn tay giấu đằng sau lưng lên ra hiệu.

Emmett hiểu ý lập tức ôm đồng hồ lách mình chuồn mất. Jasper chậm rãi đến gần, hàng mi thanh tú khẽ cau lại, thuận tay lấy xuống một cái đầu gấu xám khổng lồ không biết được treo trên góc cầu thang từ khi nào. Anh không buồn nhìn lại mà quăng ra sau, cái đầu gấu xám văng vào tường, bật ngược lại, hạ cánh vô cùng chính xác vào trong cái rương, cạch một tiếng, nắp rương được đóng lại, trên nắp rương còn có một dòng chữ ghi tên chủ nhân — hiển nhiên là của Emmett, anh chàng này lúc nào cũng thích thú với việc khoe khoang “sức mạnh đàn ông”, dù là bị Rosalie đánh cho không biết bao nhiêu lần cũng không thể nào sửa được cái tật xấu này. Nhưng mà có người bình thường nào mà lại đi treo cái thứ đồ chơi này trong nhà chứ? Hơn nữa trên cổ của cái thứ đồ chơi này còn in rõ hai dấu răng.

“Không có gì đâu, mọi người cứ dọn dẹp đi!” Atlas kéo kéo cái mũ đầu bếp nhỏ trên đầu, hai mắt sáng lấp lánh cố gắng kiên nhẫn nhìn theo hướng Emmett, đáng tiếc không thể nhìn tới được, đành buồn bực mà thu hồi tầm mắt.

Alice mới thở phào một hơi, nhưng vừa nhìn lại, cô vội vàng che miệng ngăn tiếng thét thất thanh — Atlas đang mở cánh cửa tủ lạnh trong góc phòng, từ bên trong lấy ra một túi máu đông lạnh, còn cầm trên tay ước lượng.

“Á, không! Máu của tôi...” Emmett vừa từ trong nhà kho chui ra đúng lúc nhìn thấy cái cảnh này, kêu lên một tiếng thảm thiết, chỉ tiếc là mới hét được có nửa câu đầu còn nửa câu sau bị Jasper không biết đứng bên cạnh từ khi nào huých cho một cú như trời giáng đành phải nuốt ngược trở lại. Chỉ có thể trơ mắt mà nhìn Atlas lấy món tráng miệng của mình ra, một túi... Không! Đừng đừng đừng! ... Hai túi! Hai túi rồi!

Sắc mặt của Emmett theo từng động tác của Atlas mà càng lúc càng đau khổ vặn vẹo.

Atlas nghe thấy tiếng kêu quay đầu lại, cầm túi máu sền sệt trong tay giơ lên, ngơ ngác hỏi: “Ừm, người nước ngoài có thói quen... dùng gói to như vậy đựng máu à?”

Emmett dùng đôi mắt vàng kim nhìn Atlas một lúc lâu, đột nhiên quay đầu, đau thương mà nhắm mắt, vẻ mặt đau khổ, trong lòng thì hận không thể đâm đầu vào tường chết luôn cho rồi, một tiếng rên rỉ toát ra từ kẽ răng: “... Đúng!”

Atlas à một tiếng, nghiêm túc nhìn Emmett chằm chằm một hồi, lại quay người lấy nốt túi máu cuối cùng ra, vui vẻ đi xuống bếp: “Hơ, đúng là thói quen kỳ quái.” Để lại Emmett dùng đôi mắt đỏ đẫn nhìn theo cậu đóng cửa nhà bếp lại.

“Món tráng miệng của tôi, món tráng miệng tôi thích nhất... ời...vắt vả lắm mới tiết kiệm được...”

Rosalie đột nhiên xuất hiện, khoanh tay tựa vào tường, lãnh đạm liếc nhìn Emmett, thản nhiên nói: “Xin lỗi nha, em đã quên dọn tủ lạnh.”

Đôi mắt vàng kim của Emmett nhìn Rosalie một hồi, rốt cục anh quyết định im lặng quay đầu đi, Jasper thì vỗ vai anh chàng to con an ủi: “Lần sau đừng có để đồ ăn vất nhiều nữa.”

Alice đứng bên cạnh thì lại vỗ ngực vui vẻ nói: “May mà không phải là máu người.”

Từ trong nhà bếp truyền ra tiếng nói chuyện nho nhỏ của Atlas và Esme, bất quá, dù âm thanh có nhỏ thế nào thì nhóm ma cà rồng đứng ngoài vẫn nghe thấy rõ mồn một.

Giọng nói của Esme có vẻ vừa ngạc nhiên vừa kì quái: “Atlas... cháu dùng thứ này làm gì vậy?”

Atlas khe khẽ đáp lại: “Là tiết canh, cháu định làm món tiết canh cay Tứ Xuyên mà cháu thích nhất, hương vị rất tuyệt vời, mọi người chắc cũng muốn thử chứ?”

“...”

Atlas xấu hổ gãi đầu, ủ rũ nói: “Được rồi, cháu nói thật, thực ra... cháu không rành về món Tây cho lắm nên muốn dùng món sở trường của mình gây ấn tượng tốt với mọi người.”

“Gây ấn tượng... A? A, không sao cả, là do cô không chuẩn bị sẵn từ trước.” Giọng nói của Esme có vẻ lúng túng.

“Esme cô đừng nói như vậy. Cháu cảm thấy thật mất mặt, nếu như cháu chịu học hỏi từ mẹ thì tốt rồi, mẹ cháu nấu được món Tây, những món ăn Italy mà mẹ cháu nấu rất được khách hàng ưa thích. Có rất nhiều du học sinh Italy đều cố ý tìm đến ăn thử.”

Cách một cánh cửa, trong phòng khách, nhóm ma cà rồng nhìn chằm chằm vào bóng dáng của Atlas đằng sau cánh cửa, càng nghe, sắc mặt của mọi người càng trở nên kỳ quái.

Alice thông cảm nhìn Emmett, lắc đầu nín cười rút lui: “Phụt, tiết canh...”

“May mà không phải máu người.” Jasper nắm tay Alice, lặp lại câu nói vừa rồi của cô, hai người cùng tránh xa anh chàng Emmett tội nghiệp.

Sắc mặt của Emmett vô cùng u ám, như một chú chó bị ngửi xỏm trong góc, u oán nhìn Alice chằm chằm, tiện thể trừng luôn cả Jasper: “Đáng ghét, Alice, sao emỡ đối xử với anh như vậy, em có thể nhìn thấy được Edward sẽ đi đón một người bạn, vì sao lại không thể nhìn thấy được món trắng miệng của anh sẽ bị biến thành như thế? Em không công bằng!”

Alice ôm cánh tay Jasper cười khanh khách: “Không phải, em chỉ nhìn thấy Edward chứ có thấy Atlas đâu, vì vậy em không thể nhìn thấy những chuyện có liên quan đến Atlas!”

“Không nhìn thấy?” Carlisle nhú mày, thấy Edward từ trên lầu nhẹ nhàng nhảy xuống, đem đồ trên tay để qua một bên, cười khê: “Con trai, ta cảm thấy con đại khái sẽ không rảnh rồi đâu, đứa bé đó đúng là rất thú vị.”

Edward dương dương tự đắc nhận lấy ánh mắt u oán của Emmett, bật cười đáp lại: “Đúng vậy, vô cùng thú vị.”

Nhưng mà, thực tế, chuyện càng thú vị hơn chính là thời gian ăn cơm.

Thể trạng của ma cà rồng bị nọc độc của ma cà rồng thay đổi, mất đi rất nhiều khả năng của con người, ví dụ như...tạo máu. Vì vậy mới khiến cho ma cà rồng có dục vọng khát máu. Bởi vì thân thể thiếu máu không lúc nào không cưỡng ép ma cà rồng phải tìm kiếm nguồn máu càng mới lạ, một nguồn máu thật phù hợp, một dòng máu có thể khiến cho bọn họ cảm thấy được “vị ngon”. Cho nên, với một thân thể đã bị thay đổi mất đi khả năng tiêu hóa của ma cà rồng mà nói, thức ăn của con người chính là những thứ nhạt như nước ốc.

Rosalie nhìn bàn ăn tràn ngập đồ ăn của con người thì sắc mặt vô cùng khó coi. Một lát sau, đem nĩa ăn cầm mạnh xuống bàn ăn gây ra tiếng động lớn khiến cho mọi người giật mình nhìn sang.

Emmett ngồi bên cạnh vội vàng đẩy nhẹ Rosalie một cái.

Rosalie trừng mắt với anh chàng cả buổi, rốt cuộc đành thỏa hiệp mà cầm lấy cái thìa, dưới ánh mắt bất an của Atlas nhàn nhạt giải thích một câu: “Chỉ là cảm thấy dùng nĩa ăn không tiện mà thôi.”

Edward cảm kích nhìn sang khiến cho Rosalie cảm thấy không quen lắm.

Edward dùng sức hít hà một hơi, quay đầu cười nói với Atlas: “Món tiết canh cay này thật là thơm, bất quá, không bằng cậu dạy chúng tôi cách dùng... đũa đi? Được không?” Anh nắm tay Atlas, bàn tay to lớn bao lấy bàn tay nhỏ bé của cậu, học động tác của cậu giật ngón trỏ cùng ngón giữa, lòng bàn tay nhẹ nhàng ma sát mu bàn tay của Atlas.

Atlas đang chú ý đến Rosalie nên không để ý đến hành động mờ ám của Edward, chỉ thấy Emmett ra dấu ngón tay cái cổ vũ cậu, vì vậy vội vàng tươi cười lấy lòng Rosalie: “Vâng, dùng đũa thì sẽ thuận tiện hơn, mọi người mau thử xem tài nghệ của tôi như thế nào!”

Một nồi tiết canh cay nóng hầm hập đặt ở giữa bàn, phủ rất nhiều trái ớt đỏ hồng.

Carlisle cười nói: “Đương nhiên.” Học theo Atlas cầm lấy đĩa, linh hoạt xoay hai cái.

Các thành viên nhà Cullen đều cầm đĩa lên, nhất tề cắm vào trong tô tiết canh giữa bàn, trong đó, động tác của Emmett là nhanh nhất, tàn nhẫn nhất, chuẩn xác nhất, tựa như đang có thù oán gì với nồi tiết canh.

Atlas thấy động tác của mọi người gọn gàng linh hoạt không giống như lần đầu tiên dùng đĩa, không khỏi mím môi khe khẽ phàn nàn: “Tại sao tất cả đều vừa học liền biết thế? Đúng là chả có cảm giác thành tựu gì cả.”

Edward ngồi bên cạnh nghe thấy tiếng cậu lằm bằm, nhú mày, lộ ra một nụ cười đắc ý, sau đó đem một miếng tiết canh bỏ vào miệng.

Ngay lập tức, động tác của cả nhà Cullen khi đem miếng tiết canh bỏ vào miệng đều cứng lại.

Một lát sau, Rosalie là người đầu tiên đứng lên, cái ghế bị cô đụng trúng tạo thành tiếng ma sát chói tai.

“Không thể nào!” Nét mặt của Rosalie liên tục thay đổi, cô ngẩn đầu, ánh mắt hung hăng nhìn Atlas chằm chằm, “Là cậu nấu? Làm sao cậu làm được? Tại sao có thể như vậy?!”

“Rosalie! Tỉnh táo lại đi!”

Edward một tay ôm Atlas vào trong lòng tràn ngập đề phòng nhìn Rosalie, hé môi, lộ ra hàm răng trắng sắc bén, tràn ngập tính uy hiếp — Ma cà rồng có bề ngoài như con người nhưng bên trong lại tràn ngập thú tính, hành động uy hiếp đơn giản nhất trực tiếp nhất này có hiệu quả hơn bất kì hành động nào để cảnh cáo đồng loại của mình, nhất là vào lúc tâm trạng đang kích động này. Hành động uy hiếp như vậy sẽ không gây ảnh hưởng đến tình cảm anh chị em trong nhà, chỉ đơn giản là một hành động nhắc nhở cùng tuyên bố mà thôi.

Atlas dính trên ghế dựa bị Edward ôm cả người lẫn ghế vào trong lòng theo bản năng cảm giác được nguy hiểm, vô thức tựa lưng sát vào ghế dựa, ánh mắt hoảng sợ đảo tới đảo lui giữa Rosalie và nồi tiết canh.

“Emmett!” Carlisle quát khẽ, ánh mắt màu hoàng kim mang theo trấn an đồng thời đẩy cảnh cáo nhìn Rosalie.

Emmett lập tức tóm lấy cánh tay Rosalie từ từ đẩy cô ngồi xuống ghế trở lại.

Chân ghế phát ra tiếng kêu kệt.

Carlisle chậm rãi để đĩa xuống, thay vào nụ cười dịu dàng từ ái một lần nữa nhìn Atlas đang được Edward bảo vệ cẩn thận: “Xin lỗi Atlas, khiến cho cháu giật mình rồi sao?”

Rosalie cũng kịp phản ứng, cô dựa vào trong lòng Emmett, trong ánh mắt hiện rõ vẻ hối lỗi mà thì thầm: “Xin lỗi Atlas...tôi chỉ là hơi bị giật mình. Tay nghề của cậu thật sự rất tuyệt, đã rất nhiều ...rất nhiều năm tôi chưa từng được ăn món nào ngon như vậy, thật đấy.” Giọng nói của Rosalie trầm thấp, lời nói có chút hỗn loạn, thật là khó tin khi một Rosalie vẫn luôn lạnh như băng lại có khi trở nên kích động như vậy.

Đây là lần đầu tiên Rosalie gọi tên của Atlas, điều này khiến cho Edward thở phào một hơi — việc này chứng minh Rosalie đã tiếp nhận Atlas.

Atlas ngẩng đầu nhìn Carlisle, sau đó nhìn sang Edward, cuối cùng, nhanh chóng nhìn Rosalie, lúc này mới hơi đỏ mặt đăm đăm chiếc đĩa nhỏ giọng nói: “Xin lỗi... vừa rồi... mọi người đang nói gì với tôi vậy?”

Tất cả mọi người trong phòng vô cùng ngạc nhiên, mặt của Atlas thì càng lúc càng đỏ hơn, cậu lắp bắp giải thích: “Rosalie nói nhanh quá nên tôi nghe không rõ.”

Nháy mắt, biểu lộ trên mặt tất cả ma cà rồng trong phòng đều vô cùng kì quái.

Mất cả buổi, Carlisle vỗ trán cười phá lên, trên mặt Rosalie lại có thể hiện ra vết đỏ ửng tức giận, cô nhìn Atlas chằm chằm, đáp lại cô là ánh mắt ngờ ngác vô tội khiến cho cô cũng đành phải bật cười, sau đó là Esme, Alice, Jasper. Về phần Emmett thì đã sớm nằm sấp trên mặt bàn mà cười lăn lộn khiến cho cái bàn không ngừng phát ra tiếng cọt kệt.

“Phụt — phụt phụt — “

“Két—— két két —— “

Hai thanh âm kì quái liên tiếp vang lên.

Atlas đáng thương vẫn ngơ ngác nhìn mọi người cho đến khi bị Edward cười ha ha kéo vào trong lòng, hôn nhẹ lên trên má cậu một cái: “Atlas ơi là Atlas, sao cậu có thể đáng yêu đến như thế?”

Gương mặt vốn tái nhợt của Edward vì cười quá nhiều mà hiện lên được vệt đỏ ửng nhẹ nhàng. Atlas ôm lấy một bên má nhìn sâu vào đôi mắt màu hổ phách tuyệt đẹp mang theo ý cười kia, từ từ, từ từ đỏ mặt, trong lòng điên cuồng gào thét: Mẹ ơi! Con trai của mẹ luôn luôn nghiêm khắc tuân theo mệnh lệnh phải thủ thân như ngọc của mẹ tại một ngày nào đó tháng nào đó năm nào đó bị một tên con trai hôn rồi!!!

Món tiết của cháu nó

Tags: bạn trên mạng là ma cà rồng, dammei, twilight, đồng nhân Đăng bởi: admin

6. Chương 6

Chương 6.

Dường như Edward hoàn toàn không cảm thấy nụ hôn vừa rồi của mình có gì là không bình thường. Trong khi Atlas vẫn còn ngơ ngác thất thần thì tô tiết canh cay trên bàn đã nhanh chóng biến mất, ngay cả một chút nước súp ở dưới đáy cũng bị Emmett uống một hơi hết sạch.

Atlas ôm lấy nửa bên mặt vẫn còn nóng bừng, mắt một lúc mới vươn dũa ra, khi chiếc dũa đâm vào đáy cái tô rồng phát ra một tiếng keng thì cậu mới hoàn hồn trở lại.

Nhóm ma cà rồng mắt vàng xấu hổ nhìn Atlas, Jasper thì nhìn Atlas cười khế, chàng ma cà rồng anh tuấn vốn lãnh đạm nay lại nở nụ cười có hơi không quen, nụ cười của anh mang theo một chút ngượng ngùng, trầm mặc mà dịu dàng, khiến cho ai nhìn thấy tim cũng phải loạn nhịp, Alice thấy vậy cũng không nhịn được mà quay sang hôn anh một cái.

Atlas cầm đôi dũa giặt mình một cái, đôi mắt đen tròn xoe đảo một vòng.

Alice ôm cổ Jasper cười tinh nghịch: “Atlas, món tiết canh cay của cậu thật quá tuyệt vời!”

Atlas lên đánh giá Alice và Jasper, lại cảm thấy nhìn người ta như vậy là rất vô lễ nên nhanh chóng ngoảnh đi, nhìn sang Edward, rốt cuộc cũng sức tỉnh, thả bàn tay đang che một bên má rồi bật cười: “Cảm ơn, mọi người thích thì tốt rồi.”

Esme cười nói: “Nếu như cháu chịu dạy cho cô thì càng tốt hơn.”

“Đương nhiên, cháu rất sẵn lòng ạ.” Atlas đứng lên, tỏ ra khoa trương mà đặt tay lên ngực hành lễ khiến cho mọi người cười phá lên.

Đúng là một bữa cơm vô cùng vui vẻ.

Thân thể thiếu niên lặn lội đường xa hiển nhiên là rất mỏi mệt nên Carlisle bảo Edward mang Atlas lên lầu nghỉ ngơi.

Atlas vừa đi, những ma cà rồng khác còn ngồi trong phòng vẫn tiếp tục cười nói.

Alice nghiêng người ngồi trên đầu gối của Jasper, mái tóc ngắn của cô luôn luôn mất trật tự mà chìa ra lung tung giống hệt như con người của cô luôn nhiệt tình tràn ngập sức sống: “Ôi, Edward đúng là cần phải cảm ơn em.”

Jasper dùng chóp mũi cọ cọ lên mặt của Alice, giọng nói tràn đầy dung túng: “Đúng vậy, cậu ấy quá gấp gáp.”

Rosalie cau mày, hiển nhiên vẫn còn canh cánh trong lòng việc có thể nếm được vị của thức ăn.

Carlisle khoanh tay trước ngực trầm tư một lúc rồi vừa cười vừa lắc đầu: “Đại khái... cũng giống như việc chúng ta có thể cảm nhận được vị của máu, bất kể là tươi ngon, hay là tẻ hại, tất cả các loại hương vị, nếu như đồ ăn được cho nhiều gia vị thì đầu lưỡi của chúng ta vẫn có thể phân biệt được cũng không khó có thể tưởng tượng ra. Bất quá tiếc là trước kia không hề có ai, không có một ma cà rồng nào lại để ý đến chuyện này, mà chúng ta thì lại dễ dàng bị kinh nghiệm của người đi trước che mắt, dù cho là chuyện nào cũng như vậy.”

“À? Ý bố là nói không có ma cà rồng nào chịu trở thành đầu bếp sao? Kỳ thật việc này cũng đúng.” Emmett chen vào, ngay lập tức bị Rosalie liếc cho một cái ngậm miệng lại.

“Tóm lại, chúng ta hẳn là nên vui mừng vì Edward tìm được một người bạn rất đáng yêu có phải không?” Esme đi tới hôn lên má Carlisle.

Mọi người nhìn nhau, tất cả đều mỉm cười, kể cả Rosalie vẫn tỏ ra không thích Atlas — dù sao đây cũng là lần đầu tiên sau gần một thế kỷ cô mới nếm được hương vị với thân phận ma cà rồng, đến lúc này đây tâm trạng của cô vẫn vô cùng kích động.

Emmett nhìn thấy vẻ kích động không che giấu được của Rosalie, gương mặt luôn vui vẻ nhiệt tình có hơi ảm đạm — cô ấy vẫn vô cùng chán ghét cái thân phận ma cà rồng của mình, dù cho có anh ở bên cạnh.

Alice nhẹ nhàng thay đổi tư thế tựa vào trong lòng Jasper, hai chân vung vẩy nói: “Ôi, từ nay về sau em sẽ không còn được nhìn thấy cái cảnh Edward ngồi một mình trên ngọn cây rồi? Cũng hơi đáng tiếc nhỉ?”

Nhóm ma cà rồng đều bật cười.

Tuy rằng Edward vĩnh viễn dừng lại ở tuổi mười bảy nhưng trên thực tế thì anh đã hơn một trăm tuổi. Tuổi của anh ở trong gia đình Cullen đã không còn ít ỏi gì nữa. Cũng vì vấn đề này, sau khi mọi người đều tìm được bạn đời thì sự cô độc của Edward luôn khiến cho mọi người không hề dễ chịu nhất là Rosalie.

Ngay từ đầu, Carlisle là vì hy vọng cô có thể trở thành bạn đời của Edward nên mới cứu cô khi cô sắp chết và biến cô thành ma cà rồng.

Có lẽ đây cũng là một trong những nguyên nhân Emmett luôn trêu chọc Edward? Phải biết rằng, vĩnh viễn không thể xem nhẹ lòng ghen tỵ của đàn ông.

Emmett ngồi xổm một bên tỏ ra nguy hiểm nháy nháy mắt: “Có lẽ em sẽ thấy cậu ta ở trên giường chẳng? À, đương nhiên là không phải một mình rồi.”

Ngay lập tức, còn nhanh hơn Rosalie, Jasper lao đến, hai người xông vào đánh nhau, Emmett luôn hiếu chiến phát ra tiếng gầm hưng phấn. Esme nhìn lên trên lầu vừa bất đắc dĩ lại mang theo cưng chiều hỏi: “Carlisle, chúng ta có nên bảo bọn họ nói nhỏ một chút không?”

Carlisle mỉm cười ôm eo của bà, vui vẻ mà nhìn khung cảnh quen thuộc, chỉ có điều hiếm hoi là đánh nhau với Emmett ngày hôm nay lại là Jasper chứ không phải là Edward.

“Không cần đâu, bọn chúng tự biết chừng mực mà.” Ông nheo mắt, nói như vậy — hiển nhiên, Atlas đã nói đúng một câu, Carlisle thật sự không hiền lành như vẻ bề ngoài.

Khi Edward dẫn Atlas lên lầu mới nhớ ra bởi vì không đoán trước được Atlas sẽ đến, phòng của mình có lẽ sẽ không hợp để cậu ấy ở.

Quả nhiên, Atlas phát ra một tiếng la kinh hãi.

Phòng của Edward ở hướng nam nên có một mặt tường là cửa kính, gương mặt nhìn, trong tầm mắt là một mảnh rừng rậm xanh ngắt, có mấy nhánh cây vươn tới tận sát lên tấm kính thủy tinh, một dòng sông uốn lượn giữa rừng, hơi nước trên mặt sông hòa hợp với sương mù trong không khí, làm cho không gian bên ngoài phòng nhuộm một mảnh mờ ảo, một vẻ đẹp cực kỳ thơ mộng.

Edward đi đến gần Atlas đang đem mặt dán lên trên cửa sổ, thân thể của anh tuy dừng lại ở tuổi mười bảy, thể nhưng sức mạnh của ma cà rồng khiến cho thân thể của anh hoàn toàn không gây ồm ỹ nào. Thân hình của Edward cao ngất, thoát nhìn thì có vẻ hơi gầy nhưng kỳ thật là do quần áo che đi thể hình rắn chắc mà thôi. Nhờ vậy mà khi anh từ đằng sau đi đến gần Atlas, trông anh như đem cậu ôm trọn vào lòng.

Phía trước là rừng rậm mênh mông, trước ngực là con người mình ngày nhớ đêm mong, Edward cúi đầu xuống, chăm chú nhìn gương mặt trần ngập hưng phấn của Atlas, trong nháy mắt, trái tim như được một dòng nước ấm dịu dàng chảy qua, cảm giác vô cùng thỏa mãn lẫn hạnh phúc. Rất nhiều cảm xúc dâng trào khiến cho trái tim ngừng đập đã lâu dường như lại nảy lên.

Giờ khắc này, anh mới hiểu được vì sao mọi người trong gia đình mỗi khi nhìn mình đều tràn đầy lo lắng ái ngại.

Không gặp được người đó, sinh mạng vốn thiếu hụt của ma cà rồng càng thêm trống rỗng.

Trong một khắc đó, Edward đã định cúi đầu, ngậm lấy vành tai mỏng manh tinh xảo của Atlas mà mút vào, sau đó thở ra một hơi dài đầy thỏa mãn, nhưng đến khi Atlas quay đầu lại thì anh mới phát hiện ra mình hoàn toàn không làm gì cả.

Anh phải củng cố khả năng tự chủ của mình, cái khả năng luôn khiến cho anh tự hào. Edward nghĩ như vậy.

Anh không chút dấu vết thu cánh tay lại, đặt ở trên lưng Atlas, tỏ ra bình thường cùng cậu nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ thì thầm bên tai Atlas: “Nhìn kìa, đó là sông Soler, mà khu rừng này kéo dài đến tận dãy Olympia đấy.”

“Lại nói, Atlas, tên của cậu là đến từ thần thoại Hy Lạp đúng không? Người con trai trưởng của Poseidon, vua của Atlantis?”

“A, anh cũng biết sao?” Atlas gãi gãi mũi, cúi đầu nhìn tay của Edward ở trên lưng mình, âm thầm nghĩ, mẹ ơi, con chẳng những bị một người con trai hôn mà còn bị con trai ôm nữa.

Vừa bị ôm lại bị hôn, Atlas cảm thấy yêu cầu thủ thân như ngọc của mẹ đã bị phá hủy mất tiêu rồi, thôi đành chịu vậy.

Bất quá, là một thằng con trai lại bị một người con trai khác ôm thân mật như vậy khiến cho Atlas cảm thấy không quen nhưng cũng không thể mất lịch sự mà đẩy người ta ra, cho nên cậu xoay người thật tự nhiên đi vào trong phòng ngồi lên cái ghế salon duy nhất trong phòng.

Edward cũng không để ý hạ cánh tay xuống, bởi vì ngay lập tức anh đã ngồi xuống bên cạnh Atlas.

Trên sàn nhà được phủ một tấm thảm dày vàng kim, lông nhung mềm mại khiến cho người ta cảm thấy thật thoải mái. Atlas nhìn Edward, anh thì tỏ thái độ “tùy ý”, Atlas lập tức vui sướng tung giày ra, đem bàn chân trắng nõn dẫm lên mặt thảm —— có lẽ là do dòng máu lai nên da của cậu trắng hơn của người châu Á da vàng, đương nhiên là cậu vẫn không thể trắng bằng cả nhà của Edward được.

“Tên của cậu thật sự không giống với kiểu đặt tên của người Trung Quốc.” Edward nhìn chân Atlas, thoải mái dựa trên ghế sofa.

Sắc mặt của Atlas trở nên rất kém, cậu nghiêng răng liếc Edward: “Đừng có mơ tôi nói cho anh biết tên tiếng Trung của tôi, tôi ghét cái tên đó.”

Đôi mắt của Edward sáng lên, Atlas đã phản ứng nhanh hơn đứng lên, nhìn cửa ra vào rồi nhìn lại Edward, vẻ tiên khách rõ ràng: “Edward, tôi cảm thấy có hơi mệt nên muốn đi nghỉ ngơi.”

Đôi mắt hổ phách xinh đẹp của Edward và đôi mắt đen láy của Atlas nhìn nhau, anh nhin không được bật cười, giọng nói mang theo chút xấu hổ: “Nhưng mà, Atlas, đây là phòng của tôi.” Chứ không phải là phòng khách.

Atlas: “...”

“Tôi cho rằng cậu không ngại ở chung với tôi.” Edward tỏ ra bất đắc dĩ mà nháy mắt.

“Tôi... không ngại.” Nếu như ngay lúc vừa gặp mặt mà nói như vậy thì Atlas đã ngay lập tức trả lời như vậy, nhưng mà bây giờ thì...

Nhìn thấy Edward lại nhích lại gần, anh nghiêng người dùng đôi mắt màu hổ phách mê hoặc trái tim người khác nhìn cậu đắm đắm. Những lời nói đó ra khỏi miệng của Atlas một cách khó khăn, cậu thậm chí còn phải nuốt mấy ngụm nước bọt.

“Cảm ơn. Tôi thực sự rất mong đợi sống chung với cậu, không còn khoảng cách xa xôi không cách nào chạm tới được, ở đây, tôi và cậu, Atlas.” Edward lộ ra một nụ cười mê người, dùng giọng nói trầm thấp nhẹ giọng nỉ non, đôi mắt màu ánh kim chói lọi chứa chan tình cảm.

Atlas nhìn quanh một lát. Khom người bắt đầu tìm kiếm trong vali, lấy quần áo ngủ, quay đầu lại nhìn Edward.

Edward chỉ hướng: “Phòng tắm ở bên kia.”

Atlas cảm ơn xong, nhìn nhìn Edward, lúng túng ôm bộ đồ ngủ cùng với cái quần lót mà cậu cố gắng che che giấu giấu nhanh chóng chạy vào trong phòng tắm.

Edward cười mà không nói — với nhãn lực của anh hoàn toàn có thể trong nháy mắt Atlas lấy đồ ra nhìn rõ ràng hết thấy, cho dù là hình chú gấu mèo nhỏ xíu trên quần lót...

Đương nhiên, với khả năng thánh giác của mình anh cũng hoàn toàn có thể nghe thấy được cuộc nói chuyện của mấy anh chị em mình ở dưới lầu. Nhất là câu thảo luận cuối cùng của bọn họ xem anh có vào phòng tắm luôn không.

Mấy người này! Anh không phải là kẻ biến thái bị ỉm thích nhìn lén. Mà trên thực tế, nếu như anh muốn nhìn thì căn bản cũng chẳng cần theo vào trong nhà tắm. Edward khinh bỉ trong lòng, ngay lập tức bị tưởng tượng tiếp theo trong đầu của Emmett khiến cho anh găm nhẹ một tiếng.

Emmett ở dưới lầu lập tức cười phá lên.

Edward vừa phẫn nộ vừa quần bách đứng lên, từ trên kệ rút ra một cái CD kiểu cổ điển bỏ vào trong máy quay đĩa, gài kim vào, âm nhạc nhẹ nhàng vang lên giảm bớt tâm trạng xao động của anh khi nghe thấy tiếng chân của Atlas bước đi, mặc dù tiếng chân của Atlas trên thảm lông rất nhẹ và mềm mại.

Chết tiệt, mấy lời nói đùa của các anh chị em anh, nhất là cái tưởng tượng vớ vẩn của Emmett khiến cho anh thật sự có ý muốn rình coi! Không, hành động hèn hạ bị ỉm như vậy là hành vi mà anh không bao giờ chấp nhận được!

Edward ngồi lên ghế sa lon, hai bàn tay siết chặt còn nét mặt thì vô cùng khó coi.

Mà rất nhanh, tiếng bước chân rất nhỏ mà mềm mại thanh âm kia lại chạy trở về.

Atlas ôm đồ ngủ ngượng ngùng nhìn Edward, nhìn lại bức tường được ốp hoàn toàn bằng kính,: “Ừm, Edward, trong phòng tắm tại sao cũng là cửa kính hết vậy? Tuy là nhà của anh ở trong rừng rậm không người nhưng dù sao thì cũng phải có chút không gian riêng chứ?” Cậu cố gắng nói thật nghiêm túc.

Edward ngẩng đầu lên, chậm rãi mỉm cười: “Đương nhiên... không sao.” Anh nghe thấy được mấy anh chị em của mình vì nghe thấy câu hỏi của Atlas mà cười khùng khục ở bên dưới, vì vậy nghiêng răng bỏ thêm một câu, “Yên tâm, nếu như có ai đó nhiều chuyện dám làm như vậy thì tôi sẽ thay cậu dọn dẹp kẻ đó.”

Emmett thì ở dưới lầu giơ tay nhún vai với mọi người, tỏ vẻ như mọi người hiểu cả rồi đấy: “Chỉ là vì để che dấu tính lực quá dư thừa không có chỗ để trút thôi.”

Mặt của Edward trong nháy mắt liền đen thui.

Tags: bạn trên mạng là ma cà rồng, dammei, twilight, đồng nhân Đăng bởi: admin

7. Chương 7

Chương 7.

Atlas vừa chạy vào phòng tắm thì một phút sau lại chạy ngược trở ra, lúc này Edward mới nhớ ra rằng bởi vì thân nhiệt của ma cà rồng luôn luôn lạnh như băng nên không cần thiết phải lắp máy nước nóng trong nhà tắm— dù sao thì gia đình Cullen rất hiếm khi để cho người ngoài bước chân vào không gian riêng nơi mà họ có thể thả lỏng, họ càng chưa bao giờ nghĩ đến việc có một ngày lại có một con người ấm áp bước chân vào ngôi nhà toàn ma cà rồng, tuy rằng con người này không có mùi máu hấp dẫn gì cả.

“A.” Edward nhìn thấy gương mặt nhăn nhó của Atlas, anh đành phải mở to mắt bịa chuyện, “Có lẽ là do sự cố gì?” Anh tin rằng ngay ngày hôm sau mấy anh chị em của anh có thể xử lý việc này. Dem hệ thống làm ấm ở nhà dưới kéo lên trên lầu chắc không khó khăn gì lắm đi?

Edward cười thầm trong lòng, nghĩ ra được cách trả đũa.

“Mặc dù bây giờ đang là mùa hè nhưng thời tiết ở Forks lúc nào cũng lạnh lẽo. Tôi nghĩ cậu sẽ không muốn tắm nước lạnh đúng không?” Đôi mắt của Edward trong nháy mắt trở nên sẫm màu hơn nói lên ý đồ của anh, hơn nửa khóe môi anh cũng cong lên, nở nụ cười xấu xa nhìn Atlas.

Atlas chớp chớp đôi mắt đen, bản năng mách bảo cậu phải cảnh giác.

Edward đứng lên đi đến gần Atlas, cậu nghĩ thấy được một mùi hương thơm thoang thoảng khiến cho ***g ngực trở nên nóng bừng.

Edward nhìn Atlas dùng một đôi mắt đen láy ẩm ướt mơ màng nhìn anh, anh cười khế, vươn tay lấy bộ đồ ngủ cậu ôm trước ngực: “Cậu có thích suối nước nóng không?”

Anh hạ thấp giọng khiến cho Atlas giật mình hoàn hồn trở lại.

“Suối nước nóng? Ừm, kỳ thật...tôi chưa từng thử.”

“Ồ.” Atlas thật thà trả lời khiến cho Edward phải bật cười, “Có lẽ, cậu sẽ muốn thử một lần chứ?”

So với nước lạnh như băng trong phòng tắm thì suối nước nóng hiển nhiên là một sự lựa chọn tốt nhất, cho nên Atlas lập tức đồng ý: “Đương nhiên!”

Edward mỉm cười, sau đó từ giữa bộ đồ của Atlas lấy ra cái quần lót hình gấu mèo trắng đen: “À, nhìn này Atlas, cái này lát nữa đi tắm thì mặc nhé?”

Atlas như bị sét đánh, toàn thân nhoáng một cái đỏ bừng bừng, vội vàng nhào qua chỗ Edward: “Trả cho tôi! Anh, anh, anh... Edward!”

Edward cười ha hả, nhìn gương mặt đỏ gay của Atlas khiến cho anh không nỡ trêu chọc cậu thêm nữa mà phải đem cái quần lót trả lại cho Atlas, sau đó mở cái tủ trong góc lấy ra quần lót của mình: “Nhìn này, đây là của tôi.” Gương mặt tỏ vẻ “chẳng có gì là lạ”.

Đó là một cái quần lót da báo màu vàng, Atlas cầm cái quần lót hình gấu mèo của mình tròn mắt nhìn Edward, mất một lúc sau mới lặng lẽ quay đầu: bó sát người... đáng người của Edward ... trông như thế nào nhỉ?

Mấy ma cà rồng nhà Cullen rất vui vẻ tươi cười tiễn Edward và Atlas ra ngoài.

Edward vừa đi, Emmett liền huýt sáo: “Anh cho là cậu ta không thích quà sinh nhật của anh tặng, vậy mà cậu ta lại mang đi hẹn hò.”

Rosalie liếc anh chàng một cái, không do dự mà dội cho anh một gáo nước lạnh: “Vậy tại sao anh không nói đến chuyện cái quần đó bị cậu ta ném trong tủ quần áo không biết bao nhiêu năm rồi?”

Jasper nhẹ giọng hòa giải: “Thật ra thì chúng ta đều không quá coi trọng sinh nhật.”

Alice lại chột hỏi: “Mọi người không nghĩ đến cái quần lót cất nhiều năm như vậy cứ thế mà mặc vào chẳng phải sẽ không tốt sao?”

Rosalie xoay người rời đi: “Không lẽ em nghĩ là có ai đó lại đem cái thứ đồ kia đi phơi nắng hả?”

Alice: “...”

Esme tựa trong lòng Carlisle mỉm cười nhìn từ đầu đến cuối, chợt ngừng đầu hỏi: “Anh yêu, anh có cảm thấy từ khi Atlas đến đây lũ trẻ trở nên vui vẻ hơn không?”

Carlisle hôn nhẹ lên gò má của bà, cười nói: “Đây là chuyện tốt không đúng sao?”

“Nhưng mà chẳng phải sẽ không tốt khi Edward của chúng ta yêu trước sao?”

“Ừm, đúng như vậy. Chúng ta là những kẻ sẵn mỗi nguy hiểm nhất, tất cả những gì chúng ta có đều dễ dàng khiến cho con mỗi mê muội, bất kể là giọng nói, mùi hương hay bề ngoài, chuyện này quả thật không sai, nhưng mà, em yêu, chúng ta đáng ra phải vui mừng vì Atlas không phải là con mỗi có đúng không?”

Carlisle cười khê, màu vàng kim trong mắt ông trở nên lấp lánh —mùi của Edward lại không tạo ra lực hấp dẫn lớn lắm với Atlas, điều này khiến cho ông vừa kinh ngạc vừa yên lòng. Ít nhất nếu như Atlas cũng thích Edward thì đó chính là tình cảm thật sự!

Chẳng phải đây là chuyện khiến cho người ta cảm thấy vui mừng không đúng sao? Về phần trước sau, Edward phải chịu một chút thiệt thòi thì cứ coi như là cái giá phải trả vì đã khiến cho người cha như ông phải lo lắng nhiều năm như vậy.

Esme nhìn Carlisle trách cứ, bà đại khái là hiểu rất rõ ý xấu trong nội tâm của người chồng luôn lương thiện dịu dàng, rất hiểu lòng người này, nhất là đối với mấy đứa con của họ.

Bất quá, rất nhanh, bà cũng mỉm cười.

“Emmett, Jasper, nhớ nhanh chóng chuẩn bị cho tốt nước ấm.”

“Dạ, Esme, mẹ cứ để đó cho bọn con.”

Atlas vừa đi vừa thở dốc, vất vả lắm dưới sự giúp đỡ của Edward mới đến được suối nước nóng, xem chút nữa là đã đặt mộng ngã ục xuống mặt đất đầy lá rụng.

“Đây là suối nước nóng sao?” Chỉ là một cái vũng nước nhỏ thôi mà!

Trên mảnh đất trống giữa mấy cây tuyết tùng, dưới mấy hòn đá nhô lên quả thực có một dòng nước bốc khói nghi ngút! Nhưng mà cái này căn bản cũng chỉ có thể so sánh với một cái bồn tắm lớn thôi.

“Suối nước nóng tư nhân.” Edward cười nói, “Ha ha, đừng coi thường nó nhỏ, đó là suối nước nóng đặc biệt do tôi phát hiện ra đấy.”

Tầm mắt của Edward hạ xuống hai chân đã bủn rùn của Atlas.

“Atlas à, cậu đừng có bắt bẻ nữa, tôi thấy cậu đã mệt rồi, không lẽ cậu định đi một chuyến không công sao?” Trong đôi mắt màu hổ phách mê người của Edward hiện rõ vẻ tiếc nuối, giống như một đứa bé đang nôn nóng chia sẻ bí mật của mình thì lại bị lạnh lùng cự tuyệt.

Atlas bị đôi mắt hoàng kim âm thầm kia nhìn đến ghen lời: “Đương nhiên... không.”

Chàng ma cà rồng với mái tóc màu đồng lập tức nở nụ cười giảo hoạt, trong nháy mắt Atlas nhớ lại suốt hai năm quen biết trên mạng, cậu cứ luôn luôn bị cái tên có gương mặt đẹp trai này dụ dỗ. Cái tên vô lại này!

Atlas hừ lạnh, đem bộ đồ quăng lên trên tảng đá, sau đó héch cằm lộ rõ “tôi rất tức giận, anh mau chịu thua đi ” rồi nhảy xuống suối.

Ngay sau đó chỉ nghe tõm một tiếng, thiếu niên tóc đen chìm cả người xuống suối nước nóng chỉ còn nhìn thấy mỗi cái cằm, nước bắn tung tóe, hai cánh tay quơ quào loạn xạ không ngừng quấy nước.

“Á... Không... Ọc ọc ọc... Cứu...”

Edward đã nhanh chóng cởi áo cười cười trượt xuống suối, tóm lấy cánh tay của Atlas lôi cậu lên.

Cảm giác cứng rần lạnh như băng từ trên cánh tay truyền đến khiến cho Atlas đang được dòng nước ấm áp bao bọc chợt run rẩy, nhưng do bị sắc nước nên cậu không có cơ hội suy nghĩ nhiều, cơ thể gặp nguy hiểm theo phản xạ dùng cả tay chân quăn lên trên người Edward, nước sắc vào trong lỗ mũi làm cho cậu ho đến ứa nước mắt.

Mái tóc ngắn mềm mại màu đen ướt sũng dán lên gò má tinh xảo của Atlas khiến cho cậu giống như chú mèo con đáng thương ướt nước — mặc dù chú mèo con này vẫn đang còn giương nanh múa vuốt.

Phụt — phụt phụt —

Atlas nhìn người bạn đẹp trai cười đến nhắm tịt cả mắt lại, thở phì phì phun ra cột nước như cá, trừng mắt nhìn gương mặt anh tuần tái nhợt kia.

Edward híp mắt, không thèm né tránh cái nhìn kia. Vài giọt nước dính trên lông mi thật dài của anh, nhẹ nhàng đọng trên mặt, tựa như những giọt sương ban mai, vì chàng ma cà rồng đẹp trai đang cười mà trượt từ trên gò má chảy xuống.

Atlas ngượng ngùng im lặng, dù sao thì cậu cũng cảm thấy mình là đang cố tình gây sự.

Nửa người trên trần trụi của Edward tái nhợt, quần dài không kịp cởi ngăm dưới nước phồng lên, bàn tay của anh đặt ở trên hông Atlas đỡ cho cậu đang bám như gấu koala trên người mình không bị trượt xuống.

Atlas nắm lỗ tai Edward, trừng mắt nhìn thẳng vào anh: “Anh...” Cậu muốn mắng anh là đồ khốn nhưng mà vốn tiếng Anh của cậu chỉ biết duy nhất một tiếng mắng người là “*** you”, nhưng mà cái này thì quá thô tục cho nên cậu chỉ có thể tóm lấy tai Edward mà hét: “Baka!”

Nụ cười của Edward nhất thời cứng đờ.

“Anh rõ ràng biết là nước sâu mà không nhắc tôi!”

Atlas tức giận tiếp tục mắng: “Kuso!”

“Kono!”

“Ahou!”

(Em nó chửi bằng tiếng Nhật ^^)

Edward nheo mắt lại buông tay ra, lập tức Atlas tuột xuống khiến cho cậu luống cuống tay chân ôm chặt lấy cổ người ta, miệng thì mím lại — cậu đương nhiên cũng nhận ra tư thế bất nhã của mình nên ngượng đến chín mặt.

Edward cúi xuống, chóp mũi cao thẳng cơ hồ đụng vào chóp mũi của Atlas khiến cho cậu xấu hổ ngửa người ra sau, từ trên người Edward trượt xuống, cẩn thận tìm một tảng đá ngồi xuống.

Edward nói không sai, suối nước nóng này thật là tuyệt vời, nhiệt độ vừa đúng, hơi ấm nóng, đá ở bên trong suối cũng rất bằng phẳng, dù ngồi hay dựa vào đều rất thoải mái.

Một lát sau, Atlas phát ra tiếng rên rỉ thoát mái, thỏa mãn híp mắt lại.

Edward ở bên cạnh cười khế, sau đó anh ngồi xuống bên cạnh Atlas, nước liền dâng cao hơn một chút, Atlas rụt cổ lại thì thầm: “Chưa cởi quần đã xuống đây rồi.”

Edward nghiêng đầu nhìn cậu, cặp chân dài cuộn lại trong dòng suối chật hẹp không tránh khỏi đụng phải chân Atlas khiến cho cậu phải co chân lại. Edward mỉm cười, khẽ vươn tay, một cái quần Jean ướt sũng bay lên khỏi mặt đất đáp lên một tảng đá.

Atlas mé miệng, ngậm lại, mở ra, cuối cùng quyết định không nói gì cả nhưng cậu mắng thầm trong lòng: Edward là cái đồ xấu xa!

“Cậu biết tiếng Nhật à?” Edward không thèm để ý, mặc dù anh không thể đọc được suy nghĩ của Atlas nhưng nhiều khi nội tâm của Atlas không cần thiết phải có siêu năng lực mới biết được

Có lẽ là bởi vì hai người quen biết đã lâu? Hoặc là do anh luôn luôn chú ý đến người này? Edward cười rộ lên, trong đôi mắt chứa chan tình cảm dịu dàng.

“Không.” Atlas dịch dịch cái hông muốn cách Edward xa một chút, nhưng dòng suối chật hẹp khiến cho ý đồ của cậu bị chết non. Vì vậy Atlas ủ rũ, cậu luôn luôn có cảm giác thất bại khi ở bên Edward, “Chỉ là thích xem phim Nhật mà thôi. Anh cũng không hiểu mà đúng không? Giống như là I love you vậy đó, dù cho anh có không biết tiếng Anh thì cũng biết nó nghĩa là gì mà!”

Đại khái cảm thấy mình nói rất có lý nên Atlas lại tự tin ngồi thẳng lưng.

“I love you à...” Edward nhìn Atlas, trong đôi mắt màu hổ phách lóe lên ánh sáng mê hoặc, “Atlas cậu đang tỏ tình với tôi sao?”

Atlas: “...”

Mẹ à, con chẳng những bị một tên con trai ôm hôn, vừa rồi còn bị con trai đùa giỡn nữa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hình như có hơi nhiệt tình a, ta đột nhiên cảm thấy sự chênh lệch của lòng sông so với đáy biển.

Nói, ba ba quân, bởi vì ông mang đến ấn tượng đầu tiên cho ta là kiểu Boss phản diện cho nên ta cảm thấy ông không phải kiểu thánh mẫu hiền lành từ ái a. Ông nên xấu xa một chút mới đúng, bề ngoài dịu dàng nhưng bên trong thì phức tạp cho nên ta mới tạo nên ba ba như trong truyện.

Tags: bạn trên mạng là ma cà rồng, dammei, twilight, đồng nhân Đăng bởi: admin

8. Chương 8

Chương 8.

(bạn ư tìm được tấm nào có quần sịp cả nên xài đồ cái này nhá =))

Thứ tiếp theo mà Edward nhận được không phải là lời tỏ tình lãng mạn mà là một cú đá như trời giáng của Atlas. Nước bắn lên tung tóe, Atlas hét lên một tiếng ôm chân ứa nước mắt, trượt té xuống nước.

Atlas vừa ứa nước mắt vừa tự an ủi mình, đàn ông rơi nước mắt không phải vì yếu đuối mà vì cậu quá đau đớn, chân cậu giống như vừa đá trúng tảng đá vậy!

“Atlas!” Edward kêu lên kinh hãi, cẩn thận nâng chân của Atlas lên xoa nắn nhẹ nhàng, bàn chân của Atlas có năm ngón thì hết bốn ngón đã sưng đỏ.

“Không được, bị thương rất nghiêm trọng, tôi phải đi tìm thuốc cho cậu.” Edward áy náy nói với Atlas.

Xoa bóp một chút Atlas đã cảm thấy đỡ đau hơn nhiều, gạt đi lệ vương trên mi mắt: “Anh kiếm đâu ra thuốc ở chỗ này?”

Edward nâng cái chân bị thương của Atlas lên đặt ở tảng đá bên bờ suối. Tảng đá vì nằm sát bờ suối nước nóng nên rất ấm áp chứ không lạnh lẽo như đá thường.

“Rừng rậm là một kho tàng mà cậu không thể tưởng tượng được đâu.” Edward xoa đầu Atlas, đôi mắt hoàng kim trở nên ấm đậm nhưng giọng nói của anh vẫn trầm ngập dịu dàng, “Atlas, xin lỗi nhé, cậu đợi tôi một chút.”

Nói xong, chàng ma cà rồng với mái tóc màu đồng đứng lên, cơ bụng rắn chắc từ trong làn hơi nước lộ ra, những giọt nước nhỏ trượt theo đường cong cơ thể, dọc theo quần lót da báo chảy xuống rơi trở lại trong suối.

Edward linh hoạt khẽ chống mặt đá nhảy ra khỏi suối, đi chân trần biến mất trong rừng rậm.

Atlas nâng cao một chân, ngồi một mình trong suối cúi đầu nhìn xuống dưới nước.

Xuyên qua mặt nước mờ ảo có thể thấy được quần lót gấu mèo cùng với thứ nho nhỏ đọng lên bên dưới.

Lắc lắc mái tóc ướt sũng, Atlas thở dài cảm khái, quả nhiên một nửa dòng máu Âu Mỹ so với dòng máu thuần khiết vẫn là có sự chênh lệch nhỉ?!

Một giọt nước lạnh rơi xuống trúng vào gáy của Atlas, là giọt nước mưa đọng trên lá tuyết tùng. Atlas run nhẹ, vội phát tay đuổi đi suy nghĩ vớ vẩn vừa rồi.

Oa oa oa oa...

Oa oa oa oa oa oa...

Atlas đang nâng cao một chân gối đầu, động tác này có độ khó thật cao, giống như là đem chân vắt lên cổ y như múa Ấn Độ, nói khó nghe một chút thì giống như đang cố đem đầu chui vào giữa háng vậy. Tiếng khóc hu hu không ngừng ở bên cạnh rất dễ dàng ảnh hưởng đến động tác của Atlas.

Atlas ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một chú vẹt sặc sỡ đang đứng trên nhánh cây buồn bã mà dùng cánh lau nước mắt, khóc như đang đứt từng khúc ruột khúc gan.

Trước khi vẹt ta định cất tiếng khóc tiếp thì Atlas vội vàng chen vào: “Đừng khóc, có chuyện gì không vui thì kể cho ta nghe thử xem.”

Chú vẹt dừng động tác lại, cúi đầu nhìn Atlas.

Atlas vừa lau tóc vừa nói: “Được rồi đừng giả bộ nữa, ta nhận ra mi rồi.”

Ngưng một chút, chú vẹt dùng hai cánh ôm ngực, há mồm gào thét một tràng: Yêu quái —— quay mông muốn bỏ chạy. Hiển nhiên vẹt ngốc đã quên bém mắt là cánh của nó ngoại trừ dùng để ôm ngực thì còn có thể dùng để bay lượn, mà nó thì đang đứng ở trên cây. Chính vì thế, ngay lập tức vẹt ta ngã lộn cổ từ trên cành cây xuống, mà đến khi nó nhớ ra là nó có thể bay thì đã quá muộn —— chim vẹt thật ra không giỏi về bay lượn lắm.

Atlas lấy tay che mặt lại.

Tôm ——

Bọt nước văng ra khắp nơi kể cả mu bàn tay của Atlas.

Cứu mạng! Cứu mạng! Người ta là vẹt ở trên cạn! Chú vẹt há to miệng vươn cần cổ ra sức gào thét.

Atlas lấy tay túm chân vẹt xách lên—— mấy con chim này toàn là đồ lưu manh, nhất là chim hoang dã, không biết sợ người, nó tuyệt đối dám ị thẳng lên trên đầu mình.

Những điều này là kinh nghiệm xương máu của Atlas, nhớ ngày đó Atlas còn là một bé trai ngây thơ đáng yêu, nhiều lần cậu đã bị mấy tên lưu manh này cản đường cướp bóc. Mà ngay cả con ngỗng của bác hàng xóm nuôi trong nhà cũng thường hay vươn cổ cạc cạc đuổi theo Atlas cạp mông cậu đến khi cậu òa khóc, mưu toan dùng vũ lực uy hiếp Atlas bắt bác hàng xóm làm thịt con chó vàng hay đuổi theo nó.

Bất quá, lúc ấy Atlas thông minh sau khi cân nhắc sức mạnh của ngỗng trắng và chó vàng xong, lén lút mách lại với bác hàng xóm để bác thịt luôn con ngỗng đó.

Vẹt đập cánh muốn bỏ trốn, còn muốn dùng chân đạp Atlas: Lưu manh! Lưu manh! Dám nhìn cứt hoa của người ta!

Phát hiện không có kết quả, lại quay đầu muốn mổ Atlas. Atlas liền nhấn nó xuống nước, sau khi hai cái bọt nước ùng ục nổi lên thì vẹt ta trở nên ngoan ngoãn hẳn, cúi đầu dùng cánh che mặt khóc lóc, trong miệng thì mắng nhỏ: Fuck you! Fuck you! Hiển nhiên là vẹt không tin Atlas thật sự có thể hiểu được nó nói gì.

Atlas nở nụ cười gian, kéo hai cánh của nó ra, sau đó đem nó ấn xuống dưới nước. Vẹt ta hét lên đầy sợ hãi như con gái bị cưỡng gian, hai mắt đảo vòng vòng, hai chân giãy dụa một hồi thì lặn dưới nước ra bất tỉnh nhân sự.

Atlas sững sờ.

Con chim này... thật là con chim nhát gan nhát mà cậu từng gặp...

May mà chỉ một lát sau thì chú vẹt liền tỉnh lại, thê thảm bổ nhào vào ôm lấy đầu Atlas, tóm lấy một búi tóc của Atlas bắt đầu òa khóc: Người ta bị đá! Người ta bị bỏ rơi! Anh còn bỏ đá xuống giếng! Anh không có trái tim! Anh khi dễ động vật nhỏ đáng yêu! Người ta muốn tố cáo! Người ta muốn tố cáo! Người ta sẽ báo cho hiệp hội bảo vệ động vật!

Atlas giật giật khoe môi, hiệp hội bảo vệ động vật có thể hiểu mi nói cái gì à? Xách cánh con vẹt lên, Atlas chợt nhận ra đây chẳng phải chính là con vẹt đã ị lên xe Volvo của Edward sao? À, tức là cái con chim dũng cảm thổ lộ bị Edward cự tuyệt sau đó đã từ chối tình cảm của nó sao?

“Rồi rồi, treo cổ trên cây là hành động không lý trí chút nào.” Atlas tốt bụng an ủi một câu, đương nhiên vẫn nói tiếng Anh chứ không phải là tiếng chim.

Thực tế thì bởi vì thường xuyên tiếp xúc với loài người nên rất ít có con chim nào không hiểu được tiếng người, đương nhiên là ngoại trừ số ít chim chóc sống trong rừng sâu. Chỉ tiếc là bởi vì cấu tạo thanh quản nên hiếm có con chim nào nói được ngôn ngữ của con người trừ một vài loài.

Mà Atlas thì bởi vì được thừa kế huyết thống từ bên mẹ mà từ nhỏ đã nghe hiểu tiếng của loài chim.

Vẹt ta ngoạm lấy lỗ tai của Atlas, đương nhiên là không dám dùng sức do sợ bị Atlas nhận đầu vào nước lần nữa: Không! Anh không hiểu đâu!

“Mi nói thì ta mới hiểu được chứ!” Atlas hất nước lên người, thuận tay kéo vẹt xuống rửa từng ngón chân cho nó — mấy con chim này rất khoái túm tóc của cậu, cậu phải cảm thấy may mắn vì cho đến bây giờ vẫn còn chưa trụi cả đầu.

Vẹt ta tỏ ra như đại gia nâng vuốt lên, âm thầm thở dài: Chim trong khu vực này... thật ít...

Atlas ùm một cái liền ngã vào trong nước, khó khăn lắm mới trồi lên được, phun ra một ngụm nước: “Wow! Đầu năm nay ngay cả chim cũng thành gay rồi?”

Chú vẹt vô cùng tức giận giẫm lên đầu Atlas, cơn giận bùng lên gấp đôi: Anh mới là gay! Anh mới là gay! Làm ơn gọi là đam mỹ đi cái đồ thiếu kiến thức!

“Được rồi được rồi, đam mỹ thì đam mỹ.” Atlas phủi tay ngăn con vẹt tập kích, thế là bị móng chân của vẹt cào trúng hai vết trên cổ tay.

“Đợi tí!” đột nhiên kịp phản ứng, “Ý của mi là... cái con chim lúc đó thổ lộ với Edward là...giống đực?”

Oa oa oa... Vẹt lại ôm ngực khóc thất thanh.

“Thổ lộ gì cơ?” Edward từ trong rừng đi ra.

Atlas quay đầu nhìn lại.

Mưa nhỏ đã ngừng từ lâu nhưng vẫn có những giọt nước mưa không ngừng từ trên cây rơi xuống dính đầy trên người Edward. Từ trên xuống dưới anh chỉ mặc một cái quần lót bó sát người, trên tay là vài cọng thảo dược, đi chân trần, vai rộng chân dài từ trong rừng đi ra, từ từ hiện lên trong tầm mắt của Atlas, tựa như thần Adonis trong thần thoại Hy Lạp.

Những giọt nước tinh nghịch từ trên khuôn ngực rắn chắc của anh chảy xuống, dọc theo cơ bụng, trượt qua quần lót bó sát người, chảy xuống cặp đùi bóng loáng rồi rơi xuống đất.

Atlas đột nhiên cảm thấy khấn trương co người lại, gò má ửng hồng, cứng ngắc ngồi trong nước.

... Vẹt đang khóc hu hu chợt im lặng nghiêng đầu nhìn Edward, sau đó cúi xuống nhìn Atlas, đột nhiên đập cánh hét lên đầy hoảng sợ: Quá trời người! Mọi người ơi! Mọi người ơi! Tập hợp! Tập hợp!

Atlas vươn tay lên kéo con chim đang đậu trên đầu xuống, đổ mặt đem nó dúi vào trong nước.

Vẹt ta ọc ọc hai tiếng rồi hôn mê bất tỉnh.

Edward nhìn con vẹt không biết từ đâu chui ra, lại nhìn xung quanh thì không thấy bất kì ai cả. Anh hít một hơi, cũng không ngửi thấy mùi của người nào.

Trong rừng có nhiều thú dữ rất nguy hiểm với Atlas nên anh căn bản không đi xa quá, chỉ dùng tốc độ nhanh nhất mà chạy một vòng tìm được thuốc rồi quay trở lại. Cho nên anh không tin là có kẻ nào có thể không một tiếng động mà có thể xông vào phạm vi anh đang canh giữ.

Edward nhìn con vẹt “chết không nhắm mắt” kia, trong mắt chợt lóe lên một tia hứng thú, Atlas vội lúi con vẹt lên giấu ở sau lưng.

“Đưa chân cho tôi.” Edward ngồi ở cạnh suối nước nóng, đem cái chân bị thương của cậu gác lên đầu gối mình, dùng ngón tay nghiền nát thảo dược xoa lên mấy ngón chân bị sưng đỏ. Một mớ màu xanh lục phối trên làn da trắng nõn nhìn có hơi kì quái.

Trong rừng cây yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng thảo dược bị nghiền nát.

Edward chăm chú nhìn ngón chân của Atlas, ngón tay lạnh buốt mang theo thảo dược xoa lên ngón chân sưng đỏ tạo một cảm giác thật thoải mái.

Atlas vô thức đỏ mặt cảm thấy rất kỳ lạ, mà cái nơi bị đôi mắt hổ phách của Edward nhìn chăm chú thì càng lúc càng nóng lên như bị phỏng.

“Chắc là do bị thương...” Atlas thì thầm.

Cậu nói tiếng Trung nhưng khóe miệng của Edward lúc này chợt cong lên đầy giả hoạt, tựa như anh hiểu cậu đang nói gì khiến cho Atlas càng thấy mất tự nhiên.

“Anh đừng nói với tôi là anh có đọc qua mấy sách thảo dược đấy!” Atlas nhẹ giật giật cái chân phải được bọc một lớp thảo dược, khu vực sưng đỏ mất rụi không khó chịu chút nào.

Edward nở nụ cười: “Tôi nghĩ, hẳn là từ năm ngoái tôi đã đọc rất nhiều sách Trung Quốc.”

“Xạo! Muốn xem thì cũng chẳng ai xem sách thảo dược cả.”

“Thì chẳng phải tôi vừa mới nói với cậu rồi đấy thôi? Tôi đã đọc “rất nhiều” sách Trung Quốc mà.”

Rất nhiều... nhiều đến mức ngay cả quyển sách như sách thảo dược cũng đọc luôn sao? Atlas thầm nghĩ.

“Tắm xong chưa? Xong rồi thì đứng lên đi để tôi công cậu về.” Edward cười khê, v vươn tay ôm lấy Atlas.

Tiếng nước vang lên giúp cho Atlas hoàn hồn lại, kéo tai Edward phản đối: “Ê ê ê! Edward buông tay ra! Tôi đã bảo buông tay ra! Anh, anh, anh... cái tư thế này... thả tôi ra!”

Edward mở to hai mắt, trong đôi mắt màu hổ phách tràn ngập ý cười: “Ồ, tôi thấy cậu không đồng ý cho nên tôi nghĩ rằng cậu phản đối việc tôi “công” cậu, vì thế nên tôi đành phải đổi tư thế.” Anh tỏ ra vô tội nhún vai cười nói, “Thôi được rồi, lên đây đi, tôi nghĩ cậu sẽ không từ chối có phải không?”

Đương nhiên... nếu như so với việc bị bế như bế công chúa mà đi về...

“Không cho quay đầu lại!” Atlas đành chịu, nhanh chóng thay đổi quần áo, trong lúc này Edward cũng đã mặc đồ vào.

“Sao nhanh quá vậy.” Atlas thì thào, sau đó bỏ nhào lên lưng Edward, tấm lưng lạnh như băng khiến cho cậu run rẩy, mở miệng lầu bầu: “Tắm lâu như vậy sao mà vẫn còn lạnh thế?”

Edward mỉm cười không nói gì mà chỉ dùng tốc độ của con người, hay phải nói là tốc độ còn chậm hơn cả con người công Atlas lên đi về.

Đồng chí ơi! Chiến hữu ơi! Đừng vứt bỏ người ta mà —— Chú vệt đến lúc này mới tỉnh lại vội vàng đập cánh đuổi theo, đậu lên bờ vai của Atlas, đuổi cánh giậm chân, mắt chớp chớp: Anh phải bồi thường phí tổn thất tinh thần cho người ta đó! Người anh em!

Atlas im lặng không thèm để ý.

Sau đó, Hê hê, anh tên gì vậy?

Ê ê! Anh dám giả vờ không hiểu, tôi sẽ nói cho mấy người đó biết bí mật của anh đấy! Vệt nhảy từ đầu vai bên này của Atlas qua đầu vai bên kia, uốn ngược đi qua đi lại hai lần: Đừng tưởng anh đây cùng một loại với mấy con chim ngu ngốc khác, tiêgns Anh của anh đây chính là cấp tiêu chuẩn của đại học sáu năm, đi khắp toàn cầu là vô tư nhé!

Sợ rồi hả? Sự chứ gì?! Nó dương dương đắc ý.

Atlas không thể nhìn được nữa tóm lấy con vệt ồn ào vứt đi.

Á! Cái tên đàn ông tàn nhẫn ——! Oa oa oa —— Vệt ta tức giận vỗ cánh phành phạch.

“Sao thế Atlas?” Edward nghiêng đầu hỏi.

Atlas lấy 2 ngón tay kéo khoe miệng của mình tạo ra một nụ cười cứng nhắc: “Không có gì chỉ là cảm thấy loài sinh vật như vẹt chẳng thông minh tí nào. Anh có cảm thấy tiếng kêu của bọn nó rất khó nghe không?”

Sỉ nhục! Sỉ nhục! Sỉ nhục!

“À.” Edward bật cười.

“Atlas.” Tiếng kêu cuối cùng của con vẹt khiến cho Atlas giật mình.

“?” Edward cũng giật mình, thế là Atlas vội vàng ôm cổ anh chuyển hướng câu chuyện.

Con vẹt tỏ ra thắng lợi dương dương đắc ý đậu lên bờ vai của Atlas, nghiêng đầu suy nghĩ rồi nói: Tôi quyết định tự đặt tên cho mình, hơn nữa còn cho phép anh được gọi thẳng tên tôi nha.

Poseidon! Từ giờ hãy gọi tôi là Poseidon!

Khoe môi của Atlas giật giật, cậu lại một lần nữa xách cổ con vẹt ồn ào này vứt đi — Poseidon, theo như thần thoại Hy Lạp thì chính là cha của Atlas.

Cuối cùng thì Atlas quyết định gọi con vẹt là Tiểu Ba vì gọi Đại Ba thì sẽ bị đồng âm.

(*)Tiểu Ba là tên như trong bản raw, phiên âm từ Hán tự qua, ta ko biết là em đặt tên cho con vẹt bằng tiếng Anh hay bằng tiếng Trung nhưng nếu đoạn này mà dịch qua tiếng Anh thì ko ra được cái tên nào cả nên đành giữ nguyên. Nếu ai bik thì giúp nhé __=

Tags: bạn trên mạng là ma cà rồng, dammei, twilight, đồng nhân Đăng bởi: admin

9. Chương 9

Em vẹt gốc =))

“Tôi có một chú lừa, tôi chưa bao giờ cười, có một ngày tôi cười lừa đi đến hội chợ, trong tay có một cây roi nhỏ, không biết làm sao mà lại té ngã vào bùn...”

(bà con nghe ở đây nhá, điệu hát iu cực >.,< s://=" .youtube.com/watch?v="6G2JVRTMguA") atlas=" được=" edward=" công=" trên=" lưng=" từ=" từ=" đi=" trong=" rừng,=" đi=" được=" một=" lát=" thì=" atlas=" bèn=" vung=" vẫy=" hai=" chân=" cất=" tiếng=" hát=" cậu=" hát=" tiếng=" trung,=" khi=" edward=" hỏi=" cậu=" đang=" hát=" gì=" thì=" cậu=" chỉ=" cười=" hi=" hi=" bảo=" là=" nhạc=" thiếu=" nhi,=" edward=" hơi=" neho=" mắt=" lại,=" thuận=" tay=" đẩy=" cái=" mong=" atlas=" đã=" bị=" tuột=" xuống=" rồi=" tiếp=" tục=" lắng=" nghe=" tiểu=" ba=" bị=" ướt=" hết=" cả=" lông=" vũ,=" atlas=" dùng=" khăn=" bọc=" nó=" lại,=" con=" vẹt=" đáng=" thương=" không=" thể=" nào=" quấy=" rầy=" atlas=" nữa,=" thể=" nên=" nguyên=" một=" con=" đường=" dẫn=" về=" nhà=" cullen=" chỉ=" còn=" vang=" lên=" bài=" hát=" thiếu=" nhi=" kia,=" tiểu=" ba=" là=" kẻ=" mới=" đến=" nên=" vội=" vàng=" tỏ=" ra=" nhiệt=" tình=" vỗ=" cánh=" phạch=" phạch=" cất=" cao=" tiếng=" chào:= " hi,=" toàn=" người=" đẹp,=" mọi=" người...=" xin...=" chào...=" " mấy=" chữ=" cuối=" cùng=" chưa=" nói=" hết=" thì=" bẹp=" một=" tiếng,=" cổ=" nó=" đã=" bị=" nắm=" lấy,=" emmett=" xách=" cổ=" con=" vẹt=" lên=" quơ=" qua=" quơ=" lại=" khiến=" cho=" tiểu=" ba=" trợn=" trắng=" mắt=" duỗi=" cổ=" cầu=" cứu=" atlas:= " người=" ta=" đứng=" là=" hồng=" nhan=" bạc=" mệnh=" mà,=" á,=" ứ,=" cứu=" mạng,=" atlas=" cứu=" mạng=" với=" —=" emmett=" kéo=" kéo=" cái=" cánh=" của=" tiểu=" ba=" quay=" qua=" hỏi:= " atlas=" có=" phải=" cậu=" nói=" món=" tiết=" canh=" gà=" cũng=" rất=" ngon=" đúng=" không?"=" á,=" cái=" gà=" đàn=" ông=" tàn=" nhẫn!= " tiểu=" ba=" nghiêng=" đầu=" trợn=" mắt=" lăn=" ra=" ngất,=" atlas=" giật=" giật=" khoe=" môi=" đi=" lên=" giật=" lại=" con=" vẹt=" đang=" hấp=" hơi=" trên=" tay=" emmett:= " ừm,=" nhưng=" mà=" em=" không=" có=" nói=" là=" tiết=" vẹt=" ngon=" anh=" à,=" emmett=" bèn=" buông=" tay=" ra=" gãi=" cằm=" gật=" gù:= " lăn=" sau=" thử=" xem,=" ...=" " tiểu=" ba=" vừa=" mới=" hít=" thở="

được=" "chút=" "không=" "khí=" "tỉnh=" "lại=" "thì=" "thiếu=" "chút=" "nữa=" "trộn=" "trắng=" "mắt=" "ngắt=" "tiếp=" "nhưng=" "mà=" "được=" "atlas=" "ôm=" "vào=" "lòng=" "vuốt=" "ve=" "nên=" "mới=" "không=" "ngắt=" "đi=" "phòng=" "ngủ=" "của=" "edward=" "chỉ=" "có=" "một=" "cái=" "ghế=" "sô=" "pha=" "lớn=" "atlas=" "thấy=" "vậy=" "thì=" "cho=" "rằng=" "cái=" "sô=" "pha=" "này=" "cũng=" "lớn=" "ngang=" "với=" "cái=" "giường=" "rồi=" "thì=" "còn=" "đòi=" "hỏi=" "gì=" "nữa?"=" "nhớ=" "năm=" "đó=" "cậu=" "theo=" "mẹ=" "vào=" "trong=" "rừng=" "sâu=" "núi=" "thăm=" "đâu=" "có=" "được=" "như=" "thế=" "này?"=" "trời=" "đã=" "tối=" "đen=" "atlas=" "lấy=" "bàn=" "chải=" "đánh=" "răng=" "ra=" "khi=" "đi=" "ngang=" "qua=" "giá=" "sách=" "khổng=" "lỗ=" "chiếm=" "hết=" "nguyên=" "một=" "bức=" "tường=" "khiến=" "cho=" "cậu=" "không=" "tự=" "chủ=" "được=" "mà=" "đứng=" "lại=" "nhìn=" "xung=" "quanh=" "không=" "thấy=" "ai=" "cậu=" "bèn=" "đánh=" "bạo=" "mở=" "mấy=" "cuốn=" "sau=" "đó=" "thì=" "chỉ=" "còn=" "há=" "hốc=" "miệng=" "quả=" "thật=" "đúng=" "là=" "thượng=" "vàng=" "hạ=" "cắm=" "cái=" "gì=" "cũng=" "có=" "đừng=" "nói=" "là=" "bản=" "thảo=" "cương=" "mục=" "(*)=" "mà=" "ngay=" "cản=" "tứ=" "khó=" "toàn=" "thư(*)=" "cũng=" "có=" "trộn=" "vẹn!=" "là=" "đầy=" "đủ=" "cả=" "bộ=" "nha!=" "(*).compendium=" "of=" "materia=" "medica:là=" "từ=" "điển=" "bách=" "khoa=" "toàn=" "thư=" "của=" "trung=" "quốc=" "về=" "được=" "vật=" "học=" "do=" "lý=" "thời=" "trên=" "biên=" "soạn=" "vào=" "tk=" "16=" "là=" "tác=" "phẩm=" "y=" "học=" "hoàn=" "chỉnh=" "và=" "chi=" "tiết=" "nhất=" "trong=" "lịch=" "sử=" "đông=" "y=" "với=" "16=" "phần=" "53=" "quyển=" "2=" "triệu=" "chữ=" "tập=" "hợp=" "khoảng=" "1.892=" "loại=" "cây=" "thuốc(wiki)=" "(**)tứ=" "khó=" "toàn=" "thư=" "()"=" "là=" "bộ=" "bách=" "khoa=" "lớn=" "nhất=" "trong=" "lịch=" "sử=" "phong=" "kiến=" "trung=" "quốc=" "nó=" "được=" "hoàng=" "đế=" "cần=" "long=" "nhà=" "thanh=" "giao=" "cho=" "361=" "học=" "giả=" "đứng=" "đầu=" "là=" "kỉ=" "quân=" "và=" "lục=" "tích=" "hùng=" "biên=" "soạn=" "trong=" "khoảng=" "thời=" "gian=" "từ=" "1773=" "đến=" "1782=" "với=" "4=" "phần=" "lớn=" "là=" "kinh=" "(),=" "sử=" "(),=" "tử=" "(),=" "tập=" "(),=" "tứ=" "khó=" "toàn=" "thư=" "đã=" "tập=" "hợp=" "trên=" "10.000=" "bản=" "thảo=" "từ=" "các=" "bộ=" "sưu=" "tập=" "của=" "những=" "triều=" "đại=" "phong=" "kiến=" "trung=" "quốc=" "(kể=" "cả=" "3.000=" "bản=" "thảo=" "bị=" "đốt=" "vì=" "nghị=" "có=" "tư=" "tưởng=" "chống=" "thanh)=" "thuộc=" "tất=" "cả=" "các=" "lĩnh=" "vực=" "khoa=" "học=" "tự=" "nhiên=" "khoa=" "học=" "xã=" "hội=" "lịch=" "sử=" "triết=" "học=" "và=" "văn=" "học=" "nghệ=" "thuật=" "tổng=" "cộng=" "bộ=" "sách=" "này=" "có=" "79.000=" "phần=" "năm=" "trong=" "36.381=" "quyển=" "2,3=" "triệu=" "trang=" "sách=" "và=" "khoảng=" "800=" "triệu=" "chữ.(wiki)=" "atlas=" "rút=" "thêm=" "một=" "cuốn=" "ra=" "xem=" "thì=" "vừa=" "mới=" "nhìn=" "cậu=" "đã=" "lập=" "tức=" "run=" "rầy=" "mà=" "đút=" "ngực=" "trở=" "về=" "—=" "mẹ=" "ơi!=" "lại=" "là=" "sách=" "cổ!=" "atlas=" "nhìn=" "tiếp=" "suốt=" "một=" "mặt=" "tường=" "không=" "chỉ=" "chồng=" "chất=" "đầy=" "sách=" "vở=" "mà=" "còn=" "có=" "psp=" "đu=" "loại=" "đĩa=" "cd=" "game!=" "ôi=" "quả=" "thật=" "đây=" "chính=" "là=" "giác=" "mơ=" "của=" "cậu!=" "cậu=" "đang=" "làm=" "gì=" "vậy?"=" "edward=" "tựa=" "bên=" "cạnh=" "cửa=" "đôi=" "mắt=" "màu=" "hổ=" "phách=" "trần=" "ngập=" "ý=" "cười=" "atlas=" "vội=" "vàng=" "đem=" "bàn=" "chải=" "đánh=" "răng=" "nhét=" "vào=" "trong=" "miệng=" "lúng=" "túng=" "đáp=" "đánh=" "răng!=" "xoay=" "người=" "ngâm=" "cái=" "bàn=" "chải=" "chưa=" "kịp=" "bôi=" "kem=" "đánh=" "răng=" "luống=" "cuống=" "chạy=" "đi=" "chợt=" "quay=" "đầu=" "lại=" "hỏi=" "đi=" "chung=" "không?"=" "soạt=" "soạt=" "—=" "ào=" "ào=" "—=" "hai=" "người=" "song=" "song=" "đứng=" "trước=" "gương=" "atlas=" "nhỏ=" "nước=" "trong=" "miệng=" "ra=" "chứa=" "chứa=" "khóe=" "miệng=" "edward=" "chỗ=" "này..."=" "cái=" "gì?"=" "edward=" "nhíu=" "mày=" "anh=" "vốn=" "rất=" "ghét=" "đánh=" "răng=" "chưa=" "nói=" "đến=" "việc=" "mùi=" "thuốc=" "đánh=" "răng=" "khiến=" "cho=" "anh=" "khó=" "chịu=" "mà=" "bản=" "thân=" "là=" "ma=" "cà=" "rỗng=" "nên=" "từ=" "hàm=" "răng=" "của=" "anh=" "có=" "thể=" "tiết=" "ra=" "nọc=" "độc=" "cho=" "nên=" "bình=" "thường=" "anh=" "đều=" "cổ=" "gắng=" "khổng=" "chế=" "nọc=" "của=" "mình=" "nhưng=" "mà=" "một=" "khi=" "đánh=" "răng=" "thì=" "nọc=" "độc=" "không=" "biết=" "sẽ=" "bị=" "nước=" "chảy=" "mang=" "đến=" "đầu=" "nữa=" "được=" "rồi=" "kỳ=" "thật=" "anh=" "chỉ=" "là=" "muốn=" "nói=" "anh=" "cổ=" "ý=" "không=" "muốn=" "đánh=" "răng=" "mà=" "thôi=" "anh=" "phải=" "có=" "thói=" "quen=" "vệ=" "sinh=" "chứ!=" "atlas=" "tổ=" "ra=" "không=" "đồng=" "ý=" "nhìn=" "edward=" "vì=" "hai=" "người=" "đã=" "rất=" "thân=" "thiết=" "nên=" "cậu=" "cũng=" "không=" "phải=" "câu=" "nệ=" "gì=" "cả=" "thậm=" "chí=" "còn=" "cầm=" "cái=" "bàn=" "chải=" "đánh=" "răng=" "của=" "edward=" "lên="

quơ=" quơ,=" "há=" miệng!=" "atlas,=" câu=" không=" thể..."=" ngay=" lập=" tức=" bàn=" chải=" đánh=" răng=" đã=" bị=" nhét=" vào=" trong=" miệng=" edward.= " atlas=" dùng=" một=" ngón=" tay=" giữ=" bên=" môi=" edward,=" cần=" thận=" giúp=" anh=" chà=" răng,=" kẻ=" cã=" cái=" răng=" nanh=" sắc=" nhọn.= " "ò,=" tôi=" cũng=" có=" cái=" răng=" nanh=" rất=" nhọn=" nè.= " atlas=" há=" miệng=" cho=" edward=" xem,=" "tôi=" muốn=" nhỏ=" từ=" lâu=" rồi=" nhưng=" mà=" mẹ=" tôi=" không=" cho.= " mà=" nghĩ=" lại=" thì=" nếu=" như=" nhỏ=" răng=" nanh=" đi=" rồi=" thì=" từ=" nay=" về=" sau=" khỏi=" ăn=" mía=" nữa.= " edward=" thì=" không=" dám=" động=" dậy=" vì=" anh=" sợ=" nếu=" không=" cần=" thận=" sẽ=" cửa=" rách=" da=" của=" atlas.= " mùi=" hương=" của=" atlas=" quả=" thật=" không=" thơm=" ngon,=" không=" khiến=" cho=" ma=" cà=" rồng=" thềm=" khát,=" nhưng,=" atlas=" đối=" với=" anh=" thì=" lại=" khác!=" từ=" trước=" tới=" nay,=" chảy=" nước=" miếng=" không=" phải=" có=" nghĩa=" là=" thềm=" ăn=" sao?=" a,=" chết=" tiết,=" nọc=" của=" anh=" quả=" nhiên=" đã=" tiết=" ra=" rồi=" edward=" bắt=" lấy=" bàn=" tay=" của=" atlas,=" khóe=" miệng=" cong=" lên=" châm=" chọc:=" "không=" thể=" tin=" được=" câu=" lại=" nhiệt=" tình=" như=" vậy=" atlas=" ạ!=" atlas:=" "...=" đem=" bàn=" chải=" nhét=" lại=" vào=" miệng=" edward:=" "đây,=" cho=" anh.= " tôi=" phải=" đi=" gọi=" điện=" cho=" mẹ.= " câu=" bỏ=" ra=" ngoài=" rồi=" lại=" quay=" ngược=" về=" "edward,=" anh=" sẽ=" không=" giận=" nếu=" như=" tôi=" dùng=" điện=" thoại=" nhà=" anh=" chứ?=" điện=" thoại=" quốc=" tế=" nên=" có=" hơi=" mắc..."=" "đương=" nhiên=" không=" ngại."=" edward=" vô=" thức=" cầm=" bàn=" chải=" quẹt=" qua=" răng=" nọc=" khiến=" cho=" anh=" xem=" chút=" nôn=" hết=" ra.= " a,=" không=" được!=" anh=" vừa=" mới=" ăn=" được=" món=" ăn=" rất=" ngon,=" tuyệt=" đối=" không=" muốn=" nôn=" ra.= " edward=" ghét=" bỏ=" đem=" bàn=" chải=" đánh=" răng=" ném=" vào=" trong=" cốc=" thể=" là=" nhận=" lấy=" ánh=" mắt=" trách=" móc=" của=" atlas,=" anh=" khế=" liếc=" qua=" cái=" bàn=" chải=" đánh=" răng=" kia,=" gãi=" đầu=" khụt=" khịt=" mũi,=" cái=" bàn=" chải=" trong=" cốc=" đã=" gãy=" làm=" hai=" khúc..."=" "alô,=" mẹ=" ạ!=" atlas=" bấm=" điện=" thoại.= " từ=" trong=" điện=" thoại=" vang=" lên=" một=" giọng=" nữ=" nhẹ=" nhàng:=" "sao=" vậy=" cục=" cứng?=" con=" đã=" xuống=" máy=" bay=" rồi=" à?=" "a?=" atlas=" giật=" mình=" ngậy=" người=" ra,=" câu=" thậm=" chí=" không=" phát=" hiện=" từ=" khi=" câu=" bắt=" đầu=" cầm=" điện=" thoại=" lên=" thì=" toàn=" bộ=" ma=" cà=" rồng=" trong=" nhà=" đều=" dựng=" lỗ=" tai=" lên=" nghe=" lén.= " edward=" còn=" trực=" tiếp=" nghe=" thấy=" kinh=" ngạc=" trong=" suy=" nghĩ=" của=" mọi=" người.= " "italy=" như=" thế=" nào?=" con=" chắc=" chán=" rất=" vui=" có=" đúng=" không?=" cục=" cứng,=" cứ=" vui=" về=" mà=" chơi=" đi,=" đừng=" suy=" nghĩ=" nhiều=" quá."=" gương=" mặt=" của=" atlas=" vắn=" vẹo=" quái=" dị,=" câu=" nhìn=" chăm=" chăm=" cái=" đồng=" hồ=" trên=" tường=" cắt=" ngang=" lời=" nói=" của=" mẹ=" mình:=" "đội=" đã,=" clairol,=" bên=" chỗ=" mẹ=" là=" mấy=" giờ=" rồi?=" "atlas..."=" edward=" lo=" lắng=" nhìn=" atlas=" tỏ=" vẻ=" hoảng=" hốt=" cúp=" điện=" thoại.= " "mẹ=" rất=" thích=" người=" khác=" gọi=" bà=" là=" clairol,=" đây=" là=" tên=" tiếng=" anh=" của=" mẹ.= " bà=" gặp=" được=" cha=" tôi=" là=" khi=" bà=" đang=" đi=" du=" lịch=" ở=" italy,=" lúc=" đó,=" cái=" tên=" mà=" bà=" nói=" với=" cha=" tôi=" là=" clairol.= " sau=" này=" bà=" về=" nước,=" mở=" quán=" ăn=" cũng=" đặt=" tên=" cho=" quán=" là=" clairol."=" "một=" cái=" tên=" rất...loli=" có=" đúng=" không?=" trông=" mẹ=" tôi=" bẽ=" ngoài=" thì=" khôn=" khéo=" nhanh=" nhạy=" nhưng=" thật=" ra=" thì=" bà=" lại=" chỉ=" như=" một=" đứa=" trẻ=" mà=" thôi.= " dù=" cho=" bà=" đã=" bốn=" mươi=" tuổi=" rồi=" nhưng=" vẫn=" rất=" thích=" ăn=" mặc=" trẻ=" trung,=" cả=" ngày=" thì=" hay=" mơ=" mộng=" như=" thiếu=" nữ=" vậy.= " mẹ=" tôi=" luôn=" nói,=" mơ=" mộng=" như=" thiếu=" nữ=" ngậy=" thơ,=" làm=" việc=" như=" một=" người=" phụ=" nữ=" thành=" thực=" hoàn=" toàn=" không=" sao=" cả.= " những=" câu=" mà=" atlas=" vừa=" nói=" rất=" phức=" tạp=" cho=" nên=" câu=" vừa=" nói=" tiếng=" anh=" vừa=" chen=" thêm=" tiếng=" trung=" vào,=" đôi=" mắt=" đen=" láy=" mở=" to=" nhưng=" lại=" tràn=" đầy=" mờ=" mịt.= " "bà=" chưa=" bao=" giờ=" giấu=" tôi=" chuyện=" liên=" quan=" đến=" cha,="

kể=" cả=" chuyện=" tình=" một=" đêm=" của=" họ,=" kể=" cả=" chủ=" nghĩa=" độc=" thân=" của=" bà,=" kể=" cả=" chuyện=" bà=" làm=" cách=" nào=" mà=" câu=" dẫn=" được=" người=" cha=" đẹp=" trai=" lần=" đầu=" gặp=" mặt=" kia,=" để=" rồi=" có=" được=" tôi.= " "đừng=" nhìn=" tôi=" không=" có=" cha=" mà=" thương=" hại,=" tuổi=" thơ=" của=" tôi=" chưa=" từng=" kém=" hơn=" so=" với=" bất=" kỳ=" đứa=" trẻ=" nào.= " mẹ=" tôi=" nói,=" bà=" chỉ=" là=" không=" muốn=" kết=" hôn,=" nhưng=" mà=" mẹ=" rất=" vui=" vì=" có=" thể=" có=" tôi,=" cho=" nên=" tôi=" không=" phải=" là=" một=" đứa=" trẻ=" không=" được=" mong=" đợi.= " "mối=" quan=" hệ=" của=" tôi=" và=" clairol=" giống=" bạn=" bè=" hơn=" là=" mẹ=" con.= " tôi=" chưa=" từng=" giấu=" mẹ=" bất=" cứ=" chuyện=" gì,=" ngoại=" trừ=" lần=" này=" không=" nghe=" lời=" mẹ=" đến=" italy=" mà=" lên=" chạy=" đến=" mỹ.= " tôi=" biết=" clairol=" muốn=" để=" cho=" tôi=" đi=" gặp=" cha=" tôi=" một=" lần,=" bà=" tin=" rằng=" tôi=" có=" thể=" giải=" quyết=" tốt=" việc=" này.= " "mẹ=" tôi=" nhất=" định=" là=" biết=" suy=" nghĩ=" của=" tôi,=" biết=" rằng=" thỉnh=" thoảng=" tôi=" sẽ=" nghĩ=" đến=" việc=" muốn=" biết=" người=" đàn=" ông=" có=" thể=" khiến=" cho=" một=" người=" phụ=" nữ=" quyến=" rũ=" như=" mẹ=" vào=" lúc=" đó=" lại=" ra=" quyết=" định=" giành=" lấy=" dna=" của=" ông=" ta=" có=" bộ=" dạng=" như=" thế=" nào.= " nhưng=" mà=" thật=" sự=" thì=" tôi=" chỉ=" nghĩ=" thoáng=" qua=" mà=" thôi=" chứ=" đâu=" nhất=" định=" phải=" tìm=" bằng=" được=" ông=" ta.= " trên=" mặt=" ghé=" atlas=" ngồi=" chợt=" rơi=" xuống=" một=" giọt=" nước=" loang=" ra=" thành=" hình=" cánh=" bướm.= " edward=" ngồi=" xuống=" bên=" cạnh=" vươn=" tay=" đem=" atlas=" ôm=" vào=" trong=" lòng.= " "tôi=" rất=" muốn=" được=" gặp=" cha=" một=" lần,=" nhưng=" mà=" tôi=" càng=" hy=" vọng=" mẹ=" sống=" hạnh=" phúc=" vui=" vẻ.= " clairol=" tuy=" vẫn=" khẳng=" khẳng=" đây=" chẳng=" qua=" là=" tình=" một=" đêm,=" nhưng=" mà=" tôi=" biết=" trong=" lòng=" bà=" thật=" sự=" có=" người=" đàn=" ông=" đó.= " nếu=" không=" bà=" sẽ=" không=" lấy=" cái=" tên=" đó=" đặt=" cho=" quán=" ăn,=" cũng=" không=" qua=" nhiều=" năm=" như=" vậy,=" được=" bao=" nhiêu=" người=" đàn=" ông=" tốt=" cầu=" hôn=" vẫn=" không=" động=" lòng.= " nhưng=" mà=" người=" đàn=" ông=" kia=" cho=" tôi=" bây=" giờ=" đều=" chưa=" từng=" đi=" tìm=" clairol,=" hơn=" nữa,=" đã=" nhiều=" năm=" như=" vậy=" nói=" không=" chừng=" ông=" ta=" đã=" có=" gia=" đình=" rồi=" có=" phải=" không?= " cho=" nên=" tôi=" mới=" lên=" đến=" nước=" mỹ,=" đến=" gặp=" anh.= " atlas=" dụi=" mắt=" cười=" gượng:= " "thấy=" không,=" tôi=" không=" đi=" tìm=" cha=" mà=" đến=" đây=" gặp=" anh=" đó=" edward.= " edward=" cúi=" xuống=" hôn=" lên=" khoe=" mắt=" atlas,=" sau=" đó=" đem=" cầm=" gác=" lên=" trên=" đỉnh=" đầu=" cậu,=" nhẹ=" nhàng=" cọ=" cọ:= " "tôi=" rất=" vinh=" hạnh.= " cũng=" rất=" hạnh=" phúc,=" chàng=" trai=" của=" tôi=" ạ.= " "nhưng=" mà=" edward...=" " atlas=" kéo=" áo=" edward=" lúng=" túng=" nói,=" "tôi...=" tôi=" không=" biết=" tại=" sao=" lại=" trở=" thành=" như=" vậy!= " edward,=" mẹ...=" mẹ=" tôi=" ở=" bên=" kia...thời=" gian...bà...=" "tôi=" biết=" tôi=" biết,=" atlas.= " edward=" không=" ngừng=" hôn=" lên=" mặt=" atlas,=" lúc=" này=" vì=" tâm=" trạng=" đang=" bối=" rối=" nên=" atlas=" không=" hề=" tránh=" né,=" thậm=" chí=" bối=" vì=" những=" cử=" chỉ=" thân=" mật=" này=" mà=" tâm=" trạng=" của=" cậu=" dần=" dần=" khá=" hơn.= " cậu=" có=" thể=" cảm=" nhận=" được=" chân=" mình=" đang=" chạm=" xuống=" mặt=" đất=" chứ=" không=" phải=" lơ=" lơ=" lửng=" lửng=" giữa=" không=" trung=" như=" mới=" vừa=" rồi,=" phải=" mất=" một=" lúc=" sau=" cậu=" mới=" bắt=" được=" từ=" mẩu=" chốt=" trong=" những=" lời=" vừa=" rồi=" của=" edward,=" đôi=" mắt=" đen=" xinh=" đẹp=" mở=" to.= " "anh=" biết?"=" "đúng=" vậy.= " edward=" nắm=" tay=" atlas,=" đặt=" một=" nụ=" hôn=" vào=" trong=" lòng=" bàn=" tay=" của=" cậu,=" đôi=" mắt=" caramel=" xinh=" đẹp=" nhìn=" thẳng=" vào=" đôi=" mắt=" đen,=" "atlas,=" cậu=" cho=" rằng,=" hai=" chúng=" ta=" quen=" nhau=" được=" bao=" lâu?"=" "hai=" năm...=" hoặc=" là=" hơn=" một=" chút?= " không=" lẽ=" không=" đúng=" sao?"=" tim=" atlas=" đập=" thỉnh=" thỉnh,=" cậu=" đột=" nhiên=" cảm=" giác=" như=" mình=" đã=" nhìn=" thấy=" cái=" gì=" "không,=" không=" chỉ=" có=" nhiều=" đó!"=" edward=" đem=" atlas=" kéo=" vào=" trong=" lòng,=" gõ=" má="

lạnh=" buốt=" của=" anh=" dán=" vào=" trên=" má=" atlas.= trên=" mặt=" atlas=" vẫn=" còn=" ươn=" ướt,=" là=" những=" giọt=" nước=" mắt=" hoảng=" loạn=" vừa=" rồi.= đúng=" vậy,=" anh=" và=" cậu=" không=" giống=" nhau,=" atlas=" mới=" là=" thiếu=" niên=" mười=" tám=" tuổi=" thật=" sự,=" yếu=" ớt=" như=" một=" chú=" chim=" non=" chưa=" rời=" khỏi=" vòng=" tay=" che=" chỗ=" của=" mẹ.= nhưng=" mà=" anh=" thì=" khác,=" sinh=" mạng=" của=" anh=" vĩnh=" viễn=" dừng=" lại=" ở=" tuổi=" mười=" bảy,=" dừng=" hơn=" một=" trăm=" năm.= "anh=" quen=" em=" đã=" hai=" mười=" năm=" rồi=" atlas.= tiếng=" nỉ=" non=" của=" edward=" khiến=" cho=" atlas=" hoảng=" hốt=" mở=" to=" hai=" mắt:= "hơn=" hai=" mười...=" năm?=" đây...=" đây=" là=" chuyện=" gì?=" đội=" chút!= hơn=" hai=" mười=" năm...=" lúc=" đó=" có=" qq=" à?=" _____=" vang,=" bạn=" đã=" quyết=" định=" chuyển=" đôi=" trẻ=" sang=" xưng=" hô=" anh=" em=" cho=" nó=" mùi=" .=" ngằm=" lại=" thì=" bộ=" này=" là=" bộ=" bạn=" doc=" nhiều=" tâm=" huyết=" edit=" cũng=" như=" trau=" chuốt=" câu=" chữ=" nhứt=" nhưng=" chắc=" chắn=" cũng=" là=" bộ=" ít=" người=" đọc=" nhất=" trong=" cái=" mớ=" đăm=" mĩ=" ở=" nhà=" bạn.cơ=" mà=" có=" hề=" chi,=" bộ=" này=" hay=" thiệt=" tình=" nên=" ta=" quyết=" phải=" mần=" cho=" hết,=" máy=" bé=" kia=" nằm=" lại=" chờ=" đê,=" ta=" đang=" bắn=" edward=" nhắm=" ps:= ta=" yêu=" edward=" nhưng=" mà=" ta=" hông=" ưa=" robert=" pattinson=" a(fan=" anh=" robert=" dừng=" chém=" ta=" a)= hông=" hiểu=" sao=" ta=" thấy=" anh=" này=" được=" mỗi=" cái=" ngoại=" hình,=" chữ=" diễn=" cương=" cứng=" sao=" sao=" á,=" cả=" em=" kristen=" stewart=" luôn,=" hai=" người=" này=" được=" mỗi=" cái=" là=" ngoại=" hình=" như=" trong=" tiểu=" thuyết=" thôi=" chữ=" diễn=" xuất=" thì=" tags:= bạn=" trên=" mạng=" là=" ma=" cà=" rồng,=" dammei,=" twilight,=" đồng=">

10. Chương 10

Chương 10.

“À, vấn đề này thì...” Câu hỏi của Atlas khiến cho Edward thở dài một hơi đầy tiếc nuối.

Thực ra thì những lời vừa rồi vừa ra khỏi miệng thì Edward liền hối hận. Anh sợ Atlas sẽ phát hiện ra sự bất bình thường của anh, bởi vì anh không thể nào chắc chắn được cậu con trai trẻ tuổi ngây ngô này cũng có tình cảm đặc biệt với anh, loại tình cảm đồng tính vốn dĩ không được mọi người chấp nhận, không chỉ vậy, đối tượng lại còn là ma cà rồng tàn ác—— dù cho anh có là ma cà rồng ăn chay đi chăng nữa thì cũng chỉ là quái vật trong mắt người thường.

Chợt có tiếng đập cửa, Alice nhỏ nhắn xinh đẹp khẽ tiến vào, thấy ánh mắt nghi ngờ của Edward, cô tỏ ra vô tội nhún vai: “Carlisle bảo hai người xuống dưới lầu. Em nghĩ bố muốn nói ra suy đoán của mình.” Cô liếc qua Atlas.

Edward ôm Atlas mang cậu đi xuống dưới lầu. Tiểu Ba đang chui trong đồng khăn tắm lau khô lông trên người vội bay đến đáp xuống bờ vai của Atlas, mở ngón tay một túm tóc của cậu gạt nhẹ ra chiều an ủi.

Edward dùng bàn tay cứng rắn lạnh như băng giữ chặt tay Atlas, nhẹ giọng động viên cậu: “Đừng lo Atlas, đã có anh ở đây, mọi chuyện chưa đến mức tuyệt vọng đâu. Em vừa nói chuyện với Clairol không phải sao? Ít nhất, chúng ta vẫn còn nhiều thời gian để tìm đường về nhà em.”

Mọi người trong nhà ngồi xung quanh Carlisle, nhìn thấy Atlas đi xuống, vị bác sĩ tóc vàng tuyệt mỹ dịu dàng hỏi: “Có lẽ cháu cần một ly rượu? Cháu đã trưởng thành rồi đúng không?”

“Còn một tháng nữa ạ.”

“Một tháng? Được rồi, chúng ta có thể bỏ qua vấn đề này.” Carlisle dùng những ngón tay thon dài tự mình rót một ly rượu cho Atlas: “Uống đi cậu bé, thứ này sẽ làm cho cháu bình tâm trở lại.”

“Cảm ơn.” Atlas cầm chiếc cốc chân dài lên, uống một ngụm nhỏ. Những giọt rượu đỏ tinh khiết ngọt ngào tràn vào cổ họng, giảm bớt đi cảm giác khô khốc trong miệng. Trong nháy mắt, lo lắng lẫn hoang mang trong lòng dần dần tan đi, nhịp đập của trái tim bình ổn lại.

Edward vuốt ve bờ vai đã thả lỏng của Atlas, cảm kích nhìn Jasper, nhưng Jasper chỉ mỉm cười lắc đầu. Sau đó, giọng nói của Carlisle vang lên.

“Thực ra thì, Atlas, trong số chúng ta không ai ngờ tới cháu lại đến đây, mặc dù chúng ta đã biết cháu từ rất lâu, cháu biết đấy, đương nhiên là từ Edward.” Cháu đã chiếm hết một phần năm cuộc sống của con trai ta, duyên phận thật là kỳ diệu.

Ông lại nhắc đến vấn đề mà Edward mới vừa lảng tránh khiến cho Edward cứng đờ cả người, yết hầu nhấp nhô liên tục hai cái, đôi mắt màu caramel tràn ngập hoảng sợ nhìn Carlisle.

Carlisle hiền từ nhìn anh, trong đôi mắt vàng óng hiện rõ tâm tư của ông.

Nếu như Edward thật sự lựa chọn Atlas làm bạn đời của mình, mà Atlas sẽ ở lại đây không ít ngày thì như vậy, thân phận của bọn họ chắc chắn là không thể giấu diếm được nữa. Dù sao thì bọn họ cũng có quá nhiều điểm khác người như nhiệt độ cơ thể, ánh mắt trời, ăn uống cùng với vô số phiền toái có khả năng xảy ra, tất cả mọi thứ đều có thể chứng minh thân phận thật của họ. Thay vì để cho Atlas bất ngờ phát hiện ra thì chi bằng thẳng thắn ngay từ đầu. Đối với bạn đời, thẳng thắn cũng là một loại tôn trọng.

Edward từ từ thả lỏng người, hiển nhiên là anh đã chấp thuận. Nhưng mà hai bàn tay của anh đan chéo vào nhau, mỗi khớp ngón tay căng lên đến nỗi mấy nếp gấp đều biến mất lộ rõ tâm trạng khẩn trương của anh.

Esme chạm nhẹ vào Carlisle khẽ lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý, ánh mắt Carlisle hơi đảo qua người bà, không thể không thu lại ý xấu của mình: được rồi, tuy là cần phải thẳng thắn nhưng ông đâu có nói sẽ ngay lập tức nói hết toàn bộ chận tướng ra đâu? Nếu mà làm như vậy thật thì e rằng Edward lại phải tiếp tục cuộc sống độc thân vì dù sao thì năng lực tiếp nhận của con người đều có hạn.

Bất quá có một số việc là do Edward tự mình hiểu lầm chứ đâu hề liên quan đến ông.

Trong đôi mắt hoàng kim hiền hòa của Carlisle ẩn giấu tia sáng giảo hoạt — sống chung với Edward bao nhiêu năm trời, ông đã sớm học được cách qua mặt khả năng của Edward.

Về phần Esme, bà chỉ tỏ ra bất đắc dĩ ngất nhẹ tay chồng mình — đáng tiếc là tuy bà không hề muốn che giấu suy nghĩ như chồng nhưng mà lúc này Edward hiển nhiên không có tâm trạng để chú ý đến người mẹ nuôi dịu dàng của anh.

Ê, ê, ê, ở nơi công cộng không được phép anh anh em em nha! Thật là kích thích vệt độc thân mà! Hức hức hức!

Tiểu Ba vỗ cánh, chân cào cào tóc Atlas, thế là bị Edward chụp lấy ném bay lên trên chùm đèn trên trần, vệt ta đậu lên trên chùm đèn khiến cho nó lắc lư qua lại không ngừng, trên mặt thủy tinh phản chiếu gương mặt của cả gia đình ngồi bên dưới.

“Carlisle, cháu không... không hiểu ý của chú lắm.” Atlas cảm thấy bản thân mình dường như vừa chạm được tới một cái gì đó, nhưng mà khi cậu vừa chạm đến thì thứ đó đã thoát cái biến mất.

“Atlas, là mình, mình nhìn thấy.” Alice cũng đã xuống lầu, ôm cổ Atlas, “Mình có năng lực đặc biệt là có thể đoán trước tương lai. Cậu nói với Edward là cậu sẽ đến, nhưng mà anh ấy không tin vì anh ấy từng cố gắng đi tìm cậu. Mất rất nhiều năm nhưng không thành công khiến cho anh ấy nghĩ rằng cậu chỉ là một ảo ảnh không tồn tại. Khi mình bảo là mình nhìn thấy thì lần đầu tiên anh ấy cãi nhau với mình, anh ấy cho rằng năng lực của mình có sai lầm.”

Alice bắt mân bĩu môi, cô nhìn Edward, đột nhiên nhướn miệng cười nghịch ngợm, đưa tay vào mái tóc ngắn khiến cho nó càng thêm vểnh lên: “Nhưng mà mình biết mỗi giây mỗi phút anh ấy đều mong cậu đến, cậu biết đó, cậu đối với anh ấy rất đặc biệt, vô cùng đặc biệt.”

Atlas: “...”

“Cho nên khi tới giờ hẹn, anh cứ đi tới đi lui trong nhà không biết bao lâu, xem chút nữa là bảo mồn sàn nhà luôn, sau đó thì anh lao ra chỗ chiếc Volvo, cuối cùng cũng đem được cậu về.” Alice nháy mắt mấy cái, cười tươi rói.

Atlas xấu hổ cào cào mái tóc đã bị Tiểu Ba phá cho rối bù, Alice cầm lấy tay Atlas lắc lắc: “À, Atlas, hy vọng là cậu không trách Edward đến đón cậu đúng giờ, dù sao thì cậu cũng phải cho anh ấy một chút thời gian để bình ổn lại trái tim nhỏ bé với lại... đúng rồi, chờ càng lâu thì càng tình cảm phải không?”

“Alice!” Edward bối rối quá khê khiến cho Alice phát ra tiếng cười lanh lảnh rồi nhanh chóng chạy đi.

Atlas lúc này mới có cơ hội thì thầm: “Không, đương nhiên không... để ý.”

Khi cậu quay đầu qua thì nhìn thấy gương mặt bối rối xấu hổ của Edward khiến cho cậu cũng không nhận được mà cười khê.

Nháy mắt Atlas phát hiện tâm tình của mình đã khá hơn rất nhiều.

Cậu lén lút nhìn sang Edward một lần nữa thì thấy gương mặt vốn tái nhợt của anh lại có thể hiện ra một vết đỏ nhàn nhạt khiến cậu kim lòng không được mà nhếch môi lên. Edward thoáng cái liền bắt được ánh mắt của Atlas, trong mắt anh hơi kinh ngạc một chút lại phát ra một tiếng gầm khê, thế là Alice không thêm kiêng nể gì mà phá lên cười.

“Đợi tí, tương lai, cậu nói cậu có thể đoán trước được tương lai sao? Alice, vậy cậu có biết khi nào thì mình về được không?” Atlas lúc này mới nhận ra được liền trở nên kích động.

“Xin lỗi Atlas nhưng mà mình không thể giúp cậu được.” Alice tiếc nuối nhìn Atlas, “Mỗi lần mình muốn nhìn tương lai của cậu thì trong mắt cứ như bị một lớp sương dày che lại khiến cho mình không nhìn thấy gì cả.”

Atlas tròn tròn mắt: “Hơ, thiệt... huyền ảo.”

Alice ôm bụng cười đến ngã tới ngã lui trong lòng Jasper: “Atlas, cậu thật đáng yêu, mình cho rằng năng lực của mình càng lúc càng kỳ diệu rồi.”

Atlas cười cười, cậu nghĩ thầm trong lòng; siêu năng lực à, thực ra thì mình nghĩ có thể nghe hiểu tiếng chim cũng rất kỳ diệu.

Atlas vẫn còn canh cánh trong lòng rất nhiều việc, bất quá an ủi của Edward rõ ràng có hiệu quả, so với việc lo lắng thì lúc này trong lòng Atlas lại hiểu kỳ và kinh ngạc hơn.

Dù sao, nếu như thời gian ở bên này trôi qua chậm hơn như vậy thì ít nhất Clairol sẽ không phát hiện ra cậu biến mất. Chỉ cần cậu vẫn còn có thể giữ liên lạc với Clairol thì nhất định cậu sẽ tìm được cách trở về.

“Như vậy, QQ...”

Emmett im lặng cả buổi trời giờ mới chen vào: “QQ? Đó là cái gì?”

Rosalie không thể nhịn được nữa trườn anh chàng: “Emmett! Trong cái đầu của anh ngoại trừ thức ăn ra thì còn dùng để chứa cái gì nữa không?”

“Đương nhiên có! Chứa em!” Emmett uốn ngực tự hào đáp.

Hàng lông mày của Rosalie giật giật: “Đừng có đem em và thức ăn đánh đồng!”

Tiểu Ba đậu trên chòm đèn hưng phấn vỗ cánh làm ra tư thế tấn công: Bạo lực gia đình! Người đẹp tiến lên! SM hấn ta! Ai bảo cái tên to con chết tiệt kia dám bóp cổ người ta! A a a, người đẹp, người ta yêu chị yêu yêu đến chết!

Tiểu Ba dùng cánh ném một cái hôn gió ra, ngay lập tức, Emmett ngẩng đầu lên, gương mặt tái nhợt trong tấm kính thủy tinh trông có hơi quái dị: “Rosalie, em có thấy con vẹt này có hơi quái lạ không? Hừ, anh rất ghét mấy thứ kỳ quái.” Emmett từ từ cong khốe môi lên, lộ ra hàm răng sáng lóa.

Cái hôn gió của Tiểu Ba ngừng ngay giữa không trung rồi rơi cái bẹp xuống đất. Chú vẹt nhỏ với trái tim yếu đuối vội vàng đem đầu chôn dưới cánh run lên bần bật: Á, uy hiếp kìa, đáng ghét!

Carlisle ngửa đầu nhìn con chim, nhìn lại vẻ mặt biến đổi liên tục của Atlas, đuôi lông mày hơi giật giật.

“Thực ra thì Atlas, từ trước tới giờ anh chưa từng nói chuyện qua QQ với em, à, ngoài ra thì anh thường dùng MSN.” Edward vẫn tiếp tục câu chuyện trong khi Atlas lẳng lẳng nghe.

Edward hơi nhún vai: “Được rồi, thật sự thì anh có nói chuyện với em, nhưng mà anh chỉ nghe thấy giọng của em, giống như...giống như là khi anh nghe thấy suy nghĩ của họ vậy. Ừm, tựa như Alice có khả năng đoán trước tương lai, anh có khả năng đọc được suy nghĩ của người khác.”

“Sao?” Atlas há hốc miệng, “Quả nhiên siêu năng lực đều là di truyền ha?”

Edward nâng cằm Atlas lên giúp cậu khép miệng lại, bật cười: “Cái này thì anh không có nghiên cứu.” Anh cúi đầu xuống cọ cọ cái mũi của cậu, “Sweetheart, anh nghĩ rằng em nên chú ý đến việc anh không thể đọc được suy nghĩ của em hơn mới đúng chứ?”

Atlas giật mình, hai tay vội vàng che trước ngực, dùng ánh mắt như nhìn *** tặc mà nhìn Edward: “Đợi chút! Anh không được làm như vậy! Đây là xâm phạm bí mật cá nhân!”

Edward cười khê: “Không, anh không cho rằng như vậy, bởi vì...” Anh duỗi đầu ngón tay ra nhẹ nhàng chọc vào ngực Atlas, cười đầy ẩn ý, “Anh ở trong lòng em nghe được chỉ có anh mà thôi!”

Emmett nghiêng đầu qua chỗ khác cười lên, thì thào: “Hê hê, cái tên Edward này coi vậy mà cũng giỏi nói dối quá đi chứ!”

Carlisle quay sang vừa cười vừa trừng anh chàng: “Thực ra thì ngẫu nhiên nói dối thiện ý cũng không sao cả.”

Esme nghe vậy nhìn qua thì Carlisle đã nghiêm mặt nói: “Đương nhiên là một người đàn ông trưởng thành ta sẽ không trẻ con như Edward.”

Lúc này ánh mắt của Emmett lại đảo qua người Rosalie: “Ừm, lời nói dối thiện ý sao...?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: gào khóc, ba ba quân, người ta quả nhiên là yêu nhất ba ba quân! Gào khóc nhào tới ôm đùi ba ba quân!

Nhìn đôi mắt xinh đẹp mê người của ba ba quân, gào khóc gao ——

Ảnh gia đình, hu hu vì sao mặt của Robert lại lớn như vậy... lớn như vậy... lớn như vậy...

Được rồi, mọi người cứ coi nhẹ anh ta đi! Chúng ta hãy tin rằng Edward thật so với anh ta càng đẹp trai hơn nhiều nhiều, bằng không cứ nghĩ đến cái mặt vuông vức của anh ta là người ta liền mất đi động lực viết tiếp.

Thiệt thất vọng...

Phải nhanh chóng chạy đi ngắm Alice cùng Jasper của ta để bù đắp lại trái tim bị tổn thương.

Nhưng vì cái gì bên cạnh vẫn có cái mặt của Robert Pattinson chen vô vậy! Khóc lớn...

Bất quá, cái đoạn đánh bóng chân Alice thật sự rất đẹp trai a, cái chân dài nâng lên cao cao, thật dài... thật dài... thật thẳng... thật thẳng...

Cuối cùng là cái tấm này

PS: năng lực của Jasper là khống chế cảm xúc của người khác. So, ở trong đoạn này anh ta đã dùng năng lực trấn an Atlas cho nên Atlas mới thoải mái như vậy.

Ru: Tác giả nói sao chứ ta thấy Robert hợp vai này mà, ảnh đẹp trai đó chứ, trừ cái phần 2 xuống sắc dữ quá, phần 4 đẹp trai nhất

Tags: bạn trên mạng là ma cà rồng, dammei, twilight, đồng nhân Đăng bởi: admin

11. Chương 11

Chương 11.

“Nói bậy! Sao có thể thế được! Còn mẹ tôi nữa!” Atlas lớn tiếng phản đối.

Edward nhướn mày, hơi tỏ ra ngoài ý muốn nhìn Atlas, sau đó “à” một tiếng rồi mỉm cười.

Atlas lúc này mới nhận ra mình lỡ lời, mặt liền đỏ lên, tuy chỉ hơi đỏ một chút nhưng vì làn da trắng nõn hơn người Châu Á bình thường khiến cho mọi người đều có thể nhìn ra được.

“Không, không được nhìn...” Atlas yếu ớt che mặt, đôi mắt đầy ủy khuất nhìn cả gia đình Cullen đang nhìn cậu mà cười, tuy rằng bọn họ chỉ cười nhẹ, điệu cười rất ưu nhã mà tiếng cười cũng rất dễ nghe.

“A a, trông cũng không tệ lắm.” Emmett ngồi trên tay vịn ghế sofa, một tay của anh vẫn nắm chặt tay Rosalie, gương mặt tràn ngập hứng thú tươi cười, mà trong lòng anh chàng đã sớm suy nghĩ đến tận đâu rồi.

“Hê hê, xem kìa, tình cảm cực kỳ của Edward đối với cậu ta hình như không tệ lắm nhỉ?! À, đương nhiên rồi, đối với ma cà rồng có thể chất quyến rũ bẩm sinh thì chẳng có gì đáng để mà kiêu ngạo. Ha ha!”

Đối với ông anh trai to lớn cố ý muốn để mình đọc được suy nghĩ Edward cảm thấy đau đầu vô cùng. May mà còn có một người mẹ dịu dàng hiền lành như Esme, bà gạt nhẹ đầu với Edward, dùng suy nghĩ nói với anh để anh không tức giận, còn dùng ánh mắt ra lệnh cho cả gia đình đi ra ngoài.

Edward cảm kích nhìn Esme.

Với thái độ này thì tức là cả gia đình của anh đã chính thức tiếp nhận Atlas trở thành một thành viên của gia đình Cullen, thậm chí cho phép anh đem bí mật lớn nhất của cả gia đình Cullen ra nói cho một người bình thường như Atlas biết, đương nhiên điều kiện tiên quyết là anh phải bỏ được lo lắng mà anh luôn canh cánh trong lòng đi.

Khi các anh chị em của Edward đi ngang qua người đều tỏ ra ủng hộ mà vỗ nhẹ vai anh, hoặc là mỉm cười, tỏ rõ rằng họ sẽ ủng hộ bất kỳ quyết định nào của anh. Điều này đã mang đến cảm giác ấm áp nhẹ nhàng cho thân thể ma cà rồng lạnh như băng của Edward.

“Đến đây đi Atlas, trời đã khuya rồi, vất vả cả ngày chắc là em đã rất mệt, chúng ta có thể lên trên lầu nói chuyện tiếp, em có thể nằm nghỉ ngơi, chúng ta từ từ nói chuyện, anh sẽ giải đáp bất kỳ câu hỏi nào của em miễn là anh biết câu trả lời.”

“Không, tôi không sao cả.” Atlas bởi vì biến cố đột nhiên xuất hiện cùng với một đồng thông tin không thể tưởng tượng được ập đến khiến cho tinh thần của cậu đang dâng trào, không cảm thấy mệt mỏi, nhưng Edward đã dùng một ngón tay đè lên môi của Atlas, đôi mắt màu caramel sâu thẳm tỏ vẻ không đồng ý nhìn cậu.

“Em cần phải nghỉ ngơi, sweetheart, hơn nữa, em còn đang bị thương.” Anh cúi đầu nhìn thoáng qua bàn chân của Atlas, vết sưng đỏ đã tốt hơn nhiều.

“Đừng bao giờ từ chối yêu cầu của anh, mãi mãi.” Chàng ma cà rồng với mái tóc quăn màu đồng thì thầm, giọng nói đầy thiết tha khiến cho việc từ chối anh là một chuyện không bao giờ có thể xảy ra được.

Atlas không cách nào phản kháng ngoan ngoãn đi cùng Edward, dưới ánh nhìn màu hoàng kim tựa hồ như một dòng nước xoáy muốn hút tất cả vào bên trong, mà cảm giác lạnh buốt được đôi môi kia đem lại dường như chưa từng tan biến.

Nụ hôn lạnh buốt mà dịu dàng, đơn giản mà chứa chan tình cảm.

Tim của Atlas đập thành thịch, nhiệt độ trong cơ thể vừa mới hạ xuống nay lại tăng cao.

“Anh đúng là một người đàn ông quyến rũ, không ai có thể chống lại được sự mê hoặc của anh.” Atlas nỉ non bằng tiếng Trung.

Edward đang nắm tay Atlas đi lên lầu đột nhiên quay đầu lại cười nhẹ, một tay xốc ngang người cậu bế lên, trước khi Atlas lên tiếng phản đối đã giải thích ngay: “Vết thương ở chân em chưa tốt.”

“Anh nói... nghe được tiếng của tôi?” Atlas nằm trên ghế salon, tay kéo cái chăn lên đến tận cằm, bắt đầu hỏi vấn đề thứ nhất.

Edward nằm nghiêng bên cạnh cậu, một tay chống đầu nhường hết phần lớn không gian cho Atlas.

Ghế salon rộng nhưng so với giường thì vẫn nhỏ hơn một chút, bất quá, Edward cho rằng không cần thiết phải mua một cái giường đôi rộng rãi mặc dù anh thừa sức mua cả trăm cái như thế.

Nửa người trên của Edward để trần, cơ thể rắn chắc như Atlas đã nghĩ, khuôn ngực giống hệt như gương mặt hoàn mỹ của anh không nhìn ra được một cái lỗ chân lông nào, trơn nhẵn như đá cẩm thạch, thậm chí hình như còn phản xạ được cả ánh đèn. Nếu như anh không nhúc nhích thì Atlas thậm chí còn tưởng rằng anh là một pho tượng Hy Lạp được điêu khắc hoàn mỹ.

Nghĩ tới đây, Atlas vô thức khấn trương tóm lấy cái chăn kéo lên che cả cằm mình lại.

Nhưng Edward tựa như không phát giác ra sự khấn trương của Atlas, anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen mềm mại của cậu, tiếng nói gần như thì thầm trong đêm khuya thanh vắng tựa hồ như những nốt ngân cuối cùng của một bài hát, giọng anh trở nên trong và đẹp hơn rất nhiều: “Đúng vậy, giống như là một giấc mộng tuyệt đẹp.”

“Em biết đấy, Atlas, như anh đã nói với em, anh có thể nghe được suy nghĩ của người khác. Anh đã phải bỏ ra rất nhiều năm mới có thể khống chế được khả năng đặc biệt này nhằm tránh cho bản thân mình lúc nào cũng như đang ở giữa phố xá sầm uất.”

Nhìn đôi mắt lộ ra bên ngoài chần của Atlas cong cong đầy vui vẻ, ngón tay Edward rất tự nhiên mà nương theo mái tóc của cậu rơi xuống cổ, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua làn da ấm áp khiến anh sinh cảm giác lưu luyến không muốn rời, câu chuyện vẫn không hề ngừng lại.

“Anh có thể nghe được tất cả suy nghĩ của mọi người ngoại trừ chính bản thân anh.” Câu nói này của Edward khiến cho Atlas bật ra một tiếng kêu ngạc nhiên.

“Một khoảng thời gian rất dài, anh không rõ rốt cuộc bản thân anh muốn cái gì. Mặc dù có thể tùy ý nhìn thấu nội tâm của kẻ khác nhưng với chính mình thì anh lại như đang bước vào một mê cung, anh không thể tiến được vào nội tâm của mình. Carlisle nói anh cần một người bầu bạn, không có một người ở bên cạnh... trong lòng anh sẽ mãi mãi trống rỗng như thế. Anh cảm thấy là anh có thể hiểu được đại khái, tựa như Alice cùng Jasper, tựa như Emmett và Rosalie.”

“?” Atlas giật giật thân thể, ngẩng đầu nhìn Edward.

Edward hạ mi mắt, ánh mắt dịu dàng dừng trên mái tóc ngắn màu đen rơi tán loạn trên gối đầu, cười khê: “Anh nghĩ rằng em cảm thấy tính tình của Rosalie không được tốt lắm đúng không?”

“Ừ... đúng vậy.” Nói xấu sau lưng người khác khiến cho Atlas cảm thấy hơi xấu hổ.

Tiểu Ba đập trên nóc giá sách buồn chán quá bèn cất tiếng kêu: Ê, ê, ê, nhanh lên nhanh lên, nói tiếp đi, sao mà dài dòng quá vậy?

“Thật ra thì cô ấy chưa bao giờ đối xử với bọn anh như vậy, duy chỉ có một mình Emmett.” Edward chớp chớp đôi mắt hồ phách.

Atlas lúc này mới vỡ lẽ bật cười: “A, đúng rồi, trước mặt người yêu thì ai cũng sẽ vô thức mất tự chủ mà tỏ ra tùy ý, bởi vì bất luận là như thế nào cũng sẽ được đối phương bao dung, đúng không?”

Edward hơi nghiêng người, tiếng cười khanh khách của Atlas ngưng bật giữa chừng, bởi vì —— Edward cơ hồ đã nằm ở trên người cậu.

Ánh mắt của Edward nhìn cậu chăm chú, tràn đầy tình cảm. Atlas cảm thấy cái cảm giác mê muội như bị đầu độc lại xuất hiện. Đầu mũi của cậu dường như còn ngửi thấy được một mùi hương thơm thoang thoang đâu đây.

“Nhưng mà em xuất hiện Atlas! Thật là thần kỳ, em đột nhiên xuất hiện trong nội tâm của anh. Khi đó tuy anh không nhìn thấy em nhưng mà anh có thể cảm giác được. Anh vô cùng hoảng sợ vì em bắt đầu nói chuyện với anh, chia sẻ niềm vui trong cuộc sống, phàn nàn những chuyện vụn vặt, giống như là một người bình vậy. Em không biết anh đã hoảng sợ như thế nào đâu.”

“Thì tôi vốn là một người bình thường mà.”

“Không, đương nhiên không! Em thật thần bí, giống như là anh đang nằm mơ vậy.”

“Đúng thế, chính là mơ, một giấc mơ tuyệt đẹp, rất đột ngột không hề báo trước. Mà ở trong giấc mơ đó, anh có thể cảm nhận được em, thậm chí, dần dần, anh đã có thể nhìn thấy hình dáng của em. Vì thế, anh đã bỏ ra rất nhiều thời gian nằm ở trên giường nhắm mắt lại, dù anh không thể ngủ được, nhưng mà anh muốn nhìn thấy em, hoặc là nghe thấy giọng nói của em, dù chỉ là giọng nói thôi cũng được rồi. Carlisle và mọi người đều cho rằng anh bị bệnh, thế nên anh nói với họ sự tồn tại của em”

“Edward...” Tim của Atlas nhói đau, cậu nghiêng người nắm lấy bàn tay luôn lạnh như băng của Edward, mà bàn tay kia cũng nhanh chóng bắt lấy tay cậu.

U buồn trên mặt Edward dần tan đi, dường như anh đã được tiếp thêm sức mạnh từ bàn tay của Atlas.

“Giống như anh có thể nghe thấy suy nghĩ của mọi người, cho dù là bí mật sâu trong nội tâm hay suy nghĩ thoáng qua trong đầu anh, em cũng đều biết được. Em không biết điều này đối với anh mà nói là thần kỳ đến mức nào, khiến cho anh giật mình lẫn vui mừng đến thế nào đâu.”

“Điều đó đã khiến cho anh không còn cảm thấy cô đơn nữa.” Edward cúi đầu hôn nhẹ lên mặt Atlas, đôi mắt vàng óng thâm thúy như đáy hồ sâu được ánh mặt trời chiếu sáng, khiến cho Atlas hoàn toàn không thể nào né tránh nụ hôn này mà chỉ có thể tròn mắt nhìn, mất một lúc thì cậu mới từ từ chớp một cái.

“Á... nhưng... nhưng mà sao có thể như vậy? Tôi vẫn luôn cho rằng tôi chỉ là... chỉ là đang nói chuyện phiếm với một người bạn trên mạng mà thôi, một người...” Atlas nghiêng đầu nghĩ một chút rồi cười xấu xa, “Một người bạn có rất nhiều ý nghĩ kỳ quái, thẳng thắn, lại rất đáng yêu.”

“À.” Edward phát ra tiếng cười trầm thấp, ***g ngực của anh khẽ động khiến cho Atlas mới nhận ra là vì hai người kẻ sát quá nên cậu cũng cảm nhận được chấn động này.

“Đương nhiên là phải thẳng thắn rồi, đối với một người có năng lực như anh, chỉ có em mới có thể nói như vậy, bởi vì...bởi vì em là người duy nhất có thể bước vào trong lòng anh, suốt một thời gian dài.”

“Atlas, em là người duy nhất.” Edward dùng giọng nói mềm mại như tơ thì thầm, ngón tay lạnh như băng nhẹ nhàng lướt qua khóe môi của Atlas.

“Về phần tại sao, thế giới này chẳng phải có vô số chuyện không cách nào giải thích được sao? Dù sao thì sóng điện hay là sóng não cũng đều là sóng mà?”

“Hứ!” Atlas kháng nghị.

Edward lại đưa tay lên che hai mắt Atlas lại, cổ họng phát ra tiếng cười vui vẻ: “Suýt! Đã muộn rồi, sweetheart, em phải nghỉ ngơi, nhắm mắt lại đi, không được dùng đôi mắt xinh đẹp này nhìn anh nữa, nếu không thì anh sẽ quên mất rằng em đang rất mệt mà nói chuyện với em đến sáng mất.”

“Anh đúng là ưa quản chuyện người khác.” Atlas lẩm bẩm.

“Ừ, bởi vì em quá hưng phấn cho nên đêm nay anh không thể không xem em như là đứa con nít mà canh chừng. Atlas à, chúng ta còn rất nhiều thời gian để tiếp tục nói chuyện mà, đâu cần phải gấp gáp có đúng không? Ngày mai chúng ta có thể từ từ nói. Không chừng em tạm thời phải ở lại đây đi học cùng với bọn anh cho nên em cần phải nghỉ ngơi.”

“Đến trường? A tôi nhớ anh nói với tôi rằng anh còn đang học năm thứ hai đúng không?”

Edward gật gật đầu, nghĩ thâm, không biết là năm hai lần thứ mấy nữa rồi.

“Nhưng mà tôi tốt nghiệp trung học rồi!”

“Anh nhớ em đã từng nói rằng em rất ghét đến một nơi xa lạ tiếp xúc với những người hoàn toàn xa lạ mà?”

“Ừ...”

“Được rồi, dù sao thì anh cũng không muốn học nhảy lên đại học.”

Thấy Edward giật nhẹ chân mền ý bảo đi ngủ, Atlas đành thỏa hiệp: “Được rồi được rồi, thì tôi đi nghỉ ngơi, cái tên {bạo quân} này.”

Atlas cục cựa lật người, sau đó nằm ngửa ra, một lát sau lại mở mắt ra, nhìn Edward vẫn đang nhìn mình chăm chú: “Đừng có nói với tôi là anh định nằm như thế cả đêm đấy?”

“Nếu như anh nói với em rằng anh thậm chí không có ý định đi ngủ mà sẽ nằm ngắm em ngủ như thế này cả đêm thì sao?” Edward hơi nhướng hàng mi hoàn mỵ trêu chọc.

“Vậy thì tôi chỉ có thể nói anh là đồ biến thái! Thích nhìn lén!” Atlas yếu ớt đáp lại sau đó xoay người nghiêng qua một bên nhắm mắt lại.

Edward lại bật cười: “Nhìn lén? Không, anh cho rằng anh đang nhìn công khai đó chứ?”

Atlas: “...”

Một lát sau, sau một hồi xoay qua lật lại thì hô hấp của Atlas dần trở nên đều đều.

Mắt của ma cà rồng dù trong phòng tối đen như mực cũng vẫn nhìn rõ như ban ngày, dù cho mặt trăng của thị trấn Forks bị mây đen dày đặc che phủ không lọt ra được chút ánh sáng nào.

“Atlas...” Edward vẫn giữ nguyên động tác từ lúc nằm xuống đến giờ, dường như anh chưa hề thay đổi tư thế. Sau đó, anh cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi màu hồng nhạt của Atlas.

Sầm sồ kìa a a a a — Tiểu Ba quyết định thức dậy đi tiểu, vừa mới chui đầu ra khỏi cánh thì ngay lập tức đã nhìn thấy cái cảnh này, thế là Tiểu Ba liền hét ầm lên, nhưng mà chớp mắt một cái trước khi nó kịp phản ứng thì cần cổ đã rơi vào trong tay Edward.

... No...

Edward cũng không tách ra, nụ hôn chờ đợi đã lâu thật ngọt ngào khiến cho anh muốn ngừng cũng không được, anh không thèm nhìn qua liềm tóm lấy cổ con vẹt khiến cho nó trợn trắng mắt, cả người đè lên trên người Atlas nhưng anh rất cẩn thận tránh cho Atlas cảm nhận được sức nặng.

Cho đến khi Atlas hơi có cảm giác mà bật ra tiếng rên rỉ thì anh mới dừng lại một chút, sau đó nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước dần dần trở nên sâu hơn, cuối cùng là mút vào cùng liềm láp.

Mùi hương ngọt ngào của thiếu niên theo đầu lưỡi linh mẫn của ma cà rồng lan tỏa khắp khoang miệng, Edward cảm thấy vô cùng may mắn vì hương vị của người yêu không nồng đậm đến mức khiến cho anh mất đi khống chế.

Khi đầu lưỡi của Edward sắp cạy mở được hàm răng Atlas mà tiến vào thì bên ngoài cửa sổ truyền đến tiếng cười.

Edward đột nhiên ngẩng đầu lên, từ kẽ răng phát ra tiếng rít đe dọa. Nhưng mà trên chạc cây tuyết tùng ngoài cửa sổ không phải ai xa lạ.

Emmett dùng đôi mắt sáng ngời nhìn Edward, còn tỏ ra thoải mái mà phát tay: “Thấy chưa, anh đây đâu có đoán sai nhưng mà em cứ không chịu thừa nhận đúng không Edward?”

Tiếng của Edward cơ hồ là nặn từ kẽ răng ra từng chữ một: “Emmett!”

Không biết vật gì đó bị Edward tiện tay ném ra ngoài, đương nhiên, không thể đánh trúng Emmett nhưng mà một tiếng thét thê thảm truyền từ xa xa đến: Oh, No! Vì cái gì bị thương luôn là người ta — ta — ta — ta — ta — ta —

Đó là tiếng thét của chú vẹt đáng thương.

Vì cái gì mà nó muốn đi tiểu lúc nửa đêm chứ!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ủ, kỳ thật Edward tỏ tình, Atlas không tỏ vẻ chính thức đồng ý nhưng mà cậu không có từ chối.

Nguyên tác nói, mùi của ma cà rồng có thể hấp dẫn con mồi nên họ mới là thợ săn bẩm sinh. So, người ta cho rằng, chỉ cần là người mà ma cà rồng vừa ý, một lòng muốn theo đuổi thì không có bất kỳ kẻ nào chạy thoát được lòng bàn tay của họ.

Xoa đầu bé Atlas...

Tags: bạn trên mạng là ma cà rồng, dammei, twilight, đồng nhân Đăng bởi: admin

12. Chương 12

Chương 12.

Ngày hôm sau khi Atlas thức giấc đã hơi trễ, gia đình Cullen tuy sống trong rừng nhưng rất kỳ lạ là xung quanh gần như không nghe thấy tiếng chim chóc nào. Lần đầu tiên Atlas không bị những tiếng huyền ảo của đám nhóc kia đánh thức nên cậu ngủ rất say, điều duy nhất khiến cho cậu bất mãn chính là buổi sáng vừa mới lơ mơ thức giấc cậu theo thói quen lăn một vòng trên giường, ai ngờ lại lăn vào trong lòng Edward khiến cho cái mũi đau buốt.

Atlas đau ứa nước mắt xoa xoa cái mũi: cơ ngực của cái người này trông cũng đâu có đau mà sao lại cứng đến như thế!

Hình như Edward suốt cả đêm đứng là không ngủ thật vì làn da tái nhợt của anh càng khiến cho vành đen dưới mắt hiện lên rất rõ.

Atlas áy náy thăm dò: “Tôi nghĩ chắc là anh không quen ngủ cùng với người khác có phải không? Hay là tối nay tôi sẽ đổi sang phòng khác hoặc là ngủ dưới đất cũng được?”

Edward kiên định mà nghiêm túc lắc đầu: “Không đâu, em đừng nghĩ nhiều, sweetheart. Anh quen mà, rất rất quen, dù cho từ nay về sau mãi mãi ở bên cạnh nhau, hoàn toàn không thành vấn đề đối với anh.”

Chàng ma cà rồng đẹp trai nở nụ cười mê người với Atlas, Atlas nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi quyết định, thôi thì cứ tin là vậy đi.

Khi đi đánh răng, Atlas mới phát hiện ra môi của mình vừa hồng lại vừa sưng, kề sát mặt vào gương nhìn cho kỹ, bên bật lên một tiếng rên — trời ạ, bị trầy da rồi!

Atlas ngậm bàn chải đánh răng dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Edward đang tỏ ra chán ghét mà chà răng, Edward dưới cái nhìn chăm chăm kia tỏ ra không hiểu gì cả nhìn lại. Atlas chần chừ rồi từ từ nhổ hết nước trong miệng ra, khi cậu ngẩng đầu lên thì chàng ma cà rồng đẹp trai rõ ràng đang chuẩn bị chuồn êm, Atlas lập tức nhào tới tóm được cổ áo của anh.

Một hạt nút áo bởi vì Edward tránh né mà bị kéo căng ra rơi xuống đất, nảy lên hai cái.

Edward không thể không dừng bước để tránh cho mấy hạt nút áo còn lại phải chịu chung số phận.

“Edward, tối hôm qua anh có làm chuyện gì kì quái với tôi không?”

Cho dù Edward là người Mỹ đi chăng nữa thì với câu hỏi trắng ra của Atlas vẫn khiến cho anh lúng túng: “Không, không có, đương nhiên không có.”

Atlas sờ lên khoe môi hơi rát của mình, vẻ mặt đầy nghi ngờ: “Thật sao? Ví dụ như hôn tôi? Hừ, anh đừng có nghĩ tôi ngốc đến độ nghĩ rằng mình bị muỗi chích chứ?”

“...”

Edward nhìn Atlas đăm đăm, như là muốn tìm hiểu đằng sau đôi mắt đen láy kia đang nghĩ gì, bên môi anh dần hiện lên ý cười.

Edward bắt lấy bàn tay của Atlas đang nắm lấy cổ áo mình, bàn tay hai người đan vào nhau — đương nhiên là anh phải nén xuống xúc động muốn hôn cậu.

Atlas nhìn thoáng qua mười ngón tay đang đan xen vào nhau. Từ trước tới giờ cậu vẫn cho rằng da mình rất trắng, bất kể là cậu vận động hay ở dưới ánh nắng mặt trời bao lâu đi nữa cũng không đen đi một tí nào. Điều này từng khiến cho cậu không vui nhưng cũng rất hãnh diện vì đã khiến cho các cô gái ghen tỵ không thôi, thế nhưng bây giờ cậu mới phát hiện ra Edward, không, phải nói là cả gia đình của Edward đều trắng hơn cậu.

Thôi được rồi, ít ra thì Atlas cũng cảm thấy mình nam tính hơn được một chút.

“Thì ra là tối hôm qua em không ngủ đúng không Atlas?” Trong đôi mắt màu kim của Edward tràn đầy trêu chọc.

Mặt Atlas đỏ bừng, thật giống như nhìn trộm bị phát hiện vậy. Chết tiệt, cậu không phải là mấy kẻ biến thái thích đi rình coi.

“Chỉ là bởi vì bị Tiểu Ba đánh thức, tại giọng của nó to quá.” Atlas cố gắng trấn định nhìn lại anh bạn quen trên mạng của mình.

Không đúng! Cậu rõ ràng là người bị hôn lên mà! Vì sao cậu lại phải giải thích chứ?

Atlas tức giận trừng người con trai đang cong khoe môi lên kia, anh ta lập tức nghiêng đầu sang chỗ khác, phát ra một tiếng cười khê, sau đó trước khi Atlas thẹn quá hóa giận mà bùng nổ, chàng ma cà rồng đã dùng cánh tay cứng cáp của mình kéo cậu vào trong lòng.

“Như vậy, anh nghĩ anh phải nói cho em biết, chàng trai của tôi ạ.” Không khí mập mờ len lỏi giữa hai người.

Về ngoài không quan tâm mà Atlas ngụy trang lập tức bị nghiền nát, cậu không thể không oán hận cơ thể cường tráng của Edward, nó luôn khiến cho cậu mỗi lần bị anh giam vào trong vòng tay đều trông hết như một con thú nhỏ yếu ớt.

“Không! Không cần anh nói, tên đáng ghét này!”

Đáng chết đáng chết đáng chết! Bây giờ thì cậu chỉ có thể dùng mũi chân chạm mặt đất, không lẽ cái tên này không biết là cậu cũng cao đến một mét bảy mươi tám sao? Tại sao anh ta có thể dễ dàng nhấc bổng cậu lên như vậy? (Edward trong nguyên tác cao đến 6'2" tức là khoảng 1m90 ^^)

Atlas nghiêng răng trèo treo trong khi Edward vẫn giữ nụ cười đáng ghét kia, còn cố ý nửa ôm nửa kéo cậu ra khỏi phòng tắm.

“ ... ”

Cái tên này đúng là da mặt dày vô đối, rõ ràng làm ra chuyện vô liêm sỉ như vậy mà vẫn có thể tỏ ra rằng mình không làm sai cái gì!

Chết tiệt vì sao tối hôm qua cậu không tỉnh lại ngay luôn chứ? Như vậy cậu có thể danh chính ngôn thuận mà mắng anh ta hoặc là cho anh ta một cú đá vào ngay chỗ đó...

Ừm, hình như hơi bị ác rồi, chiêu này quá tàn nhẫn với bất kỳ người đàn ông nào. Atlas tự nhủ mình không thể hành động như đám con gái được.

Bất quá... Dù như thế nào thì cậu cũng sẽ không rơi vào thế hạ phong như bây giờ.

A, đúng vậy, tối hôm qua đúng là cậu bị Tiểu Ba đánh thức mà mơ mơ màng màng thức dậy. Nhưng lúc đó cậu chỉ hơi he hé mắt ra mà thôi, thậm chí khi đó cậu còn tưởng rằng mình đang nằm mơ nữa.

Nằm mơ...

Nghĩ đến hai chữ này, Atlas đúng là muốn đâm đầu vào tường cho rồi.

Vậy mà sáng hôm nay khi tỉnh lại, lúc mà cậu đụng vào trong ngực Edward khiến cho tim cậu đập rộn ràng một hồi, cậu còn tự trách bản thân mình sao dám ... dám ... đem bạn mình vào giấc mơ bấy bọ đó. Cậu thậm chí còn tự an ủi mình rằng đây không phải là chuyện đáng xấu hổ vì bất kỳ thằng con trai thân thể khỏe mạnh nào cũng mơ những giấc mơ đại loại như thế! Tuyệt đối là chuyện hoàn toàn bình thường!

Vì vậy, cho đến lúc đi đánh răng, phát hiện ra môi mình không bình thường thì cậu mới hiểu ra, đêm hôm qua cậu không hề nằm mơ! !

Cậu đúng là hận không thể ôm mặt khóc òa.

Ông trời ơi, mẹ ơi, con chẳng những bị một tên con trai ôm, hôn, đùa giỡn, còn triệt triệt để để bị người ta ăn đậu hũ, thậm chí một chút cặn cũng không còn!

Cậu hối hận vô cùng, đáng lẽ cậu phải sớm đem nụ hôn đầu trao đi chứ không phải ngốc nghếch thủ thân như ngọc để đem bản thân mình đóng gói tặng cho vợ tương lai gì gì đó.

Vợ...

Atlas nghĩ đến từ này, cảm thấy rất ai oán, cho nên cậu thẹn quá thành giận trừng Edward, thò tay nhéo lỗ tai anh.

Edward tội nghiệp chớp chớp đôi mắt màu caramel: “Atlas, anh phát hiện ra em đặc biệt chung tình với cái lỗ tai của anh. Nếu như em chung tình với anh thì thật là tốt, cũng như anh đối với em vậy. Đương nhiên em thích cái lỗ tai của anh thì anh cũng rất vui.”

Anh anh anh anh....!

Bàn tay nắm lỗ tai Edward của Atlas cứng lại, sau đó cậu vùi đầu vào trong ***g ngực lạnh như băng, cứng như đá của Edward đến mức muốn bẹp cả cái mũi.

“Vợ tương lai của anh, anh xin lỗi em, mới vừa nãy...thiếu chút nữa...chỉ một chút thôi... anh đã động lòng rồi.” Atlas thấp giọng rên rỉ.

“Hoặc là em có thể chọn anh? Như vậy thì em đâu có lỗi với bất cứ ai.” Edward vui vẻ tiếp lời.

“Sao được! Từ trước tới giờ tôi có bao giờ nghĩ đến vợ tương lai của tôi sẽ là cái kiểu này!” Atlas ngẩng phắt đầu lên.

“Hừm.” Edward buồn rầu nhún mày, “Em không hài lòng với ngoại hình của anh sao?”

“...” Atlas nhận ra mình không còn lời nào để nói nữa rồi.

Làm sao có thể không hài lòng ? Anh bạn trên mạng của cậu có một gương mặt mà bất kỳ ai cũng không thể chê được, làn da trắng nhẵn nhụi đến mức mà cậu kẻ sếp lại như thế này cũng không nhìn thấy được lỗ chân lông, đôi mắt màu hổ phách mê người, sống mũi cao, còn có đôi môi vì làn da trắng mà trở nên đỏ tươi.

Atlas đương nhiên không có khả năng gặp được Phan đại mỹ nam tử trong truyền thuyết ném quả đầy xe, nhưng cậu nhìn thế nào thì cũng cảm thấy ít nhất cũng phải đẹp như Edward thì mới có thể tát sát già trẻ lớn bé mà ôm trái cây về ăn miễn phí.

(Phan An

Người ta thường nói “đẹp như Phan An” để ngợi ca vẻ đẹp trai tuấn tú của người đàn ông. Tương truyền, mỗi lần Phan An ra phố, bất kỳ cô gái nào cũng phải ngoái đầu nhìn theo. Những cô gái xinh đẹp theo đuổi Phan An nhiều không kể hết. Có cô gái nọ rất muốn làm quen với anh, nhưng không biết bắt đầu thế nào, bèn đem tặng anh một giỏ hoa quả. Đó là nguồn gốc của điển cố “Ném quả đầy xe”!)

Được rồi, ý của cậu là, nếu như chiếu theo lời của Edward thì cậu phải tìm ra được chỗ nào khiến cậu không hài lòng từ khuôn mặt của Edward rồi mới được từ chối, còn không thì...

Cho tới bây giờ cậu chưa từng nghĩ tới gương mặt vợ của mình lại đạt tới tiêu chuẩn này!

Đợi chút! Vợ cái gì mà vợ! Edward rõ ràng là nam mà!

Không không không! Đợi một chút! Bọn họ mới vừa nói chính là...

Tiếng Trung!

“Anh! Anh lại gạt tôi! Rõ ràng anh biết tiếng Trung!” Mặt Atlas thoáng cái đỏ bừng.

Cậu cố gắng nhớ lại xem từ lúc gặp nhau tới giờ cậu có từng vì ý là Edward không biết tiếng Trung mà nói ra lời nào đáng xấu hổ không, nhưng cậu không có ấn tượng gì mấy.

“Không hề, em đừng đổ oan cho anh, nhất là cái từ “lại” kia. Anh chưa từng nói với em là anh không biết tiếng Trung có phải không? Anh từng kể với em là anh đọc rất nhiều sách Trung mà.”

Chàng ma cà rồng đẹp trai đi đến trước cái tủ sách chiếm cả một mặt tường, tiện tay rút một quyển ra đưa cho Atlas: “Đây, hoàn toàn là tiếng Trung nhé. Anh chưa từng giấu diếm em mà.”

Atlas: “...” Được rồi, đều do cậu không để ý.

Atlas suy sụp hạ vai xuống thấp giọng phàn nàn: “Ai bảo anh nói tiếng Trung mà một chút khẩu âm của người nước ngoài cũng không có. Thật là quá đáng! ” Nếu không phải như vậy thì cậu đã kịp phản ứng khi Edward chuyển sang tiếng Trung rồi. Khẩu âm của Edward lưu loát đến nỗi khiến cho cậu mất cảnh giác.

“Thực ra thì từ năm ngoái anh mới bắt đầu học tiếng Trung.” Edward cười khẽ nhướn mày, thành thạo dùng phương pháp tỏ ra khiêm tốn mà hung hăng đả kích Atlas.

Anh ta học ngoại ngữ thật nhanh! Atlas nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ.

Trời biết cậu học tiếng Anh từ tiểu học mà cho đến bây giờ vẫn còn chưa nói rành được.

“Tôi tuyệt đối sẽ không cưới anh làm vợ!” Atlas chậm rãi nói.

Mọi thứ của anh ta lúc nào cũng đối lập với cậu. Cậu đã sớm nhận ra, trên đời này không có thứ gì mà Edward không có. À, ngoại trừ sinh con.

Có vợ như vậy thì khổ lắm! Lòng tự tin của cậu dù cho có bao la như thế nào cũng sẽ bị chà đạp thê thảm.

Giữa hai hàng lông mày của Edward hiện rõ vết hằn, anh buồn rầu nhìn Atlas cả buổi rồi mới mở miệng hỏi: “Vậy thì, là chồng được không?”

“...”

Anh ta cố ý!

Atlas dùng hết khí lực toàn thân xô cái tên không biết xấu hổ kia ra rồi xông ra ngoài.

Vừa mới mở cửa thì một vật thể lạ đang lao đến.

Atlas vội vàng nhón chân bám sát vào vách tường, cái vật thể lạ kia tông thẳng vào tường mới ngừng lại được —hóa ra là Emmett.

“Hê hê, chào buổi sáng. Tối hôm qua ngủ ngon hông?” Emmett nằm bẹp dí trên sàn nhà nhưng vẫn tỏ ra không có gì mà chào hỏi Atlas.

Atlas từ từ chớp mắt: “Chào...buổi sáng, cảm ơn anh quan tâm, cũng không tệ lắm.” Cậu chợt nhớ tới Edward liền cảm thấy ngại ngùng mà ngừng bật.

Emmett ngồi dậy, nhệch tình vỗ lên cánh tay Atlas khiến cho cậu xem chút nữa là bay ra ngoài luôn: “A, cũng không tệ lắm, cũng không tệ lắm nha, hê hê...”

Tiếng cười của Emmett khiến cho người ta sởn tóc gáy, Atlas lúng túng chuyển chủ đề: “Emmett sao anh lại thành ra như thế?...”

Rosalie từ trong gian phòng đối diện đi ra, dùng ánh mắt lạnh như băng trừng Emmett, Emmett lập tức cúi đầu gãi gãi sống mũi, Rosalie sau đó mới tao nhã đi xuống lầu.

Atlas thức thời không hỏi tiếp.

Xem đó, tìm vợ thật sự rất quan trọng.

Emmett xoay người đứng dậy vỗ vai Atlas khiến cho cậu ngừng suy nghĩ lung tung, tỏ ra bí hiểm nói: “Hê hê, chú em à, cậu chưa biết đâu, đây gọi là tình thú đó, tình thú!”

Tình thú?

S với ... M hả?

Atlas nhìn Emmett, trong ánh mắt chợt lóe lên một tia sáng kì lạ.

Sáng hôm nay thật là một buổi sáng náo nhiệt, mà sự náo nhiệt này khiến cho Atlas quên bẵng đi là cậu vừa mới mang về một con vẹt bụi. Mà Atlas bị cuốn vào quá nhiều chuyện nên cũng không phát hiện ra là con vẹt của cậu đã rơi vào tay Carlisle làm cho bí mật của cậu sắp bị bật mí.

Con vẹt giả ngu thất bại lúc này đang ở dưới lầu dùng hai cánh ôm ngực đi giật lùi từng bước một, lông vũ từ trên xuống dưới không ngừng dựng lên: Ông...ông được tiến tới nữa! Tới nữa... tới nữa là tôi kêu lên đó! Tôi không phải là con chim dễ dãi!

Yá, cứu mạng, cứu mạng ——

Sau một khắc, tiếng kêu líu lo của vẹt ngưng bật.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ừ, nhóm ma cà rồng thông minh đã sớm phát hiện ra bí mật nho nhỏ của Atlas, giờ đang chứng minh.

Đứa nhỏ đáng thương

~PS: có độc giả muốn nhanh chóng nhảy đến tình tiết Bella xuất hiện

~~Gào khóc ngao, cái này tui sẽ xem xét, cảm thấy nếu như sửa lại thì sẽ giống với ngôn tình lắm.

Tags: bạn trên mạng là ma cà rồng, dammei, twilight, đồng nhân Đăng bởi: admin

13. Chương 13

Chương 13.

(em vẹt gốc ^^)

“Ta nghĩ rằng ta có hơi đói bụng.” Carlisle đem con vẹt đang hoảng loạn đến mức không thể động đậy ôm vào trong lòng, bàn tay dịu dàng vuốt ve cái cánh của nó.

Vẹt ta định giãy ra nhưng kinh hoàng phát hiện nó không thể nào nhúc nhích được, chỉ có thể dùng đôi mắt long lanh tội nghiệp nhìn ông bố ma cà rồng tóc vàng.

Ông bố ma cà rồng hơi để lộ hàm răng sáng bóng ra, quay đầu lại hỏi vợ mình: “Em yêu, anh nhớ em từng bảo là muốn học đứa bé kia cách nấu ăn đúng không?”

Esme dùng ánh mắt bất đắc dĩ nhìn chồng, sau đó thở dài đi đến bên cạnh ông hôn nhẹ một cái rồi mới nhìn xuống con vẹt đang nước mắt lưng tròng: “Ừm, đúng là em có ý định đó, dù sao thì thời gian sắp tới đây Edward sẽ không tiện đi săn nên chúng ta cũng nên chuẩn bị chút thức ăn cho nó.”

“Hơn nữa hương vị của mấy món ăn đó rất tuyệt.” Ngón tay của Carlisle nhẹ nhàng mơn trớn trên lưng con vẹt, giọng nói vừa tán thưởng vừa tỏ ra hoài niệm.

Con vẹt đáng thương lập tức sững sờ giật bắn người, tròng mắt mở to ra—— a a a ông trời ơi, nó có thể dùng trực giác của loài vẹt mà thề là cái ông chú rất đẹp trước mắt nó là phần tử khủng bố ăn sạch sẽ không chừa lại một chút xương cốt nào nha! Cứu mạng ——! ! !

Nhưng mà nó hoàn toàn không có cách nào phát ra âm thanh bởi vì ngón tay của Carlisle đang dịu dàng vuốt ve trên cổ của nó khiến cho nó hoàn toàn không có cách nào há miệng ra được.

“Anh nhớ hình như ngày Edward phải đi săn sắp đến rồi?”

“Đúng vậy, là hôm nay hoặc là ngày mai nhưng mà đứa bé kia đến lại không khéo vừa đúng ngay ngày Edward phải đi.”

“Ồ, xem ra chúng ta lại sắp có may mắn được thưởng thức tài nghệ nấu nướng của cậu bé đó nữa rồi.” Carlisle nở nụ cười.

“Đúng vậy. Bằng không, Edward cũng không dám để bụng đói mà đứng bên cạnh cậu bé đó.” Esme cũng cười nhẹ.

Carlisle nhìn thoáng qua tầng trên, vừa đứng lúc nhìn thấy Rosalie mặt mũi lạnh như băng đi xuống.

Carlisle quá quen với tính tình của Emmett để có thể đoán được đối với một kẻ tinh lực dư thừa mà ban đêm không thể làm ra việc gì phát ra tiếng động quá mạnh thì anh chàng này sẽ bất mãn đến cỡ nào rồi sẽ đi gây rối.

Carlisle không khỏi cười nói: “Edward thật sự để bụng đói cả đêm sao? Anh rất nghi ngờ đấy.” Nhất là khi ở cách vách là Emmett, — lỗi tai của Edward so với Atlas nặng hơn nhiều.

“Anh à, khiêm tốn một chút mới tốt, anh mà cứ như vậy sẽ làm cho bọn trẻ giết mình đấy.” Esme cố gắng nhin cơn buồn cười xuống, liếc qua con vệt đáng thương rồi nhanh chóng ra khỏi nhà bếp — bà không thể nhìn nữa, nếu nhìn nữa chắc bà sẽ rất mất mặt mà ôm bụng cười bò ra.

Cửa phòng bếp cách một tiếng được đóng lại, Carlisle dùng móng tay còn sắc hơn dao của ông miết nhẹ lên cổ con vệt đáng thương, hàm răng sáng của ông hơi lộ ra giúp cho nụ cười dịu dàng của ông càng thêm quyến rũ, giọng nói vẫn mềm mại như đang vuốt ve đối phương: “Hmn, dòng máu ấm áp ngọt ngào, lại mới mẻ nữa, ta nghĩ chắc là Edward sẽ không từ chối có đúng không?”

Tiểu Ba nuốt nước miếng, đầu nghiêng nghiêng sắp ngất đi, Carlisle nhẹ nhàng gõ gõ lên mặt bàn đá cẩm thạch chậm rãi nói: “Đã hôn mê rồi, như vậy lúc cắt tiết sẽ không thấy đau.”

Tiểu Ba lập tức mở to mắt ra nhìn chăm chăm ma cà rồng tóc vàng.

Carlisle mỉm cười, móng tay phản xạ ánh sáng hơi lóe lên nhằm hướng cổ của Tiểu Ba cắt xuống, Tiểu Ba hoảng hồn hét toáng lên: “Cứu mạng! Cứu mạng cứu mạng cứu mạng — “

Cái mỏ chim cong cong không ngừng khé mở phát ra giọng nói của con người. Nhưng mà, đợi khi nó hoảng loạn hết lớn một tràng xong thì mới nhận ra cái đầu của nó vẫn còn dính trên cổ, mà bàn tay nắm lấy cổ của nó đã buông lỏng ra.

Carlisle tựa vào tường nhà bếp ôm cánh tay nhìn con vệt đang run rẩy lùi về hướng cửa sổ: “Ồ, đúng là mi biết nói chuyện.”

Tiểu Ba nơm nớp lo sợ đi giật lùi từng bước về phía sau: “Đó... đó... đó là, tôi... tôi tốt xấu gì... cũng sống ở nước ngoài hai... ba năm.”

Lắp bắp nói xong câu này, vệt ta đột nhiên giương cánh định nhảy ra khỏi cửa sổ, đáng tiếc, trong nháy mắt ông bố ma cà rồng tóc vàng đã dùng tốc độ kinh hồn thoáng một cái đã tóm được con vệt còn chưa kịp mở hết cánh ra — loại tốc độ này hiển nhiên không phải thuộc về con người, đương nhiên cũng ngoài phạm vi loài chim luôn.

Carlisle nhíu mày, khoe miệng hơi cong lên tràn ngập hứng thú nhìn con vệt: “Vệt quả nhiên là loài chim thông minh nhỉ?”

“Bất quá, nếu như mi có thể thông minh thêm một chút thì ta nghĩ sau khi ta buông mi ra, mình sẽ không chạy trốn, đúng không?”

Tiểu Ba nhanh chóng gạt đầu, con mắt nho nhỏ ầng ậc nước.

“Đúng là một sinh vật đáng yêu, như vậy mi có thể nói cho ta biết những gì ta muốn biết chứ? Tỷ như, bí mật của Atlas?”

“À, vệt nhỏ, mi phải tin ta không phải là ông chú xấu xa đi rình mò bí mật của bé trai đâu, tuyệt đối không phải, hiểu chưa?” Carlisle dựng ngón tay trở lên để sát bên môi, lộ ra nụ cười dịu dàng thường dùng với bệnh nhân, nhưng mà không hiểu sao nhìn thấy động tác này, vệt ta liền giật bắn mình run lấy bầy.

“Tôi nói! Cái gì tôi cũng nói!” Tiểu Ba vừa được buông ra liền nước mắt nước mũi tùm lum nhào vào trong lòng Carlisle, mở hai cánh gấu ôm lấy cổ ông bố ma cà rồng, “Cái gì tôi cũng nói hết! Xin đừng ăn tôi mà! Hu hu hu ~ “

Ông bố ma cà rồng xách cánh con vẹt lên, để cho nó đậu lên bờ vai của mình, nghe tiếng nó ầm ỨC khóc, ông cười tủm tỉm vuốt lông trán an: “Được rồi, dự trữ lương thực cũng là thói quen tốt.”

Con vẹt đáng thương lại òa lên khóc.

“Xin lỗi, a, là chú Carlisle? Ừm, hình như cháu nghe thấy tiếng con vẹt của cháu kêu?”

Cửa phòng bếp đột nhiên mở ra, Atlas thò đầu vào trong thì nhìn thấy Carlisle cùng với con vẹt đang dùng ánh mắt “ngàn lời muốn nói” nhìn cậu chăm chú. Bất quá, đại khái là con mắt của vẹt ta hơi bị nhỏ nên không thể truyền được hết ý muốn nói, vì vậy Atlas đương nhiên không thể hiểu được.

“Ta nghĩ chắc là nó đói bụng nên đang tìm đồ ăn cho nó. Đúng rồi, có phải vẹt thích ăn các loại hạt không?”

“Dạ đúng vậy.” Atlas nhìn con vẹt vùi đầu vào trong cánh, cảm thấy hình như có gì đó là lạ.

“Vay là tốt rồi.” Carlisle mỉm cười lấy một quả Mác ca ra cho con vẹt.

Vẹt ta vươn móng ra bắt lấy, uất ức cúi đầu cắn rôm rộp quả Mác ca còn nguyên vỏ! Hu hu, cứng quá

Sau khi ăn sáng xong Edward và Carlisle chuẩn bị mang Atlas đến trường trung học Forks, đây là trường trung học duy nhất trong thị trấn nhỏ có tổng số dân cư là 3120... bây giờ là 3121 người, Atlas cũng sẽ theo học ở trường này một thời gian. Bất quá vì sự xuất hiện kỳ lạ của Atlas nên có lẽ sẽ phải thêm một số thủ tục phức tạp nữa.

Carlisle mở cửa chiếc Mercedes màu đen, nhưng ông chưa đi vội mà quay đầu lại nói với Atlas: “Có lẽ... cháu sẽ không ngại gọi ta là bố chứ?”

Edward và Atlas cùng giật mình, hai người đồng thời liếc nhìn đối phương rồi đồng thời quay mặt đi.

Không khí mờ ám giữa hai người khiến cho Carlisle rất buồn cười, ông nghiêm túc lắc đầu: “Không không, không phải là ý như hai đứa nghĩ đâu, ta muốn nói là Atlas có đồng ý trở thành con nuôi của ta không thôi?”

Ông bố ma cà rồng hiền hòa nói tiếp: “À, cháu biết đấy Atlas, bất luận là như thế nào thì cháu cũng cần phải có một thân phận hợp pháp nếu không thì sẽ rất rắc rối, kể cả đến trường lẫn... kết hôn.”

Atlas từ giọng nói mang theo tiếng cười của Carlisle hiểu rằng ông đang đùa cợt mình đỏ mặt đáp lại: “Đâu có nhanh như vậy ạ.”

Cậu xoa xoa gò má hơi nóng lên, nhanh chóng nhìn qua các thành viên trong gia đình Cullen đang mỉm cười nhìn cậu, đương nhiên kể cả cái kẻ không biết từ khi nào đã đến bên cạnh khoác vai cậu, dùng giọng nói mềm mại như nhung không ngừng thì thầm tên của cậu, thế là Atlas bèn mở miệng: “Đương nhiên là cháu không ngại rồi, cảm ơn chú Carlisle.”

“Mặc kệ chuyện Edward, dù cho không có Edward cháu cũng rất vui lòng.” Thiếu niên mang hai dòng máu nhanh chóng bổ sung thêm một câu làm cho Edward bất mãn hừ nhẹ một tiếng trong khi mọi người bật cười.

Carlisle vẫn mỉm cười nhìn Atlas, Atlas hiểu ý tứ trong ánh mắt của ông nên khe khẽ gọi một tiếng: “Carlisle...bố.”

“A hay quá, Atlas, chào mừng cậu.” Alice ngay lập tức reo lên chạy đến nắm tay Atlas xoay vòng khiến cho Atlas thiếu chút nữa bị cô nhấc lên khỏi mặt đất, cậu không khỏi sa sầm nét mặt: không ngờ Alice nhỏ nhắn như vậy mà lực tay lại mạnh đến thế, không thể tin nổi.

“Atlas, Atlas, Atlas, cậu không biết mình luôn luôn mong có một đứa em trai đến thế nào đâu! Ôi, đúng là quá tuyệt vời! Cậu phải biết cái cảm giác làm em út trong nhà không tuyệt lắm đâu.”

Alice làm nũng ghé vào bờ vai Atlas thì thầm với cậu, ánh mắt tinh quái lướt qua bề vai Atlas nhìn Edward đang bực bội trừng cô.

Cô đắc ý lộ ra nụ cười kiêu ngạo mà đáng yêu, dù cho Edward bực bội đến thế nào thì cô mãi mãi là cô em gái của Edward, đương nhiên là Edward cũng đã sớm khắc sâu chuyện này.

“Chào mừng.” Dưới ánh mắt sắp phun ra lửa của Edward, Jasper tiến lên kéo Alice ra.

Rosalie cũng đi tới vươn tay ra với Atlas, nở một nụ cười hiềm hoi, nụ cười này khiến cho dung mạo vốn xinh đẹp của cô trở nên động lòng người đến cực điểm: “Chào mừng cậu.”

“Cảm ơn!” Atlas ngơ ngác mất một lúc rồi giật bản mình khiến cho Rosalie cau mày lùi lại, thế là Edward bèn kề sát vào bên tai Atlas nhỏ giọng giải thích, môi vô tình lướt qua vành tai xinh xắn của cậu: “Đừng lo, Rosalie chỉ là ngượng ngùng thôi.”

Rosalie bị vạch trần tâm sự lập tức phần nộ nhìn Edward nhưng anh không thèm để ý vì đã quá quen với cá tính của cô rồi.

Emmett cười ha ha xông lên ôm lấy Atlas quay vòng tròn khiến cho Atlas hét lên rồi cũng phá lên cười theo.

“Nhóc con, thật tuyệt vời, chào mừng chú em. Nhớ làm cho anh cái... ờ, món tiết canh cay thì anh đây sẽ không so đo chuyện người phụ nữ của anh cười với chú mày.”

“Hi!” Atlas vỗ lên cánh tay rắn chắc của Emmett sau đó vừa sợ vừa ao ước, “Cứng quá! Giống hệt như thép vậy! Emmett à anh thật lợi hại!”

Atlas ôm lấy cánh tay của Emmett năn nỉ: “Emmett, anh nói cho em biết đi, nói đi mà, sao anh tập luyện được như thế này. Em cũng muốn có được cơ thể giống như vậy.”

Khóe môi Emmett giật giật, im lặng liếc nhìn Edward sau đó mới tỏ ra đồng tình mà xoa đầu Atlas: “Hơ, có lẽ loại chuyện này thì em nên nói Edward thì hơn?”

Atlas quay đầu lại nhìn Edward với ánh mắt hoài nghi, Edward mở to hai mắt hung ác trừng Emmett, trong khi đó Emmett thì lại vô cùng đắc ý mà nghĩ: “Xem đó, cậu nhóc này thích anh hơn em Edward à, hay là em nên luyện tập thêm đi. À, hy vọng lúc đó cục cưng của em không chê em quá nặng.”

Edward hé miệng, dùng khẩu hình tức giận mắng Emmett: “Đẹp mấy cái suy nghĩ linh ta linh tinh trong đầu anh ngay. Cái tên ma cà rồng như anh sẽ vĩnh viễn không thể gầy đi để Rosalie không ghét anh, cũng như em không có cách nào mập lên được!”

“Nghĩ linh tinh? Hừ, cái kẻ có thể đọc được mấy suy nghĩ linh tinh của anh như chú mày chắc chắn cũng chả hơn gì.” Emmett bị chọc trúng chỗ đau ôm tay, chặc chặc lắc đầu tỏ ý tiếc nuối.

Edward lộ ra răng nanh, hiển nhiên là anh đã đi đến giới hạn chịu đựng rồi.

“Atlas, chào mừng.” Esme lập tức lên tiếng lôi kéo sự chú ý của Atlas.

Bà ôm lấy Atlas hôn lên hai má của cậu, niềm vui khiến cho bà trông cực kỳ từ ái: “Thật vui vì ta lại có một đứa con.”

Rosalie nhân cơ hội khe vươn tay tóm lấy cánh tay trắng kiện của Emmett kéo một cái, thế là Emmett trong lúc Atlas không để ý đã bị ném vào trong nhà.

“Mẹ Esme.” Atlas vui vẻ ôm Esme, “Đã mang lại nhiều rắc rối cho mọi người, d được gặp mọi người thật là tốt.”

Esme đứng ở trên bậc thang cửa ra vào xoa đầu Atlas, độ cao giúp cho động tác này vô cùng thuận tay. Bà tỏ ra không đồng ý nói với cậu: “Còn nói mấy cái này làm gì, chúng ta đã là người một nhà rồi.”

“Có lẽ phải đợi đến lúc hoàn thành xong thủ tục mới đúng chứ?” Atlas đùa với Esme.

Mọi người đều bật cười, kể cả Emmett vừa từ trong nhà chui ra lại, tay anh vẫn đang nắm chặt tay Rosalie.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Ừm, mấy ngày nay được nhiều độc giả phản hồi chuyện Atlas nghe được tiếng chim thật sự rất giống Điều khiển chuyên gia, ta đang suy nghĩ có nên sửa lại không.

Vốn là ngay lúc đầu viết truyện thì ta muốn viết là Atlas nghe hiểu được tiếng động vật. Nhưng sau đó cảm thấy phạm vi quá rộng lớn, viết rất phiền nên ta mới rút nhỏ lại. Dù sao tốt xấu gì thì cũng có ma vương V đại nhân nghe hiểu được tiếng rắn mà? (đừng nói mọi người ko biết V là ai nhé ^^ Voldemort á)

Nếu quả thật là không phù hợp thì ta sẽ đổi lại là nghe hiểu được tiếng động vật nhé! Có được không? Chỉ là phạm vi mở ra quá rộng thì cảm giác không được tốt lắm.

Quả Mác ca

Vỏ dày ghê hén, tội nghiệp em 3 ^ _ ^

Xe của Carlisle

Tags: bạn trên mạng là ma cà rồng, dammei, twilight, đồng nhân Đăng bởi: admin

14. Chương 14

Chương 14.

Khi ngồi trên chiếc xe Mercedes màu đen rồi, Atlas mới chính thức cảm nhận được Carlisle và Edward là cha con — đương nhiên cậu biết là cả gia đình này không hề có quan hệ huyết thống, tất cả mọi người đều là con nuôi của Carlisle giống như cậu vậy. Tuy nhiên bọn họ đều xinh đẹp vô cùng, màu da tái nhợt giống hệt như nhau — thôi được rồi, ý của cậu là cậu giống hệt như chú vịt con xấu xí lạc vào giữa bầy thiên nga.

Lúc Atlas ngồi ở ghế sau vừa thở dài vừa nói ra những lời này thì cậu liền bị Edward cười lớn ôm vào trong lòng, hơn nữa còn cho cậu một nụ hôn ngay trước mặt Carlisle!

Atlas có thể cam đoan là cậu đã nhìn thấy Carlisle cười qua kính chiếu hậu, nụ cười đầy ý nghĩa lẫn ánh mắt trêu chọc của ông.

Chỉ là một nụ hôn nhẹ nhưng Atlas ngay lập tức liền xù lông vì đây hiển nhiên không chỉ là một nụ hôn đơn thuần.

Edward đáng ghét gần như đem cậu đặt lên đùi anh, cậu thậm chí không thể không dùng hai tay chống lên tấm đệm sau lưng Edward mới có thể giữ thăng bằng do mất trọng tâm!

Cho nên, ngay khi Atlas giật mình hồi thần lại thì cậu liền tặng cho Edward một cú đấm ngay giữa khuôn mặt tuần tú mà cậu luôn ghen tỵ — chết tiệt đáng lẽ cậu phải làm như vậy ngay từ đầu, không cần phải lo lắng trước sau! Đáng ghét!

Tiếc là hành động phản ứng lại này của Atlas đã khiến cho cậu phải đến trường buổi đầu tiên cùng với cái tay phải sưng vù như cái bánh bao, chỉ chạm nhẹ thôi cũng đau điếng.

Thật đáng thương cho cái chân vừa mới tạm ổn của cậu.

— Quả nhiên, ghen tỵ là không tốt. Atlas đau xót nghĩ.

Edward đi bên cạnh đau lòng dùng ánh mắt áy náy nhìn Atlas. Atlas chỉ có thể yên lặng chịu đựng, cậu không có vô sỉ đến mức oán trách Edward bởi vì khi cậu đánh anh hoàn toàn không có chút phản kháng nào.

Trường trung học Forks ngoại trừ cổng vào có gắn tên trường ra thì cả ngôi trường lẫn bãi cỏ bên trong trường đều không mang lại chút không khí trường học nào.

Atlas cảm thấy có lẽ là do sự khác biệt của mỗi quốc gia. Bất quá, nếu như để cho cậu một mình đi tìm thì chắc là cậu sẽ không tìm được ngôi trường này.

Đến một căn phòng ở tầng trệt có treo tấm bảng “Phòng hành chính”, Atlas đi theo Carlisle vào, ngay lập tức cảm nhận được mọi ánh mắt đều tập trung trên người mình.

Cũng phải chịu thôi vì bây giờ đang là ngày nghỉ nên trong văn phòng chỉ có vài ba người.

Atlas miễn cưỡng nở nụ cười, cậu có cảm giác mình giống như con thú trong chuồng đang bị mang đi triển lãm.

Cậu vô thức dùng một ngón tay kéo khóe miệng lên để giữ nụ cười, Edward thấy thế bèn tiến sát lại hạ giọng an ủi cậu: “Đừng lo lắng, bọn họ không có ác ý gì đâu, chỉ là trong thị trấn Forks rất ít khi xuất hiện người ngoài, hơn nữa lại là người Châu Á nên bọn họ có hơi tò mò thôi.”

Atlas nhìn Edward khẽ gật đầu: “Ừm, tôi tin siêu năng lực của anh.”

Edward hơi nheo mắt lại tỏ vẻ buồn bã: “Anh thì hy vọng là em tin tưởng anh hơn, sweetheart.”

Atlas đã sớm quen với cái kiểu nói chuyện cộc nhả này của anh nên rất tự nhiên hừ lạnh một tiếng: “Đừng quá tham lam nha, dù sao thì cái kia cũng là một phần của anh rồi còn gì.”

Trong lúc đó Carlisle dường như đã nói chuyện xong với người phụ nữ trung niên đeo mắt kính ở quầy tiếp khách, người phụ nữ đó mời Atlas đến chỗ bà. Atlas đi qua, lễ phép mỉm cười mặc dù cậu không cách nào không chế được nên nụ cười có hơi cứng nhắc lẫn miễn cưỡng.

“Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng, cậu bé đáng yêu.” Người phụ nữ trung niên hiển nhiên là rất hài lòng trước thái độ cả Atlas. Trong mắt của bà thì Atlas là một cậu bé ngại ngùng đáng yêu, những cậu bé thế này luôn khiến cho phụ nữ ở tuổi bà sinh hảo cảm.

Atlas thì lại vì câu chào của bà mà có hơi không hài lòng khiến cho người phụ nữ đó lại càng vui vẻ. Bà nói với Carlisle: “Ông nhận nuôi một đứa bé thật đáng yêu. À, tôi không có ý nói những đứa trẻ trong gia đình ông không đáng yêu đâu.”

Carlisle mỉm cười gật đầu, nụ cười hiền hòa cùng bề ngoài tuyệt mỹ của ông rất dễ lấy lòng người khác.

“Cảm ơn bà đã khen ngợi, bà Marshall.”

Marshall đẩy gọng kính, lấy một tờ hồ sơ ra vừa điền vừa hỏi: “Xem nào, trước tiên tên cậu bé là...”

“Atlas Cullen, bà Marshall.” Carlisle nho nhả lễ độ nói.

“À, đúng vậy, tôi đã nhận được đơn xin chuyển trường của Atlas Cullen, nhưng mà bác sĩ Carlisle Cullen, như ông nói đấy, cậu bé là người nước ngoài, hơn nữa lại là cô nhi nên thủ tục e rằng sẽ hơi phiền toái. Xét thấy Atlas là một đứa trẻ đáng yêu nên tôi đồng ý đặc cách cho ông lần này, bác sĩ Carlisle Cullen.”

“Tôi biết, cảm ơn bà rất nhiều, bà Marshall.”

Lời cảm ơn nhẹ nhàng của Carlisle khiến cho bàn tay đang viết hồ sơ của người phụ nữ chợt dừng lại vài giây, tuy bà rất nhanh chóng viết tiếp nhưng Atlas để ý thấy Edward hơi cau mày lại.

Atlas cũng đoán được đại khái nên cậu dùng khuỷu tay huých nhẹ Edward thì thầm: “Hi, Edward, anh đừng có như vậy, dù cho trong lòng đột nhiên có những suy nghĩ không đúng thì đó cũng là chuyện bình thường. Có một số chuyện cả đời này cũng chỉ dám nghĩ mà thôi, anh không cần quá chú ý đâu.”

Edward kỳ quái nhìn Atlas: “Em nghĩ như vậy ư?”

“Đương nhiên!” Atlas nhớ lại, “Tựa như khi còn bé, các bạn trong nhà trẻ phát hiện ra em thường hay nói chuyện với chim chóc, thế là chúng liền mắng em, trêu chọc em, nói em là thằng điên, còn đánh em nữa. Đương nhiên là em đánh lại bọn nó, còn gọi thiệt nhiều chim chóc đến ị lên đầu chúng. Em cũng nguyên rửa bọn nó, chỉ muốn từ nay về sau không bao giờ thấy mặt chúng nữa. Nhưng mà anh cũng thấy đó, bọn nó vẫn sống rất vui vẻ, còn em thì cũng chẳng làm ra chuyện gì phi pháp cả.” Atlas nhún vai.

Edward ngây ngẩn cả người.

Atlas yêu dấu của anh đang nói cho anh biết rằng cái vấn đề làm anh khó chịu suốt một thế kỷ kỳ thật không nghiêm trọng như anh nghĩ sao?

Anh sinh ra vào năm 1901 tại Chicago; mùa hè năm 1918 dịch cúm Tây Ban Nha quét qua Chicago, bố anh, mẹ anh, kể cả anh năm đó mới mười bảy tuổi đều bị tử thần ghé thăm. Nhưng may mắn là anh đã gặp được Carlisle, khi đó ông là bác sĩ ở bệnh viện mà anh điều trị.

Bố anh, Edward Masen, Sr. vừa mới vào bệnh viện thì đã trút hơi thở cuối cùng trong khi anh thì đang hấp hối. Mẹ của anh Elizabeth Masen thì vẫn cố gắng để chăm sóc anh. Thân thể vốn yếu ớt lại thêm lao lực quá độ khiến cho bà rõ ràng là bệnh nhẹ hơn vậy mà cuối cùng lại ra đi sớm hơn.

Carlisle chưa từng kể lại rõ ràng tình cảnh lúc đó, mà bản thân anh khi biến đổi thành ma cà rồng, đại đa số ký ức khi còn là người đều vì đau đớn khi biến đổi đều bị nghiền nát—— Carlisle nói chuyện này có lẽ là bởi vì nọc của ma cà rồng ảnh hưởng —— cho nên hơn một trăm năm sau ký ức về người mẹ của anh đã rất mơ hồ. Nhưng mà anh biết rõ là vì mẹ anh khẩn cầu nên Carlisle mới cứu anh, biến anh thành ma cà rồng bất tử. Người phụ nữ thông minh đó vào giây phút cuối cùng khi tử thần kề bên đã nhận ra bí mật của Carlisle.

Carlisle suy luận rằng một số ít ma cà rồng có siêu năng lực là vì trong nháy mắt biến đổi, ma cà rồng đã đem điểm đặc trưng nhất còn thuộc về nhân loại phóng đại —— cái loại đặc điểm này hiển nhiên không phải ai cũng có.

Giống như khả năng đọc suy nghĩ của Edward, điều này nói lên rằng khi anh còn là người thì anh là một người vô cùng miễn cảm, dễ dàng bị cảm xúc của người khác ảnh hưởng. Edward vẫn mơ hồ có ấn tượng về điều này. Cũng vì thế nên khi anh vừa mới biến thành ma cà rồng thì rơi vào trạng thái nổi loạn, thậm chí còn bỏ đi khỏi Carlisle một khoảng thời gian rất dài vì anh không thể chịu nổi những suy nghĩ dơ bẩn từ sâu trong nội tâm của tất cả những kẻ xung quanh. Điều này khiến cho anh phát điên, anh cho rằng trên khắp thế giới này không kẻ nào có thể mang đến yên bình cho anh.

Mà sau một khoảng thời gian nổi loạn ấy, anh lại quay trở lại bên cạnh Carlisle chính vì sự kỳ lạ của ông.

Bản thân là ma cà rồng nhưng lại không hút máu người, thậm chí còn bỏ ra vài thế kỷ dùng những phương pháp không thể tưởng tượng được để rèn luyện bản thân, hơn nữa lại còn trở thành bác sĩ. Carlisle là kẻ ăm ắp lương thiện nhất mà anh đã từng gặp qua, bất kể là con người hay ma cà rồng. Tuy ngẫu nhiên Carlisle cũng sẽ có vài suy nghĩ xấu nhưng không ảnh hưởng gì lớn lắm. Kẻ không phải ma cà rồng thì vĩnh viễn không cách nào tưởng tượng được khó khăn mà Carlisle gặp phải khi lúc nào cũng phải khống chế bản năng khát máu của mình. Ông còn có thể dưới sự thôi thúc của bản năng này mà nắm vững con dao giải phẫu trên tay không hề run rẩy một chút nào.

Carlisle và người phụ nữ tên Marshall kia đương nhiên khác nhau, ông nghe được cuộc nói chuyện của Atlas và Edward bèn cúi đầu xuống phát ra tiếng cười khẽ.

“Một đứa bé thật đáng yêu đúng không Edward? Con thấy đó, mọi người đều có những suy nghĩ xấu xa thậm chí là dơ bẩn, nhưng nghĩ cũng chỉ là nghĩ mà thôi, phá vỡ luật pháp hay quy định thì chỉ là một số ít. Edward, con đã gặp được một người vô cùng thích hợp với con.”

Edward duỗi cánh tay ôm lấy eo của Atlas, đem cằm gác lên vai của cậu khiến cho cậu xấu hổ vụng vụng thân người.

“Atlas, anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em...” Anh thì thầm, ngoại trừ Atlas ở sát bên cạnh và Carlisle thân là ma cà rồng, những con người hiếu kì nhìn sang đều không cách nào nghe được.

Carlisle quay đầu lại, nhìn thấy đôi mắt của Edward hơi sẫm màu đi thì vội vàng kết thúc cuộc nói chuyện với bà Marshall sau đó kéo Edward rời khỏi trường trung học Forks.

Chạy đến cách trường trung học Forks khá xa, Carlisle thắng xe lại rồi đi vòng ra cửa sau, mở cửa xe ra, dùng sức mạnh hoàn toàn không phù hợp với thân thể cao gầy của mình một tay kéo Edward lẫn Atlas vẫn luôn bị anh ôm trong lòng ra ném xuống ven đường.

“Bố Carlisle!” Atlas bị Edward ôm chặt cứng không thể động đậy. Cậu có thể cảm nhận được cơ thể rắn chắc phía sau lưng, nhìn thấy Carlisle ngồi vào ghế lái muốn rời đi không khỏi hô to.

Carlisle quay đầu nhìn thoáng qua hai người, mỉm cười trấn an: “Thả lỏng một chút đi Atlas, con cứ nói chuyện cho rõ với Edward, dù cho con đồng ý hay cự tuyệt thì ta đều ủng hộ con, con và nó đều là những

đưa con mà ta yêu thương. Nhưng con hãy tin tưởng, tình cảm của nó dành cho con sâu đến mức không thể nào tưởng tượng được.”

Atlas ngơ ngác nhìn chiếc Mercedes xé gió lao đi, cậu chỉ kịp nghĩ đến một vấn đề: Trời ạ! Chỗ này xa nhà như vậy! Con... bọn con làm sao mà về được đây?

Atlas bị Edward ôm chặt cứng ngồi ở ven đường không một bóng người, khóc không ra nước mắt, chỉ có thể dùng sức kéo cánh tay cứng như thép của Edward: “Ê Edward, anh thả tôi ra trước, thả tôi ra đã rồi nói chuyện được không?”

Mẹ ơi, mau nhìn kia! Hai người kia đang làm gì đó?

Trời ạ! Mau quay đầu đi! Không được nhìn!

Vì sao ạ?

Con mà nhìn rồi thì từ nay về sau không thể để trứng giống như cái con quạ đen luôn chạy theo con chim hàng xóm nhà mình đó! Chim mẹ nghiêm túc dạy bảo.

Atlas: “...”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Một ổ chim đang tiến hành giáo dục gia đình

~Phải chú ý đến cái con đang hiếu kỳ quay đầu nha!

Tags: bạn trên mạng là ma cà rồng, dammei, twilight, đồng nhân Đăng bởi: admin

15. Chương 15

Chương 15.

Edward nhắm mắt lại, Atlas nghe thấy rõ ràng hô hấp của anh trở nên nặng nề hơn trong một khoảnh khắc nhưng lại trở lại bình thường ngay khi đôi mắt màu caramel mở ra, màu sắc trong đôi mắt anh cũng bớt sẫm màu đi cho thấy tâm trạng của Edward đã khá hơn nhiều.

Đúng là rất kỳ lạ, mới đầu thì Atlas cứ tưởng rằng Edward sử dụng kính sát tròng có thể đổi màu nhưng sau này cậu mới phát hiện đây là bẩm sinh, hơn nữa đôi mắt của cả gia đình Cullen đều giống hệt như nhau, vì vậy mà mọi người mới cảm thấy khó tin rằng cả gia đình này không có quan hệ huyết thống.

Edward buông Atlas ra nhưng đôi mắt anh vẫn nhìn cậu chăm chú. Ánh mắt cháy bỏng, chân thành tha thiết như ngọn lửa nóng hừng hực khiến cho Atlas luôn giữ vững hình tượng lãnh đạm cao quý cũng cảm thấy bối rối.

Nhưng Edward tuyệt đối không chịu dời ánh mắt đi, anh nhìn cậu có lẽ đến mấy phút đồng hồ rồi hạ quyết tâm đứng lên kéo tay Atlas đi vào rừng cây rậm rạp ven đường, Atlas bị anh lôi đi lảo đảo bước theo nhưng Edward đang trong tâm trạng kích động nên không phát hiện ra.

Trong rừng cây sương mù dày đặc trắng xóa cả một mảnh rừng. Đây là chuyện bình thường tại Forks, bầu trời thường xuyên phủ đầy mây, trời mưa liên tục, dù cho gặp ngày không mưa thì cũng phải mất vài ngày sau hơi nước dày đặc mới tan đi. Mà trời nắng tại thị trấn Forks một năm có 365 ngày thì hết 350 ngày trời mưa này là một chuyện vô cùng xa xỉ, cho nên sương mù trong rừng cây chưa bao giờ có thể tan hết được.

Đôi dày thể thao dẫm lēm dẫm rêu cỏ dưới chân phát ra tiếng nước ướt át, quần áo bị mấy cây dương xỉ máng vào, Atlas thậm chí cảm thấy may mắn vì mình không có mặc áo ngoài bằng sợi bông, nhưng thiếu niên luôn sống trong thành phố quen với đi trên mặt đường sạch sẽ mấy lần vì dẫm lên rong rêu mà thiếu chút nữa trượt chân té nhào, may mà có Edward đỡ lấy cậu.

Bọn họ càng đi sâu vào trong rừng, khung cảnh xung quanh càng thêm âm u. Bầu trời vốn đầy mây chẳng có bao nhiêu ánh sáng càng lúc càng bị cây cối che phủ, cách có vài mét đã không còn nhìn thấy gì, Atlas

rất cực cũng chịu không được giật tay Edward, nửa đùa nửa thật: “Edward, đừng đi tiếp nữa, ai mà biết trong này có quái vật gì, hai người chúng ta làm sao mà đối phó được.”

Atlas không biết mình đã nói sai chỗ nào nhưng cậu cảm nhận được Edward đột nhiên cứng người lại, tuy rằng thân thể anh từ trước tới giờ vẫn luôn cứng nhắc và lạnh như băng nhưng Atlas vẫn có thể cảm thấy được anh đang sợ hãi.

“Edward?” Atlas lên tiếng thăm dò, đến gần Edward, thế nhưng người con trai ngoại quốc lại đột nhiên lùi ra sau cho đến khi chạm phải một gốc cây linh sam to lớn mới dừng lại.

Mái tóc rối bù màu đồng của anh bị sương mù khiến cho ướt nhẹp, trên mặt cũng lấm tấm bọt nước, cây linh sam to lớn, tán lá trải rộng ra bốn phía càng khiến cho thân hình của anh càng thêm nhỏ bé, bên cạnh anh còn có một tảng đá lớn, trên mặt phủ đầy rong rêu cùng dương xỉ.

Atlas nhìn gương mặt vốn đã trắng của Edward tái đi, ánh mắt của anh chậm chậm ngược lên nhìn cậu, trong mắt tràn đầy khổ sở, lo lắng, bồn chồn, bất an...và những cảm xúc mà Atlas không thể giải thích được, khiến cho cậu cảm thấy áy náy...thật kỳ quái, cậu đã từ chối lời tỏ tình của Edward đâu?

Yết hầu của chàng trai tóc màu đồng trượt xuống hai cái, đôi mắt màu caramel của anh mặc dù đang đứng trong màn sương mù dày đặc vẫn sáng chói động lòng người, tuy nhiên ánh mắt xinh đẹp này khiến cho người đối diện không thể cảm thấy vui thích được vì nó đang nhuộm đầy đau thương.

“Không, không có bất kỳ nguy hiểm nào đâu, bởi vì, không có bất kỳ quái vật nào có thể so sánh được với con quái vật đang đứng trước mặt em.” Edward dùng tiếng nói khô khốc, khàn khàn chậm rãi nói ra một phần sự thật, trong lúc đó anh dùng thị giác nhạy cực kỳ của ma cà rồng tập trung vào từng biểu lộ nhỏ nhất trên mặt Atlas.

Anh nhìn thấy Atlas giật mình ngậy ra một lúc, điều này khiến cho trái tim vốn đã ngừng đập suốt một trăm năm của anh trong nháy mắt co thắt lại, ma cà rồng không cần phải hô hấp nay lại thở hổn hển.

“Quái vật? Edward, anh vừa mới nói... quái vật?” Thiếu niên tóc đen xinh đẹp hỏi lại.

Edward khổ sở nhắm mắt lại, anh vươn một tay ra nắm lấy bàn tay người mà anh yêu và đợi chờ suốt hơn hai mươi năm, tay kia thì cắm vào trong thân cây linh sam to lớn.

“Đúng vậy, quái vật, Atlas ạ, giống như những câu chuyện mà em từng được nghe kể, anh là một con quái vật lạnh như băng, cứng như đá mang theo sức mạnh kinh khủng. Em nhất định đã nghi ngờ rồi đúng không? Atlas, tuy rằng chuyện này rất khó tin, em có thể gọi anh là quỷ máu lạnh, quỷ hút máu, hay là...ma cà rồng, vì vậy... vì vậy...”

Edward lấy tay lên che mặt, thân thể khẽ khẽ run rẩy.

Vì vậy em có thể cự tuyệt anh, nhanh chóng cự tuyệt anh, cự tuyệt con quái vật hút máu đáng sợ này, sau đó bỏ chạy thật xa.

“A... anh là... ma cà rồng... ôi...” Edward nghe được giọng nói ngu ngơ của Atlas, phần cuối là một tiếng rên rỉ, sau đó anh mới nhận ra là một tay anh vẫn còn đang nắm chặt tay Atlas.

Ngón tay của Edward run rẩy, cãi lại mệnh lệnh của anh, nhất quyết không chịu buông ra.

“Ừm... anh sẽ ăn tôi sao? Cẩn cố của tôi, sau đó tôi liền biến thành cái con nháy cà túng cà túng... à, là ma cà túng?”

“Không! Không bao giờ!” Edward gầm lên giận dữ, mở mắt ra. Đôi mắt màu hoàng kim dịu dàng nay chứa đầy phẫn nộ, tiếng gầm cơ hồ thổi cho tóc Atlas dựng đứng. Nhưng thật kỳ lạ là trước mắt anh, trong đôi mắt màu đen láy của Atlas không hề có bất kỳ sự sợ hãi nào mà chỉ thuần túy là hiếu kỳ, tò mò nhìn anh, một cánh tay giơ lên, hai chân nhảy nhót tại chỗ.(em nó giả ma cà túng ấy mà =)))

Trong lòng Edward nháy mắt tràn ngập vui sướng.

Atlas đưa tay lên cào cào mái tóc rối bù của mình, sau đó cười toe toét với Edward: “À, thật tốt quá, vậy là tốt rồi, tôi đã ngủ qua một đêm ở đó nhưng mà vẫn còn đi đứng được bình thường thì biết là anh không có cắn tôi rồi.”

Edward kinh ngạc há hốc miệng không biết nên nói như thế nào nữa: “Em không sợ sao? Ý anh nói là em không sợ hãi khi ngủ bên cạnh một con quái vật có thể cắn đứt cổ của em bất kỳ lúc nào sao?”

Atlas nghiêm túc vỗ nhẹ lên ngực Edward, vì chỗ cậu đứng có hơi thấp nên cậu chỉ có thể với đến vị trí này, sau đó cậu kéo sợi dây chuyền ra quơ quơ: “Thập giá nè.”

Edward: “...”

Một lúc sau, Edward ôm lấy Atlas, đầu tựa vào bên hõm vai của cậu, không cách nào ngừng cười được.

Atlas bị anh ôm bổng lên, chân không chạm đất được, mà vì sức mạnh của Edward quá lớn nên cậu không thể động đậy chỉ có thể không ngừng vung chân lên đá vào đầu gối Edward, tiếc là với một ma cà rồng mà nói thì hành động này chẳng khác nào đang gãi ngứa.

Một con chim không biết tên nghe thấy tiếng động lạ gần tổ của mình nên nhô đầu ra nghe ngóng, vừa nhìn thoáng qua cảnh bên dưới liền tức giận bắt bình khóc lóc om sòm, nhảy lên một cành cây la mắng khiến cho không ít những con chim hiếu kỳ khác kéo đến xem.

Chết tiệt, tại sao năm nay lúc nào cũng có mấy tên không biết liêm sỉ phô diễn tình cảm nơi công cộng vậy hả? Muốn làm hư chim chóc sao? Khốn kiếp! Cả ngày há to miệng kêu gào số lượng chim chóc ngày càng giảm sút là con người, cả ngày làm ra chuyện bẽ cong chim chóc cũng là con người nốt, thế này thì muốn người ta đẻ trứng cái kiểu gì?

Đúng vậy đúng vậy, không biết liêm sỉ, chồng của người ta gần đây cũng có khuynh hướng đồng tính rồi, nhất định là bị mấy tên gay này dạy dỗ.

Đúng thế, kỳ thật chồng ngoại tình không đáng sợ bằng việc không đẻ được trứng. Một con chim lớn tuổi đầy kinh nghiệm đang truyền thụ lại cho đám chim chóc xung quanh. Không ngờ tới nó vừa mới nói xong câu này thì con chim vừa rồi liền dùng cánh ôm mặt khóc nức nở.

Chim già hiểu ý bèn an ủi nó: Thật là nghiệp chướng, sao con không chịu tái giá? Gả cho chim gay đau khổ lắm con ạ!

Chim kia nhô đầu ra khỏi cánh, ngượng ngùng nói: Thấy ghét mà, ai biểu hai tên đó lại đẹp trai như vậy làm chi!

“...” Atlas không giãy dụa nữa mà cũng ôm lấy cổ Edward vui đầu vào.

Năm nay, đam mỹ lang thì đáng gì, chim đam mỹ mới đáng sợ. =))

Atlas vừa mới nghĩ đến đây thì vô số phân chim từ trên trời giáng xuống, mấy con chim trên cây hét lớn :
Trả thù! Báo thù!

Edward kinh ngạc trong chớp mắt liền ôm lấy Atlas dùng tốc độ mà loài chim cũng không theo kịp biến mất khỏi phạm vi công kích.

Atlas trợn tròn mắt nhìn cây cối cùng sương mù xung quanh dùng tốc độ nhanh nhất mà trượt về phía sau chỉ còn là một mảnh mờ mờ trắng sữa, lúc này cậu mới thực sự cảm nhận được người đang ôm mình chính là ma cà rồng. Wow, thì ra trên đời này thực sự có ma cà rồng?

Edward ôm Atlas lao vun vút trong khu rừng mà không đụng phải bất kỳ thú dữ nào. Đại khái là như Edward đã nói, anh mới là loài sinh vật nguy hiểm nhất cho nên đám động vật mẫn cảm đã sớm né tránh khỏi tuyến đường anh đi.

Anh mang Atlas đến một khoảnh rừng thưa, có một thân cây to đổ ngang mặt đất, trên thân cây còn có mấy cây nấm mọc thưa thớt cùng một mảnh đất trống bên cạnh. Trên mặt đất cỏ mọc lộn xộn cùng vài loài hoa dại mới chớm nở.

Vì mảnh đất trống này mà khu vực này có vẻ không âm u mấy, nhưng cây cỏ vẫn rất ẩm ướt, vì thế nên Edward ngồi xuống thân cây rồi để cho Atlas ngồi ở trong lòng mình.

Atlas bị tư thế như thế này khiến cho rất mất tự nhiên hơi cục cựa thân thể, đỏ mặt nghiêm túc nói: “Anh để tôi xuống đi Edward.”

Edward bị gương mặt đỏ bừng của cậu chọc cười, anh rất tự nhiên ôm eo của Atlas, thắt lưng của cậu rất mềm dẻo nhưng không mềm đến mức như phụ nữ, hiển nhiên là Atlas có tập thể thao.

Anh rất vô sỉ đáp: “Không, em đương nhiên là phải ngồi trong lòng bạn trai của em rồi, sweetheart.”

Mặt của Atlas từ đỏ ửng biến thành đỏ tươi, cậu tóm lấy cổ áo Edward, hoàn toàn quên mất thân phận ma cà rồng của anh mà xù lông lên như con mèo nhỏ tức giận: “Ê! Tôi nói anh là bạn trai tôi hồi nào!”

Edward chớp mắt mấy cái, nổi bất an lo lắng vì sợ đối phương sẽ sợ hãi thân phận của mình đã sớm biết mất từ khi nào, anh bèn nói tiếp: “A, vậy thì... bạn gái? Không sao đâu, anh không quan trọng cách xưng hô Atlas à.”

Thân thể Atlas run lên, cậu nghiêng răng nghiêng lợi bóp cổ Edward: “Tôi sẽ đem anh ném vào trong đồng tòi, treo anh trên cây thập tự giá, còn dùng nước thánh tắm cho anh, cái tên vô sỉ này!”

Anh chàng ma cà rồng không biết xấu hổ phát ra tiếng cười khùng khục hôn lên môi Atlas: “Anh rất vui khi em muốn tắm cho anh, Atlas.”

Atlas: “...”

Một lát sau, Atlas thở hổn hển trong lòng Edward nhồm dầy, hai tay giữ lấy đầu Edward hung hăng cắn lên môi anh: “Vì sao anh cứ luôn chú ý tới mấy chuyện không đúng đắn này! Chết tiệt!”

Edward mỉm cười tiếp nhận sự trả thù thô bạo của Atlas, thậm chí còn vô cùng thích thú.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Kỳ thật rất nhiều loài chim rất thích trộm hoặc cướp trứng của chim khác. Cho nên, làm chim gay không đáng sợ a không đáng sợ, bởi vì lực chiến đấu của bọn nó rất mạnh.

Nghe nói, để cho hậu đại của chim gay càng thêm dễ dàng sinh tồn nên sức chiến đấu của tụi nó rất mạnh mẽ, trộm trứng chim ấp ra được chim nhỏ thì bọn chúng càng mạnh hơn để chống lại thiên địch.

Trong thiên nhiên quả thật có rất nhiều chim đồng tính

Ru: Cứ có cảm giác giọng văn lại quay trở về kiểu Trung văn rồi bà con ạ, cố gắng lắm nhưng ko hiểu sao đọc vô vẫn ko có cảm giác của Meyer >.Đăng bởi: admin

16. Chương 16

Chương 16.

“Đến bây giờ anh vẫn cho rằng mình đang nằm mơ, Atlas, tuy rằng thật sự anh không cần phải ngủ nhưng mà anh thường xuyên ép bản thân nhắm mắt lại để có thể nhìn thấy được em.”

Edward nắm tay Atlas bước đi trong rừng vì cậu cương quyết cự tuyệt cái ôm công chúa của anh, nhưng chàng ma cà rồng xảo quyệt hiển nhiên là đang hưởng thụ không khí hai người cùng với bạn trai mới của anh nên anh đi rất chậm.

“Em lại có thể chấp nhận tình yêu của một ma cà rồng độc ác. Điều này khiến cho anh dù biết rằng ma cà rồng vĩnh viễn sẽ không được chúa trời chúc phúc nhưng vẫn muốn cảm ơn ông ta.”

Atlas lại không hề cảm động mà liếc Edward: “Đừng có nói chuyện cái kiểu đó, em thừa biết là anh hiểu hơn ai hết sức cuốn hút của mình, không có bất kỳ ai có thể thoát khỏi sự hấp dẫn của anh.” Lo nhìn Edward nên xem chút nữa cậu đập trúng phải đám rêu mà trượt chân, đương nhiên có anh chàng bạn trai ma cà rồng này ở đây thì chỉ là xem chút thôi.

Lời khen dù mỉa mai của Atlas vẫn khiến cho Edward cười đắc ý: “Cảm ơn, hy vọng nó cũng hữu hiệu với em.”

“... Đương nhiên! Nếu không thì em sẽ không chấp nhận anh. Giống như mẹ của em vậy, dù cho bà rất cởi mở nhưng bà vẫn kiên trì theo đuổi chủ nghĩa độc thân. Nhưng mà anh đừng có đem mấy cái từ độc ác hay lương thiện ra mà áp vào trước chủng tộc, em thề với anh là loài người cũng có những tên đồ tể giết người không chớp mắt. Hơn nữa, anh có hút máu người không?”

“Không, đương nhiên không. Carlisle là ma cà rồng theo chủ nghĩa ăn chay nên bọn anh đều ăn chay như ông, bọn anh hút máu động vật.”

Atlas vừa nghe vậy liền kêu lên: “Ôi trời ơi, trong số mọi người có ai mở khu nuôi thú sao?”

Edward ngơ ngác nhìn cậu: “Đương nhiên... không có.”

Atlas lập tức khinh bỉ anh: “Anh là cái đồ phá hủy hệ sinh thái!”

“Hả?”

“Anh không làm mà hưởng.”

Edward dở khóc dở cười: “Sao em lại nói vậy Atlas ?”

Atlas chống nạnh: “Đương nhiên là em phải nói vậy rồi, anh thậm chí còn không cho đám động vật mà anh hút máu một tí thức ăn nào, anh đương nhiên là không làm mà hưởng.”

“Em đúng là luôn khiến cho anh không biết nói gì cả, sweetheart.” Edward thỏa hiệp.

Atlas nở nụ cười lộ ra cái răng khểnh: “Nhưng anh vẫn sẽ nói cho em biết nhiều chuyện của ma cà rồng đúng không? Làm bạn trai em nghĩ em có nghĩa vụ phải tìm hiểu anh.”

“Đúng vậy, bạn trai của anh, như vậy em muốn biết điều gì?”

“Ừm, ví dụ như... anh bao nhiêu tuổi?”

Edward chớp mắt giả ngu: “Mười bảy tuổi.”

“...”

“Được rồi, vậy thì xin hỏi anh mười bảy tuổi được bao lâu rồi?”

Lần này hiển nhiên là không thể né tránh được câu hỏi rồi nên Edward buồn bực trả lời: “Gần một thế kỷ.”

“Ôi trời! Anh già quá! Em cảm thấy em giống như đang yêu đương với ông nội vậy.”

“Anh thấy có lẽ là bố của ông nội thì đúng hơn đấy?” Edward cúi đầu hôn lên mái tóc đen bóng của Atlas, cười ha hả.

“Cái này có cần phải khoe khoang không ông già này.”

Cuối cùng thì Atlas vẫn như cũ được Edward công ra khỏi khu rừng vì khu rừng này rộng hơn cậu tưởng tượng rất nhiều, với khả năng của Atlas thì không thể đi qua được.

Edward không dùng tốc độ của ma cà rồng mà chỉ dùng tốc độ nhanh hơn so với người thường một chút thôi. Anh và bạn trai nhỏ của anh đang hưởng thụ không khí êm đềm hài hòa này, đồng thời trên đường đi anh kiên nhẫn giải thích về chủng tộc của mình cho cậu nghe.

“Ma cà rồng sợ cái gì? Tỏi? Thập giá? Nước thánh? Hay là ánh mặt trời?”

“Không, không hề. Chỉ có điều quả thật là ánh mặt trời sẽ làm bại lộ thân phận của bọn anh, khi nào có dịp thì anh sẽ cho em xem tận mắt.” Edward cười lắc đầu, “Em có biết tác giả viết về ma cà rồng nổi tiếng nhất là ai không?”

“Hình như là Montague Summer?”

“Đúng vậy, chuyên gia nghiên cứu về ma cà rồng được công nhận. Em cho là ông ta sẽ đem hết nhược điểm của ma cà rồng ra nói cho con người biết sao?” Edward nghiêng đầu qua hôn Atlas. Mặt đường lầy lội gập

ghềnh hiển nhiên là không ảnh hưởng đến các giác quan linh mẫn của ma cà rồng, bước chân của anh vẫn vững chãi như trước.

“A trời, ý của anh là...” Tách khỏi môi Edward, Atlas dùng sức vỗ lên bả vai anh một cái, tỏ ra bất mãn với đôi môi luôn đóng chặt của anh, sau đó mới kêu lên.

“Đúng vậy, như em nghĩ đó, ông ta chính là ma cà rồng, anh phải mất một thời gian mới xác định điều này.”

Edward tỏ ra có lỗi cười cười với Atlas, hé miệng cho cậu xem: “Em thấy đấy, răng của anh rất sắc, trong đó có chứa nọc của ma cà rồng, có thể khiến cho con mồi mê mụ mà nghển cổ đợi giết, anh là sinh vật khủng khiếp tới cỡ nào. Cho nên Atlas à, anh không thể đem tính mạng của em ra mạo hiểm, tuyệt đối không thể, chỉ cần anh làm xước nhẹ một đường trên đầu lưỡi của em thôi thì em sẽ biến thành một con quái vật cứng như đá, lạnh như băng, không có linh hồn giống anh, chỉ cần nghĩ như vậy là anh đã rất sợ hãi.”

Atlas nhún nhún vai: “Được rồi, xem ra chúng ta không có cách nào có được một nụ hôn sâu đúng tiêu chuẩn. Bất quá anh đừng có nói linh hồn gì đó với em, em không theo tôn giáo, em được Đảng và nhân dân giáo dục mà lớn lên cùng với chủ nghĩa duy vật.” Atlas gơ nắm tay lên.

Edward nghe vậy phát ra một tiếng cười khẽ, sau đó dùng một cánh tay giữ hông Atlas, tay kia thì kéo đầu cậu xuống, đem môi dán lên, không mất chút sức lực nào cạy mở hàm răng của Atlas ra mà quét sạch khoang miệng của cậu cho đến khi cậu đỏ mặt thở hồng hộc thì anh mới lưu luyến rời khỏi, cười nhẹ nói: “Một con người theo chủ nghĩa duy vật ngồi trên lưng ma cà rồng sao?”

Đôi môi bị hôn đến sưng đỏ của Atlas khẽ nhếch lên, ***g ngực phập phồng úp mặt vào vai Edward giả chết: “Ư ư...”

“Xem đấy, đâu phải là không có cách nào đạt được một nụ hôn sâu đúng tiêu chuẩn có phải không?” Đôi mắt màu caramel của Edward híp lại.

Hai người lại đi một hồi thì Edward nghe được tiếng động cơ.

“Là xe cảnh sát.” Anh nói.

Atlas chỉ huy Edward đi theo hướng đó vừa cười: “Anh chỉ cần nghe thôi cũng phân biệt được xe nào à?”

Edward cười: “Thính giác là một trong số những bản năng sinh tồn của bọn anh mà.”

Bọn họ gặp được cảnh sát Swan ngay cửa rừng rậm, chính là viên cảnh sát ít nói ít cười nhưng vô cùng lương thiện của thị trấn Forks. Ông rất kinh ngạc khi nhìn thấy Edward và Atlas từ trong rừng đi ra, bèn dùng ngôn ngữ cứng rắn giáo dục bọn họ những nguy hiểm mà bọn họ có thể gặp trong rừng kể cả thú dữ nữa.

Atlas lén thì thầm với Edward, cậu cảm thấy giọng điệu cứng rắn của ông cảnh sát này chẳng khác gì đang thẩm vấn phạm nhân vậy, đúng là bệnh nghề nghiệp.

Edward tỏ ý không muốn đi nhờ xe vì anh có thể trực tiếp công Atlas về, mặc dù chỗ này cách nhà anh khá xa nhưng tốc độ của anh nhanh hơn xe cảnh sát nhiều, hơn nữa anh đi tắt xuyên qua rừng. Thế nhưng Atlas kiên trì theo chủ nghĩa “có chuyện thì tìm cảnh sát” liền trèo lên xe của cảnh sát Swan, Edward chỉ có thể đồng ý.

Sau này Atlas mới thẳng thắn nói với Edward rằng anh không biết người anh cứng như thế nào đâu, y như một cục đá gỗ ghề, nằm trên lưng anh chả thoải mái tí nào khiến cho Edward có hơi buồn bực.

Cảnh sát Swan nhìn thấy Atlas thì rất vui, khi nghe thấy cậu nói cậu đã trở thành một thành viên của gia đình Cullen liền giật mình.

Ông giữ tay lái, mấy lần nhìn cậu qua kính chiếu hậu đến khi bị Atlas bắt được ánh mắt thì mới xấu hổ cười nói: “Ồ, chú chỉ là kinh ngạc, cháu nên biết, bọn họ sống tại Forks mười năm rồi nhưng vẫn không thích kết giao với người khác. À, đương nhiên là không phải chú nói bọn họ không phải là người tốt, chỉ là cảm thấy là lạ thôi. Bác sĩ Carlisle là người rất có trách nhiệm, nhưng mà họ vẫn thường xuyên giữ khoảng cách với mọi người.”

Cảnh sát Swan không rành cách nói chuyện nên diễn đạt ý của mình có vẻ khó khăn, ông nhìn chăm chú con đường phía trước chứ không nhìn Atlas nữa nhưng vẫn nói tiếp: “Ý chú muốn nói là cháu và gia đình Cullen hơi khác nhau.”

Atlas nhìn thoáng qua chàng bạn trai ma cà rồng rồi trả lời: “Đương nhiên rồi chú ạ, dù sao thì cháu và họ không có quan hệ huyết thống, hơn nữa người Châu Á và Âu Mỹ vẫn luôn có bề ngoài khác hẳn nhau mà.”

Cảnh sát Swan cười xấu hổ: “Đúng vậy.”

Sau đó trong xe yên tĩnh, đến khi cảnh sát Swan chở họ đến bên bờ sông thì Edward kêu ngừng, bọn họ cảm ơn viên cảnh sát tốt bụng, đợi ông lái xe đi khuất rồi Edward mới để cho Atlas trèo lên lưng mình lần nữa rồi lao vút đi.

Gió phàn phật tấp vào mặt khiến cho mái tóc đen của Atlas bay loạn, cậu bám lấy bả vai của Edward nhìn xung quanh: “Anh chạy nhanh như vậy không sợ bị con người nhìn thấy sao?”

Edward cười với cậu bạn trai nhỏ: “Đương nhiên không rồi, em cần phải tin vào giác quan của anh.”

Atlas nhìn bộ dáng đặc ý của anh thì thấy hơi bức mình nên mới dả kích: “Trên đời này đâu có phải chỉ mình anh là ma cà rồng đâu.”

“Ừ, trong tình huống bình thường thì chỉ cần không uy hiếp đến nhau thì bọn anh sẽ không tự giết hại lẫn nhau. Huống hồ quy tắc hàng đầu của ma cà rồng là không để cho loài người phát hiện ra sự tồn tại của bọn anh. Vì vậy cho dù có ma cà rồng cũng sẽ không tấn công anh dưới sự hiện diện của con người đâu.”

Edward vì chăm sóc cho thể chất con người yếu ớt của Atlas (Atlas đương nhiên không thừa nhận chuyện mình yếu ớt nhưng nếu so sánh với ma cà rồng thì cậu không nghĩ ra cách phản bác) nên không chạy nhanh lắm, vì thế Atlas mới có thể thoải mái nói chuyện với anh.

“Quy tắc rất hay ha.”

“Ừ?”

“Không nghĩ tới bọn anh còn có quy tắc giấu diếm thân phận của mình. Từ trước tới giờ em chưa bao giờ nghe tới chuyện có kẻ đi săn lại giữ bí mật thân phận của mình với con mồi. Quy tắc này làm em cảm thấy con người chống lại ma cà rồng không phải là không có phần thắng, thậm chí khả năng kẻ bị giết không phải là con người mà là ma cà rồng giống như siêu nhân vậy.”

Edward ngưng lại một chút rồi mới nói: “Thực tế thì đúng là như vậy đấy. Ma cà rồng quả thật là bất tử nhưng bị thiêu đốt liên tục thì vẫn đủ để khiến bọn anh biến thành tro bụi.”

“Anh đơn giản như vậy liền nói nhược điểm của ma cà rồng cho em biết sao?”

Edward quay đầu lại hôn Atlas rồi mỉm cười: “Đương nhiên, em là bạn đời của anh, bạn đời của một ma cà rồng.”

Tốc độ của anh chậm dần, Atlas vịn bờ vai anh, nhờ vào chiều cao của đối phương mà nhìn xa.

Một lát sau, trên con đường hẹp trong khu rừng xuất hiện một chiếc Porsche trắng bạc, Jasper ngồi trong xe vẫy tay với họ bảo họ lên xe.

Chàng ma cà rồng ôn hòa mỉm cười nhìn Edward và Atlas, khi Edward đi ngang qua người anh thì anh nhỏ giọng nói một tiếng chúc mừng người anh em của anh.

Edward cũng mỉm cười đáp lại, Jasper bèn thật thà nói tiếp: “Là Alice nhìn thấy, cô ấy còn vui vẻ hơn em nên mới bảo anh đi đón, cô ấy bảo thể lực của cậu cần phải cố gắng giữ lại.”

Edward nghe vậy có chút buồn rầu thở dài, nhưng anh vẫn cho Jasper một cái ôm rồi thì thầm: “Cảm ơn người anh em. Nhưng mà anh không biết là anh nên bảo Alice tránh xa cái tên Emmett kia ra một chút sao?”

Jasper khởi động xe, nở một nụ cười bất đắc dĩ với Edward, Edward thì ôm mặt rên rỉ: “Ôi trời, hai Emmett, mình sẽ điên mất.”

Jasper nắm tay lái nhưng ánh mắt của anh rõ ràng là không tập trung hoàn toàn vào con đường phía trước, anh quay đầu cười với Edward và Atlas: “Alice còn nói, em không được mắng thầm cô ấy.”

“...”

“Chết tiệt!”

Atlas lập tức giúp bạn trai của mình một câu: “Anh ấy đâu có mắng thầm, anh mắng ra tiếng mà.”

Tags: bạn trên mạng là ma cà rồng, dammei, twilight, đồng nhân Đăng bởi: admin

17. Chương 17

Chương 17.

Khi Atlas trở lại nhà Cullen đều nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt của mọi người với một thân phận khác.

Emmett tặng cho cậu một cái ôm thật chặt cười ha hả nói: “Chú em à, em dễ thỏa hiệp quá đi, thế mà anh còn tưởng là Edward sẽ mất rất nhiều khí lực mới được chứ!”

Atlas khó khăn lắm mới đặt được chân xuống mặt đất, tránh xa khỏi anh chàng cao to trốn đằng sau lưng Esme: “Emmett anh cá cược với anh rồi hả?”

Chàng ma cà rồng cao lớn tiếc nuối lắc đầu: “Chưa kịp.”

Atlas nghiêm trang quơ quơ ngón tay: “Nếu như chưa tổn thất gì thì không sao. Bất quá nếu như có lần sau thì khi cá cược nhớ nói cho em biết, có lẽ em sẽ kéo dài thêm một chút.”

Cậu vừa nói xong thì Edward liền gầm nhẹ một tiếng xông lên đánh nhau với Emmett.

Emmett gào lên, tuy anh rất mạnh nhưng mà tốc độ của Edward lại nhanh nhất nhà, mà khả năng đặc biệt của Edward lại có thể đọc được hành động của Emmett nên Emmett đánh nhau với Edward khả năng dành phần thắng không cao, tiếc là bản tính hiếu chiến khiến cho anh chàng không khôn ra được.

Atlas đứng xem cuộc chiến của hai ma cà rồng đương nhiên không bắt kịp được tốc độ của họ mà chỉ có thể nhờ Esme giải thích, mất một lúc sau con mắt của cậu mới tạm thích ứng nắm bắt được một số hành động của họ. Atlas vui vẻ đắc ý đứng một bên cổ vũ: “Thiên hạ vô công, vô kiên bất phá, duy khoái bất phá, cái này em nhận xét công bằng nên không được bắt nạt em nha!”

(Vô công thiên hạ dù không có gì phá giải được nhưng chỉ cần có tốc độ vượt bậc thì vẫn sẽ phá giải được)

Đúng lúc đó Emmett bị Edward đạp vào hông một cú lún lổn lổn đến bên chân Atlas, đầu đập vào bậc cửa khiến cho nó bị mẻ mất một góc. Atlas vô thức ôm trán rên rĩ như người vừa bị đụng là cậu chứ không phải là Emmett.

Chàng ma cà rồng cao to ngẩng đầu lên bật ngón tay cái cười toe toét: “Nói hay lắm!”

Atlas ngồi xổm xuống vỗ lên cái đầu cứng như đá của anh chàng cao lớn gật gù: “Ừ, đây là lời của một võ lâm cao thủ đệ nhất thiên hạ nói đó!”

Emmett hưng phấn khoa tay múa chân: “À, anh biết rồi, kung fu, kung fu Trung Quốc!”

Atlas dời tầm mắt nhìn thẳng vào một chỗ đặc biệt trên người Emmett, cười xấu xa: “Người đó tên là Đông Phương Bất Bại.”

Edward vỗ bụi đất bám trên người đi đến gần nghe thấy vậy cũng nở nụ cười xấu xa y như Atlas, Atlas thầm nghĩ cậu đã đánh giá thấp anh rồi, số lượng sách mà Edward đã đọc xem ra rất nhiều.

Trong thời gian này, Tiểu Ba rơi vào tâm trạng trầm uất kỳ lạ, nó suốt ngày ủ rũ cụp cánh, ngậm lấy mấy quả Mác ca cắn rôm rốp, thỉnh thoảng nghiêng đầu suy nghĩ cái gì đó rồi thở dài một tiếng lớn, dạng như thiếu niên u uất.

Atlas cho rằng nó vẫn còn chưa thoát khỏi bóng ma thất tình, mà bản thân cậu thì đang khó khăn tìm đường trở về nhà, nhưng dựa vào kinh nghiệm suốt bao nhiêu năm qua của Edward thì cũng thấy được chuyện này rất khó có khả năng nên cậu không có thời gian đâu mà để ý đến con vẹt, chỉ thuận miệng an ủi một câu: “Đừng quyết treo cổ trên một thân cây, cây cổ ở đâu mà chả có.”

Tiểu Ba thò đầu ra khỏi cánh khe khẽ nói: Nếu như đây là quả táo thì tốt rồi, hoặc là đậu phộng cũng được.

Atlas đang viết thư liên sặc nước bọt của mình, quay đầu nhìn con vẹt chăm chăm: “Mi tham ăn quá.”

Tiểu Ba buồn bã rứt cổ: Ôi ông anh ơi, nếu như anh giống tui suốt nửa tháng trời phải gặm cái quả Mác ca cứng ngắt này thì tui cam đoan anh còn tham ăn hơn tui đó.

“... Với cái mỏ cứng của mi thì nó có là vấn đề gì đâu. Hơn nữa mi hoàn toàn có thể tự mình đi kiếm thức ăn mà không phải dựa vào Carlisle nuôi nấng.”

Tiểu Ba dùng một loại ánh mắt “anh lãnh khốc anh vô tình anh cố tình gây sự” nhìn Atlas chăm chăm cho đến khi bên ngoài cửa sổ vang lên tiếng vỗ cánh, một đôi chim trưởng thành mang theo chim non bay qua, Tiểu Ba mới quay về phía cửa sổ thủy tinh nhìn xem.

Mất một lúc sau vẹt ta mới vỗ cánh đập bành bịch lên trên cửa kính, quay đầu nhìn Atlas ghen ngào che mặt: Ôi, cùng là gay như nhau mà anh lại chả có tí tình đồng loại gì cả! Hức hức hức...

Atlas: “...” dứt khoát xoay người đi ra khỏi phòng đem thư của mình giao cho bạn trai Edward nhờ anh giúp gửi cho Clairol.

“Đừng như vậy Edward, em chỉ thử một lần mà thôi.”

Ôm eo chàng bạn trai ma cà rồng, Atlas ngồi trên một chạc cây tuyết tùng hưởng thụ cảnh đẹp mà người bình thường không có cơ hội nhìn thấy được.

Trên ngọn cây, gió không ngừng quét qua thổi tung mái tóc đen như mực của Atlas, cậu dõi mắt trông về phía xa xa, thu hơn nửa thị trấn Fork vào trong đáy mắt. Thị trấn như ẩn như hiện trong làn sương mù mờ ảo hệt như chốn thần tiên, từng mảng màu xanh ngắt quyện vào từng mảng trắng xóa.

“Xin lỗi.” Edward tự trách bản thân vì không có cách nào giúp cho người mình yêu, cảm giác bất lực khiến cho đôi mắt anh dần sẫm màu lại.

Atlas hôn lên môi anh, đáng tiếc khi cậu cố gắng đem đầu lưỡi luồn vào trong miệng chàng ma cà rồng thì lại bị anh phản kích, cuối cùng chỉ có thể dựa vào vai Edward mà thở hổn hển, một lúc sau mới buồn bực nói: “Thật không công bằng, em sao đâu lại được anh chứ?”

Edward mỉm cười, anh hôn nhẹ lên trán Atlas, anh hiểu rất rõ cậu bạn trai nhỏ của anh đột nhiên nhiệt tình như vậy là vì muốn an ủi anh, điều này khiến cho anh cảm thấy rất ấm áp dù cho thân thể vẫn lạnh lẽo như xưa.

“Không, em đương nhiên có thể thắng anh mà, sweetheart, em chỉ cần biết rằng em nắm giữ hết tẩy của anh. Không có em, mọi thứ đối với anh chẳng còn chút ý nghĩa nào.” Edward ôm lấy bả vai Atlas thì thầm.

“Ngày mai anh sẽ gửi thư giúp em.”

“Cảm ơn.”

“Không cần lo lắng, Clairol sẽ không phát hiện ra em gặp phải chuyện không may, chẳng phải em luôn giữ liên lạc với bà sao?”

Nói đến chuyện này, Atlas ngẩng đầu lên nhìn Edward: “Đúng vậy, gần đây em phát hiện ra tỷ lệ chênh lệch thời gian giữa hai thế giới đã thay đổi rồi. Em cứ cách năm ngày thì sẽ gọi điện cho Clairol một lần, anh biết đấy, nếu như gọi quá gần nhau thì em sợ bà sẽ phát hiện ra chuyện gì vì bà vốn rất thông minh mà.” Atlas kiêu ngạo ưỡn ngực khiến cho Edward bật cười.

“Nhưng mà em phát hiện ra gần đây thời gian bên kia của Clairol đầu tiên là một ngày, sau đó thành một giờ, thậm chí mới đây Clairol còn ngạc nhiên hỏi vì sao bà mới cúp điện thoại mà em đã gọi lại ngay. Bất

quá, cảm ơn trời đất ít nhất còn chưa xảy ra chuyện thời gian bên Clairol trôi nhanh hơn bên này nếu không thì em sẽ lo lắng đến chết mất.”

“Kiểu mất ổn định này...” Edward cau mày, “Trước kia chưa từng xuất hiện. Ý anh nói là khi anh với em liên lạc chưa từng xuất hiện tình trạng mất ổn định như thế này. Thật là quái dị.”

Atlas nhún vai bất đắc dĩ: “Ôi, xuyên qua thời không vốn cũng đủ quái dị rồi không phải sao?” Atlas chun mũi, “Em nghĩ học lại cấp 3 lần này chắc em phải sửa lại nguyện vọng quá, không học vật lý nữa, ngay từ đầu em muốn thành bác sĩ mà.”

“Phải không? Carlisle nhất định sẽ rất vui khi được dạy cho em.” Edward xoa tay cậu bạn trai nhỏ, phát hiện tay cậu đã hơi lạnh nên anh không để ý đến ánh mắt không vui của Atlas mà ôm lấy cậu nhảy xuống dưới.

Gió táp vào mặt cùng vô số cành cây lao đến trông hệt như trong phim hành động.

Atlas trợn tròn mắt ôm chặt lấy cổ Edward mà hét toáng lên như con gái.

Ngay lập tức cảm giác rơi xuống ngừng lại, Edward cúi đầu nhìn Atlas cười khùng khục, đợi cậu hô hấp ổn định lại rồi anh lại nhún chân nhảy xuống tiếp.

Khi chân anh chạm được tới mặt đất thì đầu gối của Atlas so với cái người vừa nhảy xuống run lấy bầy, cả người mềm nhũn tựa vào trong lòng Edward.

Edward đương nhiên rất vui vẻ khi được ôm Atlas, trong khi đó Atlas bám vào cánh tay của anh mà đứng lên, hùng hổ kéo áo Edward rống to: “Chết tiệt! Chết tiệt chết tiệt a a a —— “

Edward chớp mắt tỏ ra vô tội: “Anh cho rằng em sẽ mắng anh là baka, ahou hoặc là kuso ! Em mắng như vậy rất đáng yêu.”

Atlas: “...”

Mây trên trời đột nhiên tản ra, ánh mặt trời hiếm hoi tràn xuống, xuyên qua tầng tầng lớp lớp cây cối, chỉ còn lại một ít rọi xuống khoảng đất cách chỗ hai người đứng không xa.

Lâu lắm mới được nhìn thấy ánh sáng mặt trời khiến cho Atlas reo lên vui vẻ.

Edward quay đầu lại nhìn thoáng qua Atlas, anh mỉm cười cúi đầu cọ lên trán Atlas: “Anh sẽ chuộc lỗi với em, sweetheart.”

Atlas bối rối cào lại mái tóc bị Edward biến thành cái tổ chim.

Edward bắt đầu cởi từng nút áo để lộ ra cần cổ trắng nõn như đá cẩm thạch, chỗ đó mặc kệ cho Atlas cố gắng như thế nào cũng không thể để lại bất kỳ dấu vết, đây quả thực khiến cho ai cũng phải nổi giận. Sau đó là ***g ngực rắn chắc khiến cho Atlas luôn tự ti vì bản thân không có cơ ngực.

Gần đây Atlas cho rằng là đàn ông thì phải có cơ ngực mới được.

Bất quá điều kích thích lớn nhất đối với Atlas là chàng ma cà rồng này chẳng những có dáng người hoàn mỹ lại còn rất thích để trần nửa người trên mặc kệ cậu phản đối như thế nào, cái hành vi đồi phong bại tục này ắt là học từ Emmett mà ra.

Atlas cào tóc xong rồi ngẩng đầu lên thì thấy Edward đang chuẩn bị vứt áo qua một bên.

Ngây ra nhìn chàng bạn trai ma cà rồng một lát xong thì thiếu niên mang hai dòng máu trong nháy mắt lùi ra sau một bước: “Anh anh anh... Edward anh làm cái gì thế ? Đánh đã chiến sao ? Em em em... em không chịu đâu!”

Động tác cởi quần của Edward lập tức ngừng lại, Atlas dùng thị lực có thể quan sát được tốc độ hai ma cà rồng đánh nhau của mình mà cam đoan là cơ thể của Edward có run lên.

“Không, không phải như em nghĩ đâu.”

Edward nhẹ vỗ về cậu, đương nhiên là anh hiểu ra rất nhanh nên lộ ra một nụ cười xấu xa: “Bất quá chỉ cần là Atlas muốn thì anh rất tình nguyện.”

Atlas vội vội vàng vàng che miệng lại.

Cậu nhìn thấy Edward đi đến khu vực có ánh nắng, lúc này mới nhớ tới lời hứa hôm đó của Edward, thế là mặt cậu nóng bừng lên như bị thiêu đốt. Cậu tức giận quy hết tội cho Edward, chỉ vì mấy hành vi không đứng đắn của anh nên cậu mới phản xạ theo quán tính thôi.

Edward chậm rãi tiến về mảnh ánh sáng chói lọi kia, động tác nhẹ nhàng chậm rãi cùng với dung mạo tuyệt mỹ đến mức khiến cho bất kỳ ai cũng phải ngừng thở khiến cho cả người anh phát ra cảm giác thần thánh, làm cho trái tim của Atlas không tự chủ mà đập loạn nhịp.

Ánh mặt trời vàng óng ả hòa quyện với một lớp sương trắng vì hơi nước trong khu rừng khiến cho nó có màu như bơ, mềm mại đáng yêu, nhẹ nhàng trôi nổi trong không khí.

Khi Edward hít sâu một hơi bước vào quầng ánh sáng, vẻ đẹp của anh mới đạt tới cực điểm, đẹp đến mức không thể dùng ngôn ngữ hình dung.

Da của anh như được phủ lên vô số vụn kim cương tỏa ánh sáng lấp lánh làm cho viên đá quý giá nhất thế giới cũng phải thua kém.

Hàng lông mi thật dài của anh từ từ rung động, mí mắt đột nhiên mở ra, đôi mắt hoàng kim cũng phát ra ánh sáng vàng óng.

Anh vươn tay ra, những tia sáng không ngừng nhảy múa trên đầu ngón tay.

Atlas như bị bỏ bùa mê, nhẹ nhàng đi đến chạm vào đầu ngón tay Edward rồi vội vã rút trở về. Khi cậu lại vươn tay ra muốn chạm vào một lần nữa thì Edward bắt lấy tay của cậu kéo về ***g ngực của anh.

Lòng ngực vẫn lạnh như băng, không hề bởi vì hào quang chói mắt mà ấm áp lên chút nào.

Atlas lảng lảng đứng đó cố gắng ổn định lại trái tim đang đập liên hồi trong ***g ngực, một lúc sau cậu chợt bình tĩnh đẩy Edward một cái thật mạnh: “Không!”

Edward ngơ ngác nhìn hành động của Atlas, tiếng thở dốc dồn dập của cậu truyền vào tai anh: “Anh không sao chứ? Anh thật sự không sao chứ Edward? Trời ơi, em đột nhiên nhớ ra, anh như vừa rồi giống hệt như là đang bị hỏa thiêu! Đúng vậy, nhất định là như vậy, em chưa bao giờ biết được rằng ma cà rồng không sợ ánh mặt trời.”

Edward ngăn người nhìn cậu bạn trai nhỏ rồi đưa tay ôm cậu kéo vào trong lòng.

Anh biết rất rõ khi ma cà rồng bước chân ra ngoài ánh sáng mặt trời thì đẹp đến mức nào, bởi như Carlisle từng nói, bọn họ là thợ săn bẩm sinh, bất kỳ điểm nào trên thân thể của họ cũng có thể hấp dẫn con mồi chui đầu vào lưới. Cho nên anh vô cùng cảm động khi Atlas có thể nhanh chóng từ trong mê hoặc tỉnh lại mà lo lắng cho anh.

Đây chính là bạn đời của anh, điều mà cậu lo lắng anh đã từng nói với cậu hoàn toàn không tồn tại. Tình cảm của người anh yêu dành cho anh sâu đậm hơn anh tưởng rất nhiều.

“Không sao đâu Atlas. Chỉ có hơi đau thôi nhưng không gây bất kỳ thương tích nào cho nên em không cần phải lo lắng.” Edward hôn lên gò má Atlas thì thầm, cố gắng khắc chế cảm giác xúc động đang lan tỏa khắp thân thể.

Ru: haiz, ta mới đọc được 2 bộ đồng nhân Twilight là Mộ sắc thần quang với Vu sư và hấp huyết quý, (mấy bộ kia có đọc sơ qua nhưng viết ko hay lắm nên ko coi nữa) Thêm bộ này nữa là 3, tổng kết lại 1 câu nà, đồng nhân Twilight cũng giống như nguyên tác ớ, thanh thủy văn ráo trội rồi =))

Được bộ Mộ sắc thần quang còn sớm có tí thịt chứ bộ này với bộ Vu sư ta thấy chúng ta phải ăn chay trường rồi bà con ạ =))), chịu thôi, ai bầu anh Ed yêu theo chủ nghĩa Plato chi, hị hị, ôi tênh yêu chong xáng TT^TT

Tags: bạn trên mạng là ma cà rồng, dammei, twilight, đồng nhân Đăng bởi: admin

18. Chương 18

Chương 18.

(cơ bụng sáu múi kà ())

Từ khi trở thành một thành viên của gia đình Cullen cho đến nay đã được hơn một tháng nhưng Atlas vẫn chưa tìm được cách nào trở về nhà đồng thời cũng không được phép đi săn với Edward.

Edward luôn cho rằng chuyện này quá nguy hiểm đối với Atlas bởi vì khi tiến vào cuộc săn thì ma cà rồng sẽ bị bản năng không chế mà tấn công tất cả những sinh vật xung quanh. Ngay cả các ma cà rồng khi đi săn cũng không đứng gần nhau quá để tránh rơi vào phạm vi công kích của nhau.

Edward luôn nghiêm túc từ chối không cho Atlas đi theo, anh bảo là dù cho trái tim của anh đã ngừng đập từ lâu nhưng anh không muốn trải nghiệm cái cảm giác thót tim như thế! Cho nên trong một tháng qua, mỗi tuần gia đình Cullen đều đi săn một lần nhưng đều để lại một người ở nhà làm bạn và bảo vệ Atlas.

Khi lòng hiếu kỳ của Atlas trở nên càng lúc càng mãnh liệt thì thời điểm cậu nhập học đã cận kề, cậu sắp phải bắt đầu cuộc sống của học sinh cấp 3 một lần nữa khi đang dị quốc tha hương — có lẽ phải nói là đang ở thế giới khác?

Mà vì có Atlas tham gia nên cái cảnh các thành viên của nhà Cullen cùng nhau đến trường tự nhiên cũng có chút thay đổi. Bất quá, Atlas chưa từng nghĩ đến khi cậu vừa bước chân xuống khỏi chiếc Volvo của Edward thì ít nhất hơn một nửa ánh mắt của học sinh trong trường đều tập trung lên người cậu— ngay cả các thành viên của gia đình Cullen xinh đẹp mà bí ẩn vẫn luôn là tiêu điểm trong trường trung học Forks cũng chưa từng được hưởng thụ qua đãi ngộ như vậy .

Đây đương nhiên không phải là nói quá lên, bởi vì cả ba cấp trường học trong thị trấn Forks này chỉ có tổng cộng 357 học sinh (khi Atlas vừa mới biết được điều này nghĩ đến cái cảnh chen chúc trong trường học ở Trung Quốc thì có hơi cảm thán một chút). Bất quá, trong chuyện này ít nhất một nửa công lao đại khái là nhờ có Emmett, bởi vì anh chàng này vô cùng sung sướng vì có thể đem chiếc xe bảo bối của mình ra ngoài khoe với thiên hạ đến mức la toáng lên (khi Atlas nhìn thấy gần như tất cả mọi người trong trường đều sử dụng những chiếc xe đều nửa mới nửa cũ thì cũng đủ hiểu được nguyên tắc sống an phận mà Carlisle đặt ra với cái xe của Emmett nó chênh lệch đến cỡ nào.)

Xe của Emmett cũng thuộc kiểu thô to như anh chàng, tràn đầy dã tính của đàn ông khiến cho Atlas thoáng đỏ mặt vì ghen tỵ. Emmett phát hiện ra điều này thì đắc ý vỗ vai Atlas cười ha hả, hiển nhiên là hiểu với tiêu chí sống “đàn ông phải có cơ bắp ” của Atlas sẽ yêu thích kiểu xe này đến thế nào — cũng giống như không có một người phụ nữ nào không thích quần áo đẹp vậy, không có một thằng đàn ông nào mà lại không thích xe hơi.(xí, tui con gái cũng thích xe hơi hơn quần áo đẹp nà~~chỉ tội là nhà nghèo chả có tiền mua xe T^T)

Atlas ghen tỵ khiến cho Emmett càng vô cùng hưng phấn, liên tục rồ ga đua xe với Edward đến tận trường học.

Đáng tiếc Edward dù bất mãn đến thế nào cũng không thể phản kích lại Emmett vì anh không thể không chăm sóc cho hành khách trên xe mình.

Atlas không có cơ thể cứng như đá của ma cà rồng, khi tốc độ của chiếc Volvo lên đến 180 km/h thì nhịp tim của cậu đã hỗn loạn, trên mặt bắt đầu đỏ ửng lên khiến cho Edward hoảng hồn hạ tốc độ. Ngay lập tức chiếc xe hơi thể thao chở bốn ma cà rồng lao vút qua.

Jasper ngồi phía sau xe mỉm cười áy náy với Atlas, sau đó bị Alice ghé vào bên tai nói cái gì đó rồi hai người ôm hôn nhau.

Atlas lập tức quay đầu hướng ra phía cửa sổ xe tránh cho Edward nhìn thấy cảnh cậu nín cười mà quên mất là Edward có thể nghe được suy nghĩ của người khác dù cho trong số người đó không có cậu nhưng mà Jasper cùng Alice đã đủ khiến cậu bị lộ.

Cho nên ngay tức khắc cậu liền bị Edward kéo qua ngậm lấy đôi môi nhẹ nhàng mút vào.

“Anh có bao giờ nói với em rằng em luôn luôn có những tư tưởng kỳ lạ không?” Chàng ma cà rồng với đôi mắt màu caramel dùng một tay ôm eo cậu bạn trai nhỏ, tay kia giữ tay lái hoàn toàn không thèm để ý đến vấn đề an toàn giao thông, anh nở một nụ cười mê người, “Bất quá anh rất thích.”

Lòng ngực của Atlas phập phồng, trời biết cậu đã tốn bao nhiêu sức lực mới có thể kiềm nén bản thân khi nghe thấy giọng nói mềm mại như tơ của anh mà không nhào tới đè lên ***g ngực kiên mỹ của chàng bạn trai ma cà rồng, cạy mở đôi môi chết tiệt luôn đóng chặt mà hung hăng càn quét khoang miệng của anh!

Cậu biết đó tuyệt đối là vùng cấm của bạn trai mình nên cậu chỉ có thể không cam tâm mà tựa trên bờ vai anh mà thở hổn hển, ngón tay vô thức kéo cổ áo anh.

“Hôm nay mắt anh là màu ngọc lưu ly, thật là đẹp.”

Edward nghe thấy cậu bạn trai nhỏ thì thầm, anh vui sướng đến hai mắt cong lên.

“Cảm ơn, em thích thì tốt rồi.” Edward hôn lướt qua một cậu bạn trai nhỏ, một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước nhưng điều này lại mang đến một cảm giác vui sướng nhẹ nhàng, vì vậy anh phát ra một tiếng cười vui vẻ.

Đáng tiếc, xe rất nhanh đã tiến vào trong sân trường nên Edward không thể không thả cậu bạn trai của mình ra.

Thời tiết cũng không tệ lắm, ít nhất không có mưa.

Edward khoác vai cậu bạn trai nhỏ đi trong sân trường, dùng thân thể của mình ngăn cản bớt ánh mắt của mọi người, nhưng những tiếng xì xào bàn tán vẫn khiến cho Atlas không quen.

Edward không thể không cúi đầu trấn an cậu: “Bọn họ chỉ là hiếu kỳ mà thôi.”

Anh lướt mắt nhìn xung quanh một lượt rồi cúi đầu nói khẽ vào tai Atlasi: “Xem kìa, người kia đang đoán xem có phải em là đứa trẻ mà Carlisle mới nhận nuôi không, đồng thời lại đang nghi ngờ vì em trông không giống bọn anh lắm.” Edward hơi mỉm cười, “Bất quá cậu ta cảm thấy em rất đáng yêu, thậm chí cậu ta còn đoán là Carlisle đã thay đổi tiêu chuẩn nhận nuôi.”

“Em không muốn bị người ta nói là đáng yêu Edward.” Atlas liếc xéo Edward, nhưng động tác này phối hợp với đôi môi đỏ tươi khiến cho lời nói của cậu với ý tứ có hơi không hợp.

Edward thoáng nhìn Atlas, anh mỉm cười tỏ vẻ có lỗi rồi nhún vai: “Ồ, đáng tiếc là anh không có khả năng thay đổi suy nghĩ của người khác.”

Bởi vì Carlisle đã chuẩn bị xong xuôi hết mọi thủ tục nên Atlas không gặp chút rắc rối nào nhưng dù như vậy vẫn có chút rắc rối nho nhỏ.

Khi cậu lần thứ ba lấp bắp nói với thầy giáo dạy hóa có khẩu âm quá nặng câu “Xin lỗi thầy em không hiểu” thì Atlas cảm thấy ánh mắt của mọi người xung quanh dành cho cậu đã biến thành thương hại.

Cậu không thể không thừa nhận là rõ ràng cậu đã tốt nghiệp trung học mà nay đã trở thành người nửa mù chữ!

Bất quá, may mà thao tác thí nghiệm của cậu không đến nỗi nào nhưng mà đây là phần của nửa sau tiết học.

Atlas ủ rũ nằm ườn ra mặt bàn nghiêng đầu nhìn Edward coi như bạn cùng bàn với mình. Edward lại từ từ quay mặt hướng ra ngoài cửa sổ, bất quá bóng phản xạ qua tấm kính thủy tinh cũng đủ để Atlas thấy rõ khóe môi anh cong lên rõ ràng.

Điều này khiến cho Atlas bị đả kích gấp bội.

Bất quá Atlas không biết rằng thầy Vincent dạy môn hóa học cũng đang bị đả kích thảm thương. Sinh ra tại Louisiana, thầy Vincent phát âm tiếng Anh hơi nặng mặc dù ông đã tìm rất nhiều cách để có thể thay đổi được kiểu nói này. Hiển nhiên là Atlas đã chứng minh cố gắng của ông không có hiệu quả. Đối với một người thầy giáo luôn nghiêm khắc với bản thân mà nói thì đây là đả kích không nhẹ.

Đáng tiếc thầy Vincent không biết là làm một kẻ nửa mùa chữ, không phải là Atlas không nghe hiểu khẩu âm của ông mà là do cậu không hiểu danh từ hóa học.

Nhờ trò cười ở tiết hóa học mà Atlas được các học sinh chào đón nhiệt tình khác hẳn với các thành viên lạnh lùng bí ẩn của nhà Cullen, loại nhiệt tình này đến mức khiến cho Atlas chịu không thấu.

Atlas không thể không tăng tốc chạy lên lầu 2.

Một cậu học sinh cũng có mái tóc đen và thân thể cao gầy kiên trì chen qua mọi người rượt theo Atlas nhiệt tình bắt chuyện.

Cậu ta lấy màu tóc của mình và Atlas giống nhau ra để mở đầu câu chuyện rồi cố gắng moi móc thông tin từ Atlas.

Sức chiến đấu khủng bố của anh chàng này khiến cho Atlas cảm thấy sợ hãi đến mức liên tục lùi dần về phía sau cho tới khi đụng trúng ***g ngực của Edward. Cậu học sinh tên Eric bị khí thể của Edward khiến cho giật mình mà ngừng lại không dám tiếp tục bắt chuyện nữa.

“Hả, cậu nói cậu mười tám tuổi rồi ? Tớ cứ tưởng là cậu mới mười lăm tuổi hoặc là nhỏ hơn đấy.” Eric móc từ trong cái túi xách ra một cuốn tập không ngừng ghi chép.

Atlas lơ đãng liếc qua thì phát hiện ra trong túi cái gì cũng có, sách bài tập, bia, thuốc lá...

Eric phát hiện tầm mắt của Atlas liền gờ túi ra: “Cậu cần thứ gì không?”

Atlas nuốt nước miếng một cái rồi chậm rãi lắc đầu: “Cảm ơn, không cần.”

“Được rồi.” Eric thoát nhìn có hơi thất vọng.

Atlas nhân cơ hội lùi ra sau cố gắng tránh xa anh chàng kia một chút. Kiểu người nhiệt tình quá mức như thế này cậu không hợp cho lắm. Đương nhiên là ngoại trừ anh bạn trai của cậu ra, cậu rất hy vọng anh có thể nhiệt tình thêm một chút vì dù sao thì bọn họ cũng đang trong giai đoạn yêu cuồng nhiệt. Bất quá, xét cái tuổi đáng làm ông nội mình của Edward thì cậu có thể thông cảm được.

Hai con chim bồ câu bay đến ngoài cửa sổ đậu lên trên một nhánh cây, hai cái đầu một trắng một xám chụm lại bắt đầu xì xầm.

Con chim có cái đầu trắng nghiêng đầu qua cụng đầu con chim kia, dùng cánh vỗ lên lưng con bồ câu đầu xám: “Chú em, chính là cái thằng nhóc đầu đầy dầu kia kìa. Nhìn nó đó, nhìn nó rồi thì chú sẽ phát hiện ra cái mồm rộng nhà chú với cái mồm rộng của nhà anh ít ra vẫn còn có thể chịu đựng được. Chúng ta đều là chim đực mà, rộng lượng một chút đi.

Atlas: “...” Được rồi, rốt cuộc cậu cũng biết trình độ nhiều chuyện của anh chàng Eric này kinh khủng đến mức nào, hèn chi cậu ta dám vỗ ngực tự xưng là chuyện gì cũng biết.

Khả năng nghe hiểu tiếng chim mang đến cả hai mặt có lợi lẫn có hại cho cậu đó là cậu có thể biết được rất nhiều chuyện thậm chí cả những chuyện mà cậu không muốn biết, dù sao thì cậu cũng không phải là kẻ tò mò. Đây là thói quen tuyệt đối không được có, nhất là đối với một người đàn ông.

Đương nhiên, cậu cảm thấy rất may mắn là mẹ của cậu mặc dù hiểu được tiếng chim như cậu nhưng bà là một người phụ nữ rất mạnh mẽ, điều này giúp cho bà không nhiễm thói quen của các bà các cô.

“Nói như vậy mấy ngày nữa sẽ là sinh nhật mười tám tuổi của cậu sao?” Eric đang ghi ghi chép chép vội vàng ngẩng đầu lên dùng đôi mắt long lanh nhìn Atlas, sau đó quay đầu lại liếc nhìn một thiếu niên có gương mặt búp bê một cái.

Atlas nhớ anh chàng có gương mặt búp bê kia hình như tên là... Mike Newton?

Ồ, đừng thắc mắc tại sao cậu lại có thể nhớ rõ tên một người xa lạ như vậy, cậu chỉ là có ấn tượng quá sâu với Newton mà thôi. Trời biết hồi thi đại học mỗi ngày cậu đều phải ngồi tụng định luật 1 Newton, định luật 2 Newton gì gì.

“Chắc là cậu sẽ tổ chức một buổi tiệc khiêu vũ chứ?” Mike Newton chen qua đám người đi đến, một tay khoác vai Eric một tay hưng phấn vung lên, động tác này thiếu chút nữa là đánh trúng mặt một học sinh đang đứng gần đó.

Atlas để ý thấy cậu ta khi nói những lời này thì có thoáng nhìn qua Edward, chắc hẳn là cậu ta tò mò về gia đình Cullen chẳng?

Atlas cảm thấy hơi xấu hổ, tuy trên danh nghĩa thì cậu là con nuôi của gia đình Cullen nhưng cậu vẫn không tránh được có một chút câu nệ, ví dụ như cậu luôn đặt mình ở vị trí của khách. Không có người khách nào lại tùy tiện đem một đồng bạn bè đến nhà đứng không?

Cậu tự nhiên muốn hỏi Edward là tại sao những người này mới vừa quen biết đã nhiệt tình với cậu đến như thế nhưng đương nhiên là năng lực của Edward không thích hợp để lộ trước mặt người thường.

“Không, tớ không biết khiêu vũ nên vũ hội có hơi...” Atlas cười gượng từ chối rồi lén đẩy nhẹ Edward.

Mike và Eric cùng nhau “a” một tiếng đầy thất vọng, Mike hiển nhiên tỏ rõ vẻ không cam lòng.

Có lẽ cậu ta cảm thấy có tiếng nói chung với Atlas vì cả hai đều có gương mặt trẻ con hơn tuổi thật chẳng?

“Không sao đâu, tụi này có thể dạy cậu hoặc là nhờ một cô bạn xinh đẹp đến dạy cho cậu cũng được.”

Mike vừa nói vừa nhìn quanh quất, một cô gái tóc quăn nghe vậy nhích lại gần thế là Mike kéo cô nàng lại giới thiệu cho Atlas: “Đây là Jessica, cô ấy khiêu vũ rất giỏi, tớ nghĩ cô ấy rất vui lòng dạy cho cậu đứng không Jessica?”

“Đương... Đương nhiên! Hoàn toàn không thành vấn đề.” Jessica hiển nhiên là rất khấn trương nhưng có lẽ không phải bởi vì Atlas mà vì cô nàng đang không ngừng liếc nhìn bàn tay đặt trên bờ vai của cô.

Đáng tiếc Mike chăm chăm vào Atlas nên không nhận ra điều gì.

Mà Atlas thì đột nhiên chú ý đến chuyện bất thường — chim chóc xung quanh trong nháy mắt hết toáng lên vỗ cánh bay mất.

Có nguy hiểm!

Atlas nhìn xung quanh rồi mới phát giác ra Edward đứng sau lưng căng thẳng toàn thân, mặc dù thân thể của anh vốn dĩ cứng như đá cẩm thạch.

Atlas lùi về phía sau một bước vì không muốn ảnh hưởng đến Edward nhưng cậu không để ý đến mình vừa vô tình từ chối Jessica và Mike đang nhiệt tình giảng giải cách khiêu vũ cùng với tầm quan trọng của việc khiêu vũ, điều này khiến cho mặt của Jessica sa sầm.

Mike ngược lại chỉ xấu hổ gãi đầu cười cười nhún vai: “Nếu như cậu không muốn thì thôi vậy, dù sao cũng còn nhiều cơ hội có phải không?” Cậu và Eric cùng Jessica theo tiếng chuông mà rời khỏi.

Atlas nương theo ánh mắt của Edward thì cậu nhìn thấy một người cao to không giống như học sinh trung học lão đảo quẹo qua góc rẽ đồng thời đụng trúng không ít người.

Khi người nọ sắp khuất sau góc rẽ thì kẻ đó chợt quay đầu lại, trong một khoảnh khắc Atlas bắt được ánh mắt của kẻ đó nhìn thoáng qua bên này, đó là cái nhìn của dã thú khi phát hiện ra con mồi.

Trong nháy mắt Atlas liền biết được nguyên nhân tại sao chim chóc lại bỏ chạy tán loạn.

Nhưng, làm sao có thể? Cho dù là gia đình Cullen chúng nó cũng không sợ hãi mà!

“Sam! Sam anh làm sao vậy? Trời ạ!” Một cô gái da ngăm với dáng người cao gầy vừa chạy vừa gọi.

Cảm giác nguy hiểm khiến cho Atlas định hét lên gọi cô gái kia lại nhưng Edward đã ngăn cậu lại.

Dường như ngay lập tức toàn bộ các thành viên trong gia đình Cullen đều xuất hiện tại đoạn hành lang này cùng nhìn người được gọi là Sam đó rời đi.

Gương mặt của cả gia đình ma cà rồng đều kinh khủng như gặp phải kẻ địch khiến cho Atlas cảm nhận được tính nghiêm trọng của việc lần này, giống như khả năng hiểu tiếng chim chóc của cậu đã báo động.

Ngọc lưu ly

Bạn thẻ nếu có anh nào dùng đôi mắt màu này nhìn bạn thì bạn tềnh nguyện đem mình đi bán cho anh đó ()

Tags: bạn trên mạng là ma cà rồng, dammei, twilight, đồng nhân Đăng bởi: admin

19. Chương 19

Chương 19.

Ngay lập tức toàn bộ ma cà rồng nhà Cullen đuổi theo người đó kể cả Edward.

Cô giáo dạy môn toán vừa mới bước vào cửa dùng eke chỉ vào đám học trò đang bỏ chạy, Atlas vội vàng ôm bụng vừa chạy vừa quay đầu lại: “Xin lỗi cô bụng của bọn em đau quá!”

Nhóm ma cà rồng vừa chạy đến chỗ góc của hành lang cũng đồng loạt ôm bụng trưng ra vẻ mặt khổ sở như Atlas.

Cô toán nhìn cách bọn họ đi như bay, bàn tay cầm eke run lên, đến khi đám trẻ nhà Cullen đều biến mất mới lên tiếng trách mắng: “Cái đám này... cái đám... vô liêm sỉ!”

Leah Clearwater hồi hã chạy theo sau Sam Uley nhưng mà cô không cách nào đuổi theo kịp anh ta. Rõ ràng dáng vẻ của Sam giống như lão đảo sắp té ngã đến nơi nhưng tốc độ bỏ chạy của anh ta nhanh hơn là Leah tưởng tượng rất nhiều khiến cho cô gái vừa đuổi theo vừa hét: “Sam đợi chút! Anh cần đi bệnh viện! Bệnh viện!”

Chợt cô vấp té khiến cho Sam Uley quay đầu lại nhìn thoáng qua, anh ta lộ rõ vẻ do dự nhưng Sam biết rất rõ tình trạng thân thể của mình bởi vì đây không phải là lần đầu tiên. Tuy vậy mấy lần trước đây đều bị anh ta áp chế được, thể nhưng lần này cảm giác lại quá mãnh liệt, anh có thể cảm nhận được cơ thể anh có gì đó đang dâng trào khiến cho toàn thân anh như đang bị ném vào trong đồng lửa. Cảm giác đó vô cùng mãnh liệt, hung ác khiến cho máu huyết của Sam sôi sục muốn tấn công bất kỳ kẻ nào dù cho đó là cô bạn gái của mình.

“Về đi! Nhanh lên! Anh không sao đâu, anh xin em Leah.” Sam cố gắng hét lên vài tiếng trấn an bạn gái rồi nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của Leah, trước khi biến mất thì Sam có nhìn thoáng qua một nơi, gió từ hướng đó thổi đến mang theo một mùi hương khiến cho anh ta cảm thấy rất khó chịu nhưng Sam không biết tại sao anh ta lại có cảm giác đó...vì Sam là người đầu tiên của thế hệ này.

Nhóm ma cà rồng nhà Cullen không quan tâm đến chuyện để lộ hành tung của mình với Sam mà chỉ chú ý né tránh Leah. Cô gái đó tuy cũng là thành viên của bộ tộc Quileute nhưng hiển nhiên trước mắt cô ấy còn chưa có mùi gì lạ.

Emmett gãi mũi mắng lớn: “Chết tiệt, cái tên người sói đó, từ đằng xa anh đã ngửi thấy mùi hôi trên người hắn ta rồi. Bộ Quileute chắc là mừng lắm vì trong tộc của họ lại xuất hiện người sói.”

Alice cau mày, đây là lần đầu tiên cô ngửi thấy mùi của người sói, kiểu mùi hương này khiến cho cô rất khó chịu: “Cái mùi đó thật khó ngửi, em chỉ mong cả đời này sẽ không bao giờ ngửi lại thêm lần nào nữa.”

Edward chạy đến sau cùng đứng ở bên cạnh các anh chị em của mình, một tay xoa lưng Atlas đang thở hổn hển — Atlas đáng thương không thể sánh với ma cà rồng, chạy nguyên một quãng đường dài hại cậu mất nguyên một buổi mới nhả ra được hai tiếng: “Người sói?”

Trên mặt cậu hiện rõ vẻ khiếp sợ cực kỳ.

Alice cười nghiêng ngả đến mức phải tựa vào trong lòng Jasper, mà Jasper với khả năng điều khiển tâm trạng của người khác cũng bật cười vì năng lực của anh khiến cho anh cảm nhận rõ hơn bất kỳ ai nỗi khiếp sợ của Atlas đáng yêu đến thế nào.

“Vì sao không thể có người sói trong khi cậu đã gặp được ma cà rồng? ” Alice chớp chớp đôi mắt mèo.

Từ sau khi Atlas trở thành một thành viên trong gia đình Cullen thì mọi người không định giấu diếm cậu bất kỳ chuyện gì miễn là nó không ảnh hưởng đến an toàn của cậu — đây là cách mà bọn họ thể hiện sự tôn trọng dành cho Atlas.

Bọn họ rầy yêu quý cậu bé loài người này kể cả Rosalie luôn tỏ ra lạnh lùng cũng như vậy. Atlas không chỉ là người yêu của Edward mà còn là em trai của họ kể từ khoảnh khắc cậu đổi tên thành Atlas Cullen.

“Nhưng mà...” Atlas nhớ tới người sói trong game hay trong phim đều có thân hình to lớn đầy lông, đầu sói mình người, dưới ánh trăng tru lên những tiếng thê lương khiến cho cậu run rẩy.

A, nói không chừng cậu không sợ ma cà rồng không phải vì cậu lớn gan mà là bởi vì thái độ cùng cách hành động của bọn họ chẳng khác gì người bình thường. Không, không phải là không khác gì mà là họ xuất sắc hơn con người nhiều.

Xem ra đã là người thì không tránh khỏi việc ‘trông mặt mà bắt hình dong’.

Edward tuy không thể đọc được suy nghĩ của Atlas nhưng mà chỉ nhìn thoáng qua nét mặt của cậu thì cũng đủ để anh đoán được hết rồi.

Edward mỉm cười: “Không phải kiểu như em nghĩ đâu. Bọn họ... ừm, bọn họ vẫn có thể giữ nguyên hình dạng con người và có thể biến thành chó sói khổng lồ mà thôi. Nói một cách chính xác thì người của tộc Quileute không thể gọi là người sói mà bọn họ là một dạng biến thể của người sói, là người biến hình.”

“Bọn họ đã mất đi sức mạnh siêu việt của người sói mà chỉ dựa hoàn toàn vào cơ thể sói khổng lồ để chiến đấu. Điều này khiến cho bọn họ nếu phải chiến đấu với ma cà rồng cổ xưa với sức mạnh khủng khiếp thì không chiếm được ưu thế. Thậm chí chưa chắc đã cản thủng được làn da cứng rắn của những ma cà rồng cổ xưa.”

Edward nhún vai giãi giải cho cậu bạn trai nhỏ: “Ừm, giống như ma cà rồng, người sói nguyên thủy cũng có siêu năng lực, bằng không thì họ cũng không được gọi là thiên địch của ma cà rồng.”

Atlas nghe vậy, tâm hồn không biết đã trôi tới nơi nào, hưng phấn mà múa máy tay chân: “Vậy thì những đứa trẻ người Quileute sẽ biến thành... những chú sói con lông mềm như nhung, đáng yêu cực kỳ mà có trí tuệ như con người sao? Ôi!” (Ru: ())

Edward cùng với mấy người kia đều bật cười, ánh mắt nhìn Atlas như một đứa trẻ mới sinh hiếu kỳ với mọi thứ.

“Không có khả năng này đâu!” Edward cố nặn ra gương mặt nghiêm nghị, cứng rắn, nhưng rất nhanh anh không thể giữ được hình tượng này, “Khi dòng máu người sói trong cơ thể của họ thức tỉnh thì cơ thể của họ sẽ nhanh chóng trưởng thành để họ có thể đạt được khả năng chiến đấu tốt nhất, đây là nguyên tắc cơ bản trong tự nhiên. Vì vậy sói con lông mềm như nhung không có khả năng xuất hiện đâu em.”

Edward phủ định luôn hai chữ trí tuệ của Atlas, anh không muốn dùng mấy từ ngữ tốt đẹp cho kẻ địch trời sinh của mình. Edward suy tư một chút rồi bổ sung: “Nếu như người sói Quileute mà thức tỉnh dòng máu này khi còn nhỏ thì khả năng lớn nhất là cơ thể của họ sẽ không chịu được sức mạnh đó mà chết.”

Atlas gãi đầu áy náy nói: “Nhưng mà anh là ma cà rồng chứ có phải người sói đâu, không chừng anh chưa biết hết bí mật của người sói.”

Edward đỡ khóc đỡ cười: “Không, tin anh đi, kẻ địch của em có khi hiểu em còn rõ hơn là bản thân em nữa, bọn anh và người sói cũng như vậy. Ví dụ như tên người sói vừa rồi, hẳn ta e là cũng chả hiểu rõ tình trạng của thân thể hẳn hơn em là mấy đâu.”

Alice nháy mắt: “Atlas, mình không biết là cậu lại thích mấy con thú lông mềm như nhung đó.”

Atlas quay mặt đi: “Mình chỉ muốn xem thử thôi.”

Alice đột nhiên tràn đầy hào hứng: “Có muốn đi xem con chó kia không? Ha, chắc hẳn ta đang sợ hãi lắm. Đã lâu lắm rồi tộc Quileute không xuất hiện người sói, chắc chắn là chưa có ai kể cho hẳn nghe chuyện của người sói.”

Rosalie lên tiếng ngăn cản: “Alice! Chuyện này không được! Người sói vừa mới biến thân không có khả năng khống chế bản tính của mình đâu, nguy hiểm cho Atlas lắm.”

Edward cũng tức giận trừng Alice khiến cho Alice lập tức giơ hai tay đầu hàng: “Được rồi được rồi, em sai rồi.” Cô quay qua Jasper cười toe toét, “Nhưng chúng ta có thể tặng thêm cho con chó đó một chút phiên toái anh thấy sao?”

Rosalie lắc đầu: “Quá nguy hiểm!”

Alice mất hứng: “Hứ! Chỉ là một con chó mà thôi, nguy hiểm gì đâu. Người sói gì chứ, cái thứ kia chỉ mới thức tỉnh với lại chỉ có một mình thì làm gì được chúng ta. Đi thôi, Jasper.” Cô kéo tay Jasper thở phà phà chạy đi. Jasper vội vàng quay đầu lại tỏ vẻ áy náy lần trấn an các anh chị em rồi đi theo Alice.

Atlas nhìn quanh quất, chỉ một hướng khác nói: “Người sói đang chạy theo hướng bên kia, là chim chóc nói như vậy, tụi nó rất sợ hãi loài động vật hung dữ như thế. Chúng ta có cần giúp Alice không?”

Edward lắc đầu: “Không, Alice nói cũng đúng, một người tộc Quileute không thể mang lại nguy hiểm gì cho con bé, huống chi còn có Jasper ở đó. Nếu như nói về khả năng chiến đấu thì Jasper chính là người lợi hại nhất trong cả gia đình.”

Emmett phát ra tiếng gầm gừ phản đối đáng tiếc là bị mọi người tự động ngó lơ khiến cho anh chàng hung hăng trừng Edward.

“A! Em không nhìn ra!” Atlas kêu lên kinh hãi.

Edward mỉm cười xoa đầu Atlas trong lúc cậu không để ý đến vì mãi chú tâm vào đề tài hấp dẫn này.

“Jasper đã tham gia cuộc chiến tranh giành độc lập đồng thời cũng trở thành sĩ quan trẻ nhất khi đó. Kinh nghiệm của anh ấy không một ma cà rồng nào có được trước khi biến thân. Khả năng chiến đấu của anh ấy ngay cả Carlisle lớn tuổi hơn anh nhiều cũng không thể không tán thưởng. Huống hồ anh ấy còn bỏ ra hơn một thế kỷ để huấn luyện ma cà rồng mới sinh. Tóm lại Jasper đã tham gia rất nhiều cuộc chiến hơn chúng ta rất nhiều.”

“Wow!” Atlas phát ra tiếng thán phục.

Cậu vẫn còn trong độ tuổi sùng bái anh hùng. Những gì mà Jasper đã trải qua cũng đủ để trở thành thần tượng của bất kỳ một thiếu niên nào. Hiển nhiên là từ sau khi biết được chuyện này ma cà rồng mà Atlas ngưỡng mộ đã chuyển từ Emmett mạnh mẽ sang Jasper anh hùng.

“Chúng ta phải đem chuyện ngày hôm nay nói cho Carlisle.” Edward nói.

“Đương nhiên.” Emmett trả lời.

“Tôi cảm thấy chuyện quan trọng trước mắt là chúng ta nên đối phó với thầy giáo như thế nào kia.” Rosalie bắt đầu nói.

Mọi người quay đầu lại thì thấy cô toán đang đứng tuốt đằng xa trừng bọn họ. Aiz, xem ra cô không tin là bọn họ xin nghỉ vì đau bụng.

Mấy ma cà rồng nhà Cullen u ám nhìn nhau.

Có thể bọn họ không buồn bực bằng Atlas bởi vì đây là ngày đầu tiên cậu đi học. Từ xưa tới giờ cậu vẫn luôn là trò ngoan mà!

Mọi người đi về hướng cô giáo, trên mặt Rosalie đã có hơi mất kiên nhẫn, bất quá nếu như người nào mà đi học cấp 3 mấy lần như cô rồi thì có lẽ cũng chẳng còn tồn tại tâm lý sợ hãi trước giáo viên nữa.

“Yên tâm, Carlisle sẽ không trách em.” Edward an ủi Atlas là người duy nhất lo lắng, thấy đáng về buồn bã của cậu thì nói tiếp, “Đừng nghĩ đến chuyện này nữa, nghĩ đến chuyện khác vui hơn nào! Em có thể nghĩ đến sinh nhật của em, cuối tuần này là sinh nhật lần thứ mười tám của em rồi đó Atlas, em muốn quà gì? Cái gì anh cũng sẽ tặng cho em!”

Emmett hiển nhiên là rất thích thú đề tài sinh nhật này nên lén quay đầu lại cười: “Nếu như em muốn một cái xe Hummer như xe anh thì anh sẽ tặng cho em một chiếc.”

Atlas hoảng hốt xua tay: “Không cần đâu, em không biết lái xe.”

Emmett dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Atlas.

Atlas tung một cước vào chân Emmett nhưng đương nhiên là anh chàng cao to không đau không ngứa tí nào.

“Đừng có nhìn em như vậy! Em chưa đủ mười tám tuổi thì thi lấy bằng cái kiểu gì! Dù có bằng thì ở đây xài được không hả.”

Emmett nhìn Atlas định nói thêm cái gì đó, chỉ là có người tập kích anh chàng—— là cô giáo đánh tên học trò không biết tỏ ra hối lỗi.

Nhưng mà ngay lập tức người đau đến hết âm lên vẫn là cô giáo đó.

“Ôi trời ơi!” Cô giáo tận tâm dạy dỗ học trò đau đến ứa nước mắt. Trong đám học trò trước mặt chỉ có mình Atlas tỏ ra thương xót cô vì cậu đã từng trải nghiệm qua việc này rồi và cậu biết là nó đau đến thế nào.

Emmett cười ha hả, cái tên vô lại này nhất định đã sớm biết cô giáo định đánh mình nhưng cố ý để cho cô đánh.

Không! Mấy tên ma cà rồng đều là những kẻ vô lại hết! Với giác quan linh mẫn sao họ có thể không phát hiện ra chuyện này!

Atlas dùng ánh mắt trách cứ nhìn chàng bạn trai ma cà rồng khiến cho anh vội né mặt đi chỗ khác, cho dù là ma cà rồng đã sống cả trăm năm nhưng mà để cho thầy cô giáo trách mắng thì họ vẫn cảm thấy rất mất mặt.

Tags: bạn trên mạng là ma cà rồng, dammei, twilight, đồng nhân Đăng bởi: admin

20. Chương 20

Chương 20.

“Bà Cullen, bà không thể quá nuông chiều con cái như vậy. Tôi có nghe nói bà làm công tác nghiên cứu khôi phục cổ vật? Tôi nghĩ không biết có phải bà quá say mê những thứ đồ cổ đó mà xem nhẹ ... giáo dục con cái?”

Cô giáo Mary ôm cánh tay còn băng bó thạch cao chỉ vì một phút tức giận mà khiến cho nó bị thương.

Thạch cao trên tay bà là do bác sĩ Carlisle bó cho, đương nhiên nguyên nhân cũng là vì trong thị trấn Forks chỉ có tổng dân cư là 3121 người nên không có phòng khám thứ hai. Carlisle đã giải thích cho bà giáo đáng thương đang vô cùng tức giận lần nghỉ ngơi rằng sợ người rất cứng, độ cứng chỉ sau xương người, là phần xương cứng nhất trên cơ thể người, cho nên...

Ý của ông là vết thương của cô giáo không có gì là quá kỳ lạ.

Mà cô giáo Mary đã hơn bốn mươi tuổi này được Carlisle vừa băng bó vừa dùng giọng nói dịu dàng giải thích nên gần như quên mất chuyện của đám trẻ nhà Cullen cho đến khi nhìn thấy Esme đến. Trong nháy mắt nhìn thấy Esme thì bà mới hoàn hồn lại nhớ ra vì sao tay của mình bị thương, hơn nữa vì hành vi của mình vừa rồi nên thành ra thẹn quá hóa giận mời Esme bớt chút thời gian đến trường.

Carlisle không thể không đứng sau lưng bà giáo Mary mà làm ra vẻ tiếc nuối với Esme. Esme bắt đầu đi nhìn ý đồ da hiện rõ trong mắt ông chồng của mình, bà đồng ý với đề nghị trên.

“Đúng vậy, đây là lỗi của chúng tôi. Bà cũng biết tôi và Carlisle bình thường luôn bề bộn nhiều việc, cho nên không có nhiều thời gian trông nom bọn trẻ.” Esme tỏ ra có lỗi, nhanh chóng thừa nhận sai lầm của mình tránh cho bà giáo Mary tiếp tục ca thán.

“Tôi sẽ bảo bọn trẻ, nhưng mà cô giáo, tôi hy vọng bà đừng tạo quá nhiều áp lực cho bọn chúng. Bà biết đấy, bọn chúng không phải là con ruột của tôi và Carlisle mà chỉ được chúng tôi nhận nuôi, cuộc sống trước

kia của bọn trẻ... không được tốt. Ví dụ như Atlas Yut là cô nhi, mà cuối tuần này chính là sinh nhật mười tám tuổi của nó.”

Bà giáo Mary nghẹn lời, trong lòng sinh ra cảm giác tội lỗi. Bà quay đầu nhìn thấy Atlas đang bối rối lấp ló ngoài cửa nhìn lên, như một con chim nhỏ sợ hãi.

“Ừm...” Bà giáo thở dài một tiếng, “Được rồi, lần này tôi sẽ tha cho bọn chúng, dù sao thì ai cũng có lúc phạm sai lầm, chỉ cần biết ăn năn hối lỗi là được rồi.”

“Anh nói xem bà ấy có gây khó dễ cho Esme không?” Atlas thập thò ngoài cửa nhìn vào trong phòng nói với anh bạn trai ma cà rồng đứng sau lưng, “Ha, anh nhất định biết bọn họ đang nói gì đúng không? Anh còn biết cô giáo đang nghĩ cái gì nữa mà, anh phải nói cho em biết!”

Edward cười thầm, chỉ cho Atlas: “Em có thể nghe thấy mà, chỉ cần đến gần một chút là nghe được thôi.”

Vì vậy, Atlas nghe lời thò đầu vào trong ai ngờ lại bị cô giáo Mary bắt gặp khiến cho cậu hoảng hốt thụt cổ về.

Trong khi đó nhóm ma cà rồng nhà Cullen đứng cách đó không xa không khỏi lo lắng cho đứa em mới đến.

Rosalie ngập ngừng hỏi: “Mọi người có thấy Edward rất thích khi dễ Atlas không?” Cô cau hai hàng chân mày tinh xảo lại, “Cậu ta không nên làm như vậy. Atlas là một đứa trẻ ngoan lại phải sống xa gia đình.”

Emmett quàng vai Rosalie cười toe toét: “Không đâu cưng à, em tin anh đi, bọn họ rất thích thú cảm giác đó giống như chúng ta vậy.”

Rosalie huých khuỷu tay về phía sau khiến cho Emmett đau đốn ôm bụng nhưng anh chàng vẫn cố gắng nặn ra được thêm mấy từ: “Thích thú... giống...như... chúng ta...”

Jasper nhìn Alice, trong đôi mắt vàng óng của hai người đều toát ra vui vẻ ấm áp, hai bàn tay siết thật chặt.

Cuối tuần, ngày sinh nhật mười tám tuổi được mong đợi của Atlas đã đến, bất quá là sinh nhật mười tám tuổi ở thế giới này.

Lo lắng vì tốc độ thời gian của hai thế giới không ổn định, nếu như là ở thế giới cũ thì hẳn là cậu vẫn còn một khoảng thời gian nữa. Lần trước khi cậu gọi điện cho Clairol thì bên kia mới trôi qua hai ba ngày.

Vừa nghĩ như thế thì cậu không còn chút hứng thú nào với sinh nhật nữa. Edward dường như nhận ra được bèn mang Atlas ra cảng Angeles.

Chỗ đó cách thị trấn Forks không xa, chỉ mất hai giờ đi xe — đây là đối với người bình thường mà nói, còn đối với Edward thì đoạn đường này chẳng đến một giờ nữa.

Cảng Angeles là một trong những nơi được du khách đến nhiều nhất, nơi này cũng như những khu du lịch nổi tiếng, mọi thứ đều rất mắc tiền, xa hoa bất quá Edward không quan tâm đến những điều này — đương nhiên, nếu như kẻ nào cũng có một cô em gái có khả năng biết trước tương lai thì chỉ cần dùng vào việc mua xổ số, cổ phiếu chẳng hạn là đã có thể kiếm tiền thoải mái, tiền bạc chẳng còn là nghĩa lý gì, huống hồ Edward đâu phải là không biết kiếm tiền, ít nhiều gì anh cũng sống lâu như vậy .

Bất quá cảng Angeles ngoại trừ khiến cho người ta phải tốn nhiều tiền thì nó có bờ biển tuyệt đẹp cùng với hệ thống siêu thị cửa hàng sầm uất hơn thị trấn Forks rất nhiều.

Edward nắm tay Atlas thông thả dạo trên con đường dọc theo ven biển, mọi người đi trên đường đều chú ý tới họ, có lẽ là vì bề ngoài của hai người, cũng có lẽ là vì bàn tay của cả hai đang nắm chặt lấy nhau.

Nhưng ai cần quan tâm?

Khóe môi của Edward nhếch lên, gương mặt tươi cười cùng ngoại hình xinh đẹp của anh khiến cho không ít ánh mắt bám theo, thậm chí có vài cô gái xinh đẹp nóng bỏng muốn chụp ảnh với anh, nhưng Edward chỉ nhìn Atlas nghiêm túc nói: “Không thể được!”

Mặt Atlas đỏ bừng.

Edward kéo Atlas chạy nhanh qua con đường này, trong đôi mắt màu caramel tràn ngập vui vẻ nhìn chăm chú vào đôi mắt đen láy : “Atlas à, đang đi chơi mà, em vui lên một chút đi!”

“Xin lỗi. Có phải em đã khiến cho mọi người lo lắng không?” Atlas vỗ vỗ mặt.

Chàng ma cà rồng đẹp trai bật cười, giống như Atlas vừa nói ra chuyện gì khôi hài lắm.

“Carlisle rất thích lo toan, mọi người cũng vậy, chúng ta là người một nhà Atlas ạ, em phải nhớ kỹ điều này. Lo lắng cho người nhà là chuyện hoàn toàn bình thường, không phải sao?”

Chàng ma cà rồng nghiêng đầu buồn bã nói: “À, nếu em không thể vui vẻ trở lại thì chắc em sẽ không muốn xem quà của anh đâu?”

“Gì thế?”

Edward đưa một cái hộp ra, Atlas nhìn anh, mở ra, cậu giật mình thì thào: “Anh còn nhớ sao?”

Edward ôm lấy Atlas từ sau lưng, bọn họ đứng bên bờ biển, bóng của hai người hòa vào nhau: “Anh đương nhiên là nhớ rất rõ, từ khi chúng ta quen biết nhau, tuy chưa từng nhìn thấy mặt em nhưng mỗi một câu nói của em anh đều ghi nhớ trong lòng. Atlas, em biết là vì sao mà.”

Anh cọ xát mũi mình vào gò má của Atlas, hơi thở phả lên trên mặt cậu.

Đó là một cái PSP, Atlas từng nói với Edward rằng cậu thay đổi hành trình là vì muốn để dành tiền mua PSP.

Khi đi ngang qua bưu điện, Atlas mua một tập giấy viết thư rồi ngồi xuống một cái bàn gần đó ghi vài dòng.

Tuy trước đó có nhờ Edward gửi thư mà không được hồi âm, nhưng Atlas cảm thấy có lẽ là do thời gian giữa hai thế giới không giống nhau chẳng ? Vì vậy cậu ghi vào tờ giấy, thẳng thắn thừa nhận với Clairol rằng mình không đi Italy.

Mẹ à, con đã gặp được người mà con yêu tại thị trấn Forks, tên người đó là Edward. Edward có hơi đặc biệt, hy vọng khi con về nhà có thể cho mẹ gặp một lần. Con nghĩ mẹ sẽ thích Edward vì mẹ luôn yêu thích đàn ông đẹp trai mà, đương nhiên con cũng vậy. Vì thế mẹ có thể đừng néo tai con trước mặt anh ấy không? Con cam đoan với mẹ là sẽ để cho mẹ néo bù sau.

Atlas của mẹ.

Atlas mua một cái bánh ngọt cùng Edward trở về nhà Cullen.

Vốn, Esme cùng Rosalie đều hy vọng có thể tự mình làm một cái, họ đã lâu rồi không trải nghiệm qua niềm vui này. Nhưng sự thật chứng minh rằng ma cà rồng có tuổi thọ vô tận hiển nhiên không phải là vạn năng, họ đã quá lâu không nếm được mùi vị thì sao có thể nấu nướng được...

Ôi, cũng chẳng cần phải cố gắng làm gì, dù sao thì trên đời này Beethoven chỉ có một, ông ấy dù không nghe thấy âm thanh nhưng vẫn có thể trở thành nhà soạn nhạc vĩ đại.

Esme tỏ vẻ vô cùng có lỗi lẫn tiếc nuối vì việc này. Sau đó dưới sự đề nghị của Atlas, bọn họ đã cùng nhau làm một cái bánh ngọt từ máu thật to, vậy mà nó rất ngon, tay nghề của các ma cà rồng không tồi, bằng chứng là Rosalie vừa làm vừa ăn, cuối cùng phát hiện ra không thể không làm thêm.

Lần đầu tiên Atlas mới thấy Rosalie luôn lạnh như băng lại đỏ bừng mặt mũi, còn bị Emmett huýt sáo trên chọc, đương nhiên hậu quả là bị Rosalie hung hăng đánh cho một trận.

“Quà của cậu nè! Sinh nhật vui vẻ!” Atlas vừa bước chân vào cửa thì Alice đã nhào ra.

“Mở ra nhìn xem!” Cô gái nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu vui vẻ xoay vòng quanh Atlas như đang khiêu vũ, bước chân nhẹ nhàng thanh thoát như một chú mèo nhỏ.

“A...” Atlas vừa mở cái hộp nhỏ ra thì gương mặt nhỏ nhắn liền nhăn nhó.

Đó là một cái kẹp áo rất xinh đẹp nhưng mà...

Atlas quay đầu nhìn mình mặc nguyên một bộ đồ thể thao in bóng trên cây đàn piano sát cửa thì thầm: “Alice, cậu cảm thấy cái này hợp với mình thật á?”

Alice cười khanh khách, lộ rõ là cô đang đùa cợt Atlas, đôi mắt hoàng kim híp lại thành hai đường kẻ: “Mười tám tuổi rồi, Atlas cậu đã trưởng thành rồi cho nên cậu phải... ừm, nam tính một chút, vậy đó!”

Emmett từ đâu chạy ra bế bổng Atlas tung lên cười ha hả: “Giống như anh đây này!”

Atlas văng đầu hoa mắt rống to: “Emmett! Anh rốt cuộc trưởng thành ở chỗ nào ?!”

“Mặc kệ ở đâu thì chú em cũng phải công nhận một điều là anh đây nam tính hơn chú, mà đó cũng là sự thật.” Emmett cười lớn mở rộng vòng tay định tiếp lấy Atlas rơi xuống nhưng bị một người đoạt trước.

Anh chàng cao to nhún vai chế nhạo nhìn Edward, cầm một cái chìa khóa quơ qua quơ lại trước mặt đứa em mới: “Quà sinh nhật này Atlas!”

“A không, nó quý giá quá.” Atlas nhìn cái chìa khóa vàng rực lấp đầu nguầy nguậy, hoàn toàn không cảm thấy việc mình bị bạn trai ôm trong vòng tay có gì là lạ.

Bây giờ da mặt của cậu đã dày hơn trước rất nhiều, mà cái này gần như đều là nhờ có Edward và Emmett ban tặng.

Emmett tròn mắt nhìn: “Nhóc con, em tưởng là cái gì vậy ? Chỉ là một cái xe...đạp

” Anh kéo dài âm cuối rồi cười ha hả.

Atlas biết ngay là mình bị chơi xỏ, gầm lên một tiếng rồi nhào tới đánh Emmett.

“Sinh nhật của anh, em sẽ tặng anh một núi tổi! Em thề, cái tên xấu xa vô lại này!” Atlas cười lên bụng anh chàng ma cà rồng cao to, hai bàn tay to nắm lấy gò má của anh chàng.

Sức mạnh của Emmett quá lớn, đối với anh mà nói thì Atlas chỉ nhẹ như một cọng lông chim, đồng thời cũng yếu ớt mỏng manh như tờ giấy, chỉ cần anh không chế được sức mạnh của mình thì sẽ làm Atlas bị thương ngay, nhưng điều này lại khiến cho mỗi lần anh và Atlas đánh nhau anh đều rơi vào thế bị động.

Atlas là một cậu bé thông minh, rất giỏi lợi dụng những ưu điểm của mình, từ nhỏ đã như vậy.

Ví dụ như khi còn đi nhà trẻ, được chim chóc giúp đỡ nên Atlas mới tìm ra được chỗ kẻo bị trộm nhưng mà không ai tin tưởng cậu nên Atlas bé bỏng chỉ có thể khóc nức nở chạy về nhà mách với Clairol.

Sau này khi gặp lại chuyện như vậy nữa, Atlas thông minh đem mình đặt ở vị trí đám chim chóc kia mà bàng quan, giả vờ làm một bé con đáng yêu ngây thơ.

Không có ai biết rằng mấy con chim đang lú lo trên cây chính là quân sư của Atlas, dù cho Atlas đã từng thành thật thổ lộ chuyện này, cậu đã bị cô giáo đánh vào tay, còn bị bắt chép hơn một trăm lần câu “Tôi không được nói láo. ”

Clairol từng vì thế mà đi gặp cô giáo đánh Atlas, nhưng mà không phải với lý do là Atlas nói thật gì đó. Sau này bà đã nói với Atlas, cục cưng à, con phải nhìn cho rõ, chúng ta và người bình thường không giống nhau, chúng ta phải học cách tự bảo vệ mình, đây không phải là nói dối, con cũng không phải đứa bé hư đi nói dối người khác. Đối với những lời này của mẹ, Atlas học một xong suy ra ba.

A, honey, sinh nhật anh mà không nói cho người ta biết, anh không có thương người ta! Tiểu Ba vỗ cánh bay tới bay lui trong phòng khách, phát ra tiếng kêu quá dị — tiếng kêu của vẹt nghe chẳng vui tai tí nào— cuối cùng, nó nằm bẹp trên mặt đất lăn lộn.

Tiểu Ba trải qua một quãng thời gian dài rứt rứt sợ hãi, dần dần nó đã bớt nhát hơn, mà càng lúc càng coi trời bằng vung, đại khái là ý thức được những ma cà rồng trong gia đình này sẽ không thương tổn nó a.

“Cái móng của mi lộ ra kia.” Atlas bình tĩnh nhìn cục lông màu xanh lục đang lăn qua lăn lại trên mặt đất.

Tiểu Ba dừng lại, rồi sau đó thét chói tai nhảy dựng lên, hai cánh che mặt bay tuốt lên lầu hai: Lưu manh! Có lưu manh!

Một lát sau, vệt ta ngậm lấy một sợi tơ bay xuống, nhả nhó nghiêng đầu, đôi mắt nhỏ long lanh: Được rồi, để tặng quà sinh nhật cho anh, người ta đem mình gói thành món quà được không?

Edward nhìn con vệt đang thực hiện một loạt động tác quái dị tò mò hỏi Atlas: “Nó nói cái gì?”

Atlas lặp lại lời nói của con vệt đang làm vẻ mặt chờ mong, Edward lập tức tiến lên một bước xách cổ con vệt to gan lớn mật này rồi đem nó tống vào trong toilet.

Không! Mấy người là đồ tàn nhẫn, vô tình, cố tình gây sự! Hạt dẻ trên bánh ngọt là của người ta ! Hoa quả là của người ta ! Tất cả đều là của người ta ! Không cho mấy người dành! Vệt ta bay loạn trong toilet làm phát ra vô số âm thanh va đập, Atlas quyết tâm coi như không nghe thấy gì.

“Edward, từ nay về sau mỗi lần chúng ta ra khỏi phòng phải khóa máy tính lại.”

“Sao vậy?” Cầm một miếng bánh ngọt lên cắn, cảm giác y như nhai bùn khiến cho Edward cau mày nhìn qua.

“Gần đây hình như Tiểu Ba coi kịch hơi nhiều, đây không phải thói quen tốt.”

Tags: bạn trên mạng là ma cà rồng, dammei, twilight, đồng nhân Đăng bởi: admin

21. Chương 21

Chương 21.

Mỗi ngày Atlas đều cố gắng tìm đường trở về, hơn nữa còn có Edward đã đọc qua vô số sách vở ở bên cạnh giúp đỡ có lẽ sẽ có khả năng hơn, nhưng đây không phải là chuyện ngày một ngày hai bởi vì cậu hoàn toàn không có tí đầu mối nào.

May mắn, sự hiền từ của Carlisle và năng lực của Jasper luôn luôn có thể trấn an cậu, mà lượng kiến thức tích lũy hàng trăm năm qua của Carlisle cũng mang lại niềm tin rất lớn cho Atlas. Ông bố ma cà rồng thậm chí còn cố ý đến Volterra để tìm thêm tư liệu cho Atlas. Nghe nói gia tộc ma cà rồng sống trong thành phố này của Italy là gia tộc ma cà rồng cổ xưa nhất thế giới, họ đã tích lũy được lượng kiến thức khổng lồ qua bao nhiêu năm, còn có rất nhiều hộ vệ mang năng lực kỳ lạ, nói không chừng sẽ có được thông tin mà Atlas cần.

Đương nhiên, Carlisle không định để cho họ biết về Atlas.

Alice chỉ mập mờ nói rằng Volturi không phải là nơi nên đến, vì vậy Atlas hiểu được có nguy hiểm trong chuyện này, nhưng Carlisle cười nói không có việc gì chỉ cần không bị Aro chạm phải — đó là một tên ma cà rồng sống rất lâu có được năng lực tương tự như Edward, ông ta có khả năng đọc được suy nghĩ của bất kỳ ai mà ông ta chạm vào.

May mà Atlas là một đứa trẻ lạc quan nên không hề tỏ ra lo lắng hấp tấp, cậu giải thích đây là do hoàn cảnh mồ côi cha mà tạo nên tính cách này nhưng Edward vẫn không hiểu lắm.

“Ừm... bởi vì người có thể dựa vào ít hơn mà, cho nên tạo nên tính cách độc lập, quen là được rồi.” Atlas ngẩng đầu lên khỏi cuốn từ điển tiếng Anh dày cộp, trầm tư một chút rồi trả lời.

Mái tóc đen hơi dài của cậu mượn cái kẹp của Alice kẹp lại, phần tóc bên tai thì tùy tiện dùng kẹp nhỏ gài lên, cái đuôi tóc đằng sau đầu vểnh lên theo động tác của cậu khiến cho Edward phải cố gắng lắm mới nhìn cười được.

Trời biết khi Atlas mượn cái kẹp của Alice chỉ đơn giản nghĩ là dùng tạm để khi nào rảnh thì đi cắt, ai ngờ lại kéo được ác ma bên trong Alice ra — lúc này cậu mới tin rằng bên trong bất kỳ một cô gái nào cũng có ma quỷ, bất luận là bên ngoài có dễ thương như thế nào.

Alice giống như đã tìm được búp bê có thể thỏa sức chơi đùa, cô ép buộc cậu phải cài cả đồng trang sức mà cô dày công sưu tập lên trên đầu, sau đó là áo rồi đến quần, chỉ kém chút là bắt cậu mặc váy — thực ra thì Alice đúng là có ý định như vậy, cô nằng khăng khăng rằng đây là cách ăn mặc bình thường của một

quốc gia ở châu Âu nhưng mà Atlas lắc đầu như điên: “Không phải ! Mình tin chắc là phân nửa dòng máu châu Âu của mình là từ Italy mà.”

Alice chỉ có thể bất mãn bĩu môi: “Được rồi, mình ghét Italy.”

“Nhưng tháng sau em sẽ đến đó tham dự lễ hội thời trang mà.” Jasper ôm cánh tay dựa vào cạnh cửa nhìn hai người đang ném qua ném lại cái váy hơi nheo mắt, cuối cùng cũng nhịn không được mà bật cười.

“Đương nhiên!” Alice hất hàm kiêu hãnh đi ra ngoài.

Atlas buồn rầu nhìn Jasper, cậu thề rằng mình không bao giờ muốn nhìn thấy cái tủ quần áo chiếm hết nguyên một mặt tường trong phòng của Alice, nó đúng là một cơn ác mộng.

“Nói cho em biết, anh đã từng bị tra tấn như vậy đúng không.” Atlas nghiêng rằng, hiển nhiên là cậu hy vọng có được chút an ủi tâm lý.

Jasper mỉm cười.

Đại khái là bởi vì nghe nói đến chuyện Jasper từng là quân nhân nên mỗi lần Atlas gặp anh đều cảm thấy anh chẳng những có gương mặt đẹp trai lại còn có khí chất oai hùng bất phàm khiến cho cậu luôn dùng ánh mắt sùng bái nhìn anh đến mức làm cho Edward ghen tuông chỉ kém chút là chạy đi tòng quân.

“Đúng vậy, đó là chuyện đương nhiên.” Jasper đáp, nhưng khi Alice như chú mèo con linh hoạt từ chạc cây ngoài cửa sổ nhảy vào phòng thì anh liền duỗi cánh tay ôm lấy thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của cô vào trong lòng, không thèm để ý rằng đang đứng trước mặt Atlas mà cúi xuống hôn cô, sau đó quay qua cười rồi bỏ thêm một câu với Atlas, “Nhưng đây không thể gọi là tra tấn.”

Atlas suy nghĩ một lát rồi đỏ mặt chạy ra, không ngờ khi cậu đẩy cửa ra thì lại đụng trúng một cái mỗ chim.

Tiểu Ba nhảy lung tung cáo trạng trước: Anh đã bao nhiêu tuổi rồi còn đi nhìn lén người ta hôn nhau, có cần phải dối trá đến vậy không?!

Atlas liền xách cổ nó ném ra ngoài.

Ở trong phòng, Alice và Jasper vẫn tựa vào nhau nói chuyện: “Ôi lúc này em ước gì em có khả năng của Edward để biết vì sao cậu ấy lại có phản ứng lớn như thế!”

Jasper ôm lấy Alice ngã lên trên giường đặt cô ở dưới thân.

Alice vui vẻ ôm cổ của anh, giúp Jasper cởi áo ngoài làm lộ ra dáng người hoàn hảo khiến cho cô say mê.

“Tin anh đi, Edward cũng không biết trong đầu đứa em trai nhỏ nhất nhà chúng ta đang nghĩ cái gì đâu, cậu ấy so với chúng ta còn sót ruột hơn.” Jasper cảm thấy cùng là đàn ông thì chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể hiểu được Atlas nghĩ gì rồi. Nhưng hiển nhiên là anh không định nói, mà Alice thì bị anh khiến cho không còn tâm trí mà đi truy cứu vấn đề đó nữa.

Tóm lại Atlas hiện giờ phải cột tóc lên.

Bất quá, Atlas cũng biết là cậu không có chút khả năng nào để có thể trốn đi cắt tóc, bởi vì sau khi cậu nói ra điều này thì Alice đã mở to đôi mắt vàng tròn xoe như mèo con mà nhìn cậu chăm chăm: “Cắt tóc? Vì sao chứ? Atlas, cậu không biết mình hâm mộ cậu đến mức nào vì tóc của cậu có thể dài ra được.” Cô vuốt ve mái tóc ngắn chĩa lung tung của mình, đôi mắt trở nên ảm đạm buồn bã.

Atlas đã từng nghe Edward kể rằng khi Alice bị biến thành ma cà rồng thì cô còn rất nhỏ (đương nhiên là chỉ cần dựa vào hình dáng của cô cũng biết), khi đó cô còn không biết mình bị biến thành ma cà rồng, thậm chí còn không có trí nhớ của con người nữa.

Theo lẽ bình thường mà nói thì khi nọc độc của ma cà rồng chạy khắp cơ thể sẽ làm biến đổi thể chất của người đó, đồng thời phá hủy đi một phần trí nhớ trước kia của họ, nhưng như Alice hoàn toàn không nhớ gì thì thật bất bình thường. Ví dụ như Edward vẫn còn nhớ tên họ của mẹ anh là Elizabeth Masen.

Carlisle chỉ có thể đoán rằng khi còn là người Alice đã gặp phải chuyện gì rất bất hạnh khiến cho cô buộc phải quên hết quá khứ, vì vậy không ai trong gia đình Cullen nữ đã động đến vấn đề này.

Có lẽ cũng là do quá khứ bất hạnh mà khi Alice biến thành ma cà rồng thì tóc của cô vốn ngắn ngắn như vậy, mà thân thể sau khi biến thành ma cà rồng rồi thì tóc sẽ không dài ra được nữa. Tuy rằng Atlas cảm thấy kiểu tóc này rất phù hợp với con người hoạt bát đáng yêu như tinh linh của Alice nhưng chắc hẳn Alice ít nhiều vẫn để tâm đến chuyện này. Cho nên, Atlas đành mềm lòng đồng ý mà không dám đi cắt tóc, chỉ có thể dùng ghim kẹp cố định lại.

Edward thấy Atlas vừa nói xong lại vội đầu vào cuốn sách dày cộp mà không thèm nhìn anh thêm một cái nào khiến cho anh bức bối nhìn cuốn sách trên tay cậu.

Được rồi, không phải là anh không ủng hộ Atlas học tập mà là... một quyển sách dày như vậy thì căn bản là đâu cần phải gấp gấp học đâu đúng không?

Edward ngang nhiên đi qua bế bổng Atlas lên, sau đó trước khi Atlas kịp có phản ứng đã để cậu ngồi trong lòng mình, tay ôm eo cậu.

“Anh sẽ không quấy rầy em.” Anh hôn nhẹ lên khóe môi Atlas thành khẩn nói.

Atlas nghi ngờ liếc anh một cái rồi lại cúi đầu xuống đọc sách tiếp.

Nhưng rất nhanh ngón tay đang lật cuốn từ điển của Atlas cứng đơ, cậu phần nộ quay đầu ôm cổ Edward hét to: “Anh làm như thế này em làm sao mà học vào được hả! Chết tiệt! A ~ “

Những nụ hôn lạnh như băng đặc biệt của ma cà rồng liên tục rơi xuống, từ lông mi đến đôi mắt, từ mắt cho đến môi, nụ hôn khi nặng khi nhẹ nhưng đều lạnh buốt rơi lên trên da, khiến cho mỗi một phân một tấc da của Atlas đều run rẩy làm cậu không nhìn được mà thở dốc.

Bàn tay lạnh lẽo cứng rắn luồn vào bên trong chiếc T-shirt vuốt ve lưng Atlas làm cậu run khê, da gà nổi lên, chàng ma cà rồng đẹp trai phát ra tiếng cười sung sướng khiến cho Atlas bất mãn mà tỉnh táo lại, cậu dặng chân đặt mông ngồi trên đùi Edward.

“Anh xong đời rồi!” Atlas chống lên khuôn ngực cứng rắn của Edward nhìn anh chằm chằm —— bất kỳ một thằng con trai nào, dù cho thằng con trai này chỉ vừa tròn mười tám tuổi cũng sẽ không cho phép kẻ nào được cười nhạo biểu hiện của mình khi làm loại chuyện này.

Trong đôi mắt màu caramel của Edward tràn ngập vui vẻ, anh thuận theo mà nằm xuống để tránh cho cậu bạn trai nhỏ của mình phải tốn nhiều sức lực vô ích.

Nhưng nụ cười này hiển nhiên đã kích thích Atlas, thiếu niên mở to đôi mắt đen láy nhìn chàng bạn trai ma cà rồng, một cái...không...hai...đáng chết! Ba cái giạt tung vạt áo của Edward, làm lộ ra khuôn ngực rắn chắc mà khiêu gợi của chàng ma cà rồng.

Đôi mắt vàng kim của Edward nháy mắt âm trầm, hầu kết của anh nhấp nhô hai cái, bàn tay đặt ở trên lưng Atlas đột nhiên rút ra chộp vào cái bàn sách ở bên cạnh.

Tiếng sách vở rơi xuống mặt đất đánh thức Atlas đang say mê trong sắc đẹp, gương mặt của cậu vụt một cái đỏ bừng, ánh mắt của Edward khiến cho cậu có cảm giác muốn lùi bước, trong ánh mắt vàng óng vốn ngọt ngào như mật đường của anh nay pha thêm một loại khí thế hung mãnh tàn ác như muốn xuyên thấu qua người cậu, cậu có cảm giác cực kỳ nguy hiểm như một con mồi đang bị săn đuổi.

Kiểu diễm hóa thành mạo hiểm.

Atlas cảm thấy lông tơ toàn thân dựng đứng lên, khi cậu cố lấy hết can đảm tiến tới thì thân thể của cậu chấn động mạnh, rầm một tiếng, Edward vừa mới nằm ở dưới người cậu đã dán lên trên bức tường cách đó vài mét.

Bàn tay của Atlas vẫn còn gơ ra như muốn bắt lấy cái gì đó, lúc này động tác đó thoát nhìn khiến cho cậu trông rất ngu.

Ngây người ra một lúc, mặt Atlas đỏ như bị thiêu đốt, cảm giác nhục nhã xông lên đầu, cậu mở to hai mắt nhìn Edward chằm chằm, chặm rãi phun ra mấy chữ: “Anh không muốn.”

“Không, không phải... Không phải như vậy Atlas...” Edward dán chặt lấy tường, khổ sở nhìn Atlas. Atlas nhìn theo ánh mắt anh quay đầu lại, kinh hoàng phát hiện cái bàn rắn chắc cực kỳ đã bị đục một dấu tay rõ ràng.

Không khó tưởng tượng nếu như vừa rồi anh nắm lấy eo của cậu thì chắc chắn xương sống của cậu đã gãy vụn rồi.

Atlas hiểu ra hành động kích thích Edward vừa rồi của mình buồn cười lẫn đáng sợ đến mức nào.

Cậu thoáng run rẩy một chút nhưng Edward đã bắt được động tác này của cậu.

Chàng ma cà rồng mạnh mẽ trong chớp mắt trở thành vô cùng yếu ớt, đôi mắt màu caramel luôn sáng lạn mê người trầm xuống: “Em sợ anh.”

“Không!”

“Em sợ anh!” Chàng ma cà rồng cao giọng.

“Không! Em chỉ run rẩy một chút thôi nhưng đây là phản ứng bình thường chứ không phải là sợ hãi, ít nhất thì không phải là em sợ anh!” Atlas đột nhiên phát hiện chàng bạn trai ma cà rồng của mình ngày thơ ấu cứ dần đến thế nào, dù cho anh đã sống hơn một thế kỷ.

Không, có lẽ không phải ngày thơ, chỉ là... lo được lo mất, bởi vì quý trọng cho nên sợ hãi. Nhưng mà... anh không tin mình!

Đột nhiên nghĩ vậy khiến Atlas rất tức giận.

Được rồi, cậu mới mười tám tuổi vậy mà không thể cùng bạn trai ma cà rồng của mình làm cái gì được, cậu đương nhiên là có tư cách nổi giận!

Atlas lập tức đứng lên, nhưng loạt động tác trước đó đã cởi đi nút quần jean nên nó tuột xuống, khí thế ngập tràn lập tức sụp đổ không còn một mảnh, cậu không thể không cúi xuống kéo quần lên đồng thời cảm thấy mặt mũi cậu mất sạch bách rồi, nhưng hiển nhiên là tình hình trước mắt cậu không trông nom được nhiều như vậy.

“Anh thích thì cứ dán ở trên tường luôn đi ! Đừng tưởng là em sẽ an ủi anh!”

“Không, Atlas...” Edward trong nháy mắt phóng tới cửa nhưng Atlas hung hăng sập cửa vào mặt anh khiến cho trên cửa bị chọc một lỗ.

Làn da cứng rắn của ma cà rồng đương nhiên là không cảm thấy đau nhưng điều này đủ khiến anh ý thức được là lần này Atlas giận thật sự.

“Carlisle.” Mọi người trong gia đình Cullen đều đứng dưới lầu, bọn họ không can ngăn và tai cũng đủ thính để nghe được tranh chấp của Edward và Atlas.

Carlisle đỡ được Atlas nhào vào trong lòng mình, ông muốn an ủi đứa con mới của mình nhưng ông nhanh chóng nhận ra là điều này không cần thiết.

Atlas ôm lấy Carlisle thì thào vào tai ông: “Anh ấy thật quá đáng, con sẽ không tha thứ cho anh dễ dàng đâu.”

Khóe miệng Carlisle cong lên nhưng ông rất nhanh che giấu đi. Ông nhanh chóng suy nghĩ đủ chuyện linh tinh tránh cho Edward đang còn lo lắng nhìn qua bên này phát hiện được. Đương nhiên là với sắc mặt của Edward bây giờ thì có lẽ ông không cần phải làm như vậy thì anh cũng chả đọc được gì, nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Xem nào xem nào, ông hẳn là nên nói chuyện lại với đứa bé Edward này, có một số vấn đề thì sống lâu cũng chưa chắc có thể giải quyết được, kinh nghiệm quan trọng hơn.

Carlisle nhìn Esme, quả nhiên vợ ông chỉ hơi khấn trương một chút thôi đã trấn định lại — đứa con nhỏ nhất nhà vẫn là đứa được cưng chiều hơn.

Carlisle tỏ ra đồng tình nhìn Edward — đưa con có khả năng đọc được suy nghĩ này bình thường luôn khiến cho họ bối rối.Ồ, cái cảm giác bực bội đó đương nhiên cần phải phát tiết hết ra mới có lợi.

Tags: bạn trên mạng là ma cà rồng, dammei, twilight, đồng nhân Đăng bởi: admin

22. Chương 22

Chương 22.

Đêm hôm đó, sau khi Atlas được Carlisle đồng ý liền chạy tới chen chúc với Emmett một phòng, Rosalie chỉ lầu bầu một chút rồi đi qua phòng Alice, còn Edward...

Khi anh thấy Jasper bước vào trong phòng mình thì anh liền biết mọi chuyện không thể vẫn hồi.

Edward sa sút tinh thần ngồi trên cái ghế salon bằng da màu đen, khi Jasper vào phòng cũng chẳng buồn ngước lên một cái, đương nhiên là không phải anh không biết Jasper đi vào.

“Em chỉ sợ làm cậu ấy bị thương, cơ thể của cậu ấy quá yếu ớt.” Chỉ cần anh hơi kích động một chút thôi thì sẽ có thể vụn gãy cổ cậu, mà cậu thì không giống anh, cậu sẽ chết đi chứ không cách nào khôi phục được.

Trong phòng trở nên yên tĩnh, Jasper không hay nói chuyện, đại khái là có liên quan đến quá khứ của anh nhưng năng lực của anh có thể giúp anh cảm nhận được cảm xúc đau khổ, mơ hồ xen lẫn hối hận của Edward.

“Có lẽ em có thể thử.” Jasper tựa ở trên tường, đôi mắt vàng nhìn người anh em đang buồn rầu của mình. Hiển nhiên là dù họ có đổi phòng đi chẳng nữa thì cũng không ai có thể ngủ được.

Bọn họ đương nhiên có thể nhắm mắt lại nhưng đó không phải là giấc ngủ thật sự. Giấc ngủ của ma cà rồng chỉ đến khi họ gặp phải vết thương cực kỳ nghiêm trọng, nhưng điều này cũng vô cùng nguy hiểm đối với ma cà rồng.

Đó là một giấc ngủ rất sâu, họ hoàn toàn không thể cảm nhận được bất cứ động tĩnh nào từ bên ngoài, thân thể nằm xuống lạnh như băng mà cứng ngắc không nhúc nhích, năm giác quan đều đóng kín, giống như là một thi thể vậy — đương nhiên, thực tế thì nếu bọn họ không giữ thói quen hô hấp như khi còn là con người thì thân thể của họ và thi thể cũng không khác nhau là mấy.

Đây có lẽ là nguyên nhân con người luôn cho rằng ma cà rồng hay nằm ngủ trong quan tài, dù sao ngủ say như vậy thì chui vào quan tài ngủ ngủ trang làm thi thể là hợp nhất. Nói không chừng đã từng có ma cà rồng nào trong lúc ngủ say như thế này bị con người phát hiện ra từ đó tạo thành ấn tượng này cũng không phải là không có khả năng.

“Không!” Thật ngoài ý muốn lời đề nghị của Jasper khiến cho Edward phát ra tiếng gầm nhẹ như dã thú, trong nháy mắt Jasper phản xạ có điều kiện bày ra tư thế phòng ngự.

Edward thở hổn hển, nắm tay siết chặt lại, cơ thể căng cứng cứ như là anh có thể nhìn thấy được hậu quả nếu anh dám thử. Mất một lúc sau anh mới liếc nhìn Jasper rồi khe khẽ xin lỗi.

“Em không thể chịu được hậu quả đó Jasper à, dù chỉ là vụn nhất em cũng không thể chịu nổi, giống như anh không muốn mất đi Alice vậy.”

Đôi mắt Jasper se lại, anh nghĩ anh có thể hiểu được Edward, cái cảm giác đau khổ đó dù chỉ là tưởng tượng thôi cũng quá mức tàn nhẫn.

Jasper cảm nhận rất rõ tâm trạng phức tạp quanh quanh người Edward, anh có thể dùng năng lực của mình để xóa bỏ nó nhưng anh nghĩ, làm một ma cà rồng lạnh như băng thì những cảm giác này cũng rất quý giá cho nên anh quyết định không làm gì cả.

Mà ở trong một gian phòng khác, Atlas nằm gối đầu lên cánh tay của Emmett cũng đang rối rắm, cậu có thể cảm nhận được nhưng không cách nào lý giải được cảm xúc của Edward, đồng thời bực bội oán trách cánh tay của Emmett cứng quá khiến cho đầu cậu rất khó chịu.

Emmett lập tức phát ra tiếng rên khó chịu khiến cho Atlas giơ một chân lên gác lên bụng anh. Emmett xách cái chân Atlas lên phát ra một tiếng phản đối mặc dù cái chân đó không có thú.

Được rồi, thằng nhóc nằm bên cạnh anh tâm trạng đang không tốt, làm anh cả trong nhà anh không ngại nhường cho nó một chút, huống hồ sức nặng của nó với anh mà nói chẳng khác gì một cọng lông tơ nên hoàn toàn không sao cả.

Gian phòng của Emmett thuần hai màu trắng đen, khắp nơi là mô hình xe hơi và vũ khí.

Rosalie và Emmett đều thích những thứ này, nhưng Atlas có thể đoán được, hai ma cà rồng này e là không chỉ thích mô hình thôi — vì khi cậu chính thức trở thành một thành viên trong gia đình này rồi thì cậu mới phát hiện ra chỉ cần tùy tiện kéo một cái ngăn kéo cũng có thể thấy tiền được nhét bừa bãi.

Bất quá, cậu nên nói khó trách Emmett và Rosalie là một đôi chẳng ? Một Rosalie xinh đẹp cao ngạo đủ khiến cho bất kỳ cô gái nào cũng phải tự ti lại yêu mến mấy thứ của đàn ông này. Bất quá tưởng tượng đến cái cảnh Rosalie cầm súng thì thật sự rất là ngẫu nha!

“Ừm...anh và Rosalie...hai người... được rồi, anh biết ý của em mà có phải không?” Atlas ngập ngừng hỏi ra miệng vì cậu không nhận được, dù sao thì mọi người đều là đàn ông mà, đàn ông với đàn ông thì hay bàn luận mấy chuyện này.

Kỳ thật cậu chỉ mới mười tám tuổi, cậu biết là làm loại chuyện này đúng là có hơi sớm. Nhưng mà tưởng tượng nổi không ? Khi dục vọng của cậu dâng trào muốn thử một lần thì bạn trai của cậu lại y như thấy ôn dịch mà chạy tuốt ra xa, điều này quả thật đã kích đến lòng tự tôn của cậu rồi.

Chẳng lẽ, anh chàng bạn trai thoát nhìn chỉ có mười bảy tuổi, thực tế cũng đã hơn một trăm tuổi kỳ thật... không được?

Atlas hơi nghi ngờ.

Dù sao có câu nói thế nào nhỉ? Ba ngày không luyện thì thành tay mơ. Edward đã quá lâu rồi!

Ôi, nếu thật là như vậy thì cậu hối hận quá, cậu đã chọc đúng vào chỗ đau của bạn trai mình.

Được rồi, kỳ thật Atlas chỉ hơi có chút khó chịu mà oán thăm thôi. Dù sao thì cậu có nhìn lên qua cái đó của Edward khi họ đi tắm suối rồi.

“Bọn này? Ha ha, bọn này có thể tùy tiện chơi!” Emmett lật người nháy mắt với Atlas.

Thân thể cường tráng xoay người lục lọi một hồi thì trên tay Emmett không biết lấy đâu ra một cái ống, anh chàng nhấn một cái nút thì cái ống trong tay anh lập tức rung động điên cuồng, biên độ đang đưa làm cho Atlas trợn mắt há hốc mồm.

Emmett đối với phản ứng của Atlas chỉ hơi nhú mày phát ra tiếng cười đầy ẩn ý. Mặt Atlas nháy mắt đen thui tím chần trùn lên người xoay mòng về phía Emmett.

Emmett vỗ vỗ vị trí đầu của Atlas kêu to: “Hê hê, chú em đừng có trốn như vậy chứ, là em hỏi anh mà!”

Atlas ngậm chặt miệng không hó hé tiếng nào. Chẳng lẽ lại muốn cậu nói cho cái tên Emmett chỉ sợ thiên hạ không loạn này trước mặt cậu tất cả đều là hình ảnh cái ống đang rung động không ngừng? Chết tiệt, mà ngay cả trong lúc ngủ mơ, cái thứ đồ chơi đó vẫn còn không ngừng lúc ẩn lúc hiện, cuối cùng... cuối cùng biến thành cái thứ đồ cực lớn của Edward!

Giấc mộng kì dị đó quấy phá cả đêm khiến cho ngày hôm sau Atlas tỉnh dậy vẫn còn thần thờ, ngay cả cái trần nhà cũng khiến cho cậu cảm thấy lạ lẫm. Mà đợi cậu vất vả lắm mới hồi thần lại thì cậu phát hiện phía dưới của mình dính dính ướt ướt.

Mặt Atlas đen thui, thiếu niên mười tám tuổi đương nhiên không thể không biết cái này.

Emmett chống đầu nằm nghiêng một bên, đôi mắt vàng óng nhìn chăm chú vào vị trí phía dưới của Atlas, chép miệng.

Atlas kẹp chặt hai chân cảnh giác nhìn anh chàng khiến cho anh chàng ma cà rồng cao lớn ôm bụng cười lăn lộn.

Emmett lão đảo đứng lên thay quần áo, trong đầu không ngừng tưởng tượng xem hôm nay Edward sẽ dùng vẻ mặt như thế nào mà nhìn anh đây.

Cảm giác được ánh mắt vừa then vừa không cam lòng của Atlas vẫn bám trên lưng mình, anh chàng cao to chui đầu qua cái áo thun vô tội nhún vai: “Ồi chà, em biết đó, cái mũi của anh linh lắm, cái mũi đó khiến cho anh cả đêm đều không ngủ ngon, mà Rosalie yêu dấu thì lại ở cách vách.”

Nhưng tính cách trời sinh của chàng ma cà rồng cao lớn làm cho anh lại buông thêm một câu: “Bất quá, là một người đàn ông trưởng thành, anh đây không giống như chú em khổng chế không nổi. Chú em phải tin anh, anh đây chẳng làm cái quái gì cả.”

Mẹ ơi... không lẽ con kỳ thật chính là trời sinh đồng tính luyến ái sao?

Atlas đang còn đắm chìm trong vô số suy đoán khiến cho cậu uể oải, đến khi quay đầu thì cậu thấy Tiểu Ba không biết chui vào phòng từ khi nào đang dùng ánh mắt nghiên cứu mà nhìn cậu, lập tức trong đầu của Atlas liền xuất hiện một câu: thiên hạ đại đồng cái gì, đáng ghét!

(Đại đồng là cả thế giới chung một nhà, không phân biệt quốc gia hay chủng tộc. Xã hội đại đồng là một xã hội trong đó khắp mọi nơi đều hòa bình, an lạc, mọi người đều bình đẳng, không còn phân biệt chủng tộc, quốc gia, xem nhau như anh em một nhà.)

Quả nhiên, buổi sáng, Edward vừa thấy được Emmett thì liền chăm chú nhìn anh trai mình, sau đó, đương nhiên là năng lực của anh đã cho anh biết Atlas xảy ra chuyện gì vào buổi sáng.

Emmett coi như thức thời không nói lung tung nhưng Atlas vẫn cảm thấy rất mất tự nhiên.

Edward thấy Atlas tránh né mình, mấy lần muốn nói chuyện với cậu đều bị cậu tránh đi. Khi đi học thì cậu nhất quyết không chịu ngồi chung xe với anh mà bò lên trên chiếc Hummer của Emmett, dù cho Emmett không ngớt lăm bầm rằng nếu như vậy thì anh không thể chạy nhanh được cậu vẫn không để ý đến Edward đang nhìn cậu với ánh mắt tha thiết.

Trên con đường chạy qua thị trấn Forks, Edward nắm chặt tay lái dùng tốc độ chậm rì rì chạy đằng sau chiếc Hummer, đôi mắt màu vàng gắt gao nhìn chăm chăm về phía trước.

Chàng trai đã biến thành ma cà rồng hơn một trăm năm cố gắng phỏng đoán tâm lý của con người bình thường là như thế nào: có lẽ Atlas thật sự rất hy vọng có thể lên giường với anh ? Dù sao với con người mà nói thì đây là nhu cầu sinh lý bình thường, huống chi Atlas mới mười tám tuổi, đang là lứa tuổi xúc động nhất, dù sao thì cậu cũng không phải là ma cà rồng lạnh như băng.

Ồi, anh đúng là kẻ ngu ngốc, anh hẳn là nên tìm hiểu về bạn trai của mình nhiều hơn, anh đã quên mất bọn họ khác nhau không chỉ là ở trên phương diện sức mạnh.

Mà trên chiếc xe Hummer phía trước, Atlas bị Edward nhìn chăm chăm khiến cho cậu bối rối đỏ mặt lên nghĩ thầm : không biết Edward có biết hành vi mất mặt lúc sáng của mình không ? Ồi, hy vọng anh ấy không biết nếu không thì cậu sẽ xấu hổ đến chết mất ! Trông cậu giống như chưa được thỏa mãn dục vọng vậy!

Được rồi, cậu nên cảm thấy may mắn vì tối hôm qua ngủ cùng với Emmett chứ không phải là Edward, dù sao loại sự tình này để cho người thân thiết nhất phát hiện thì càng thêm xấu hổ.

Hôm nay không khí trong trường học không giống như mọi hôm, dường như đã xảy ra chuyện gì đó nhưng Edward và Atlas đang mang tâm sự trong lòng nên không để ý đến.

Lúc trước, vì lo cho vốn tiếng Anh không được tốt mấy của Atlas nên Edward đều chọn hầu hết môn học của cậu giống với mình, nhưng đương nhiên thời khóa biểu của cả hai không trùng khớp nhau hoàn toàn, ví dụ như ngày hôm nay là thứ hai, chính là lúc bọn họ tách nhau ra lâu nhất—— cả buổi sáng.

Cho nên, cho đến tận giữa trưa Edward mới tìm được cơ hội tóm được Atlas đang cố gắng lẩn đi như thỏ con.

Nhóm ma cà rồng nhà Cullen liếc mắt nhìn nhau mỉm cười, bọn họ ra dấu với Edward xong thì để Edward và cậu em trai nhỏ nhất nhà lại.

Alice nắm tay Jasper đi vào nhà ăn, nhỏ giọng bàn luận nên lựa món gì, đương nhiên tất cả mọi thứ ở đây đối với họ đều khó ăn như bùn đất và cô cũng không định ăn, nhưng điều này không ảnh hưởng đến chuyện cô thích lựa chọn những món ăn xinh đẹp.

Emmett thì quơ dại vài thứ cho mình lẫn cho Rosalie. Anh chẳng quan tâm tới việc lựa cái gì, cũng chẳng cách nào tìm kiếm niềm vui như Alice, bởi vì anh luôn cảm thấy giờ ăn của con người đối với anh mà nói là một loại tra tấn.

Bọn họ đi đến vị trí quen thuộc, đó là cái bàn trống ở góc gần với cửa sổ nhất. Từ khi bọn họ quyết định ngồi ở chỗ đó thì không có kẻ nào trong trường dám tranh vị trí đó cả, giống như dã thú khoanh vùng địa bàn vậy, mọi người tuy không rõ nguyên nhân nhưng vô thức liền tránh đi chỗ đó, giống như là cảm nhận được nơi đó là của sinh vật mạnh hơn vậy.

Ha, đây không phải là kỳ thị, con người cũng được mà ma cà rồng cũng được, không ai có thể phủ định rằng con người cũng chỉ là một loài động vật, chỉ có điều trải qua bao nhiêu năm tiến hóa thì con người đã cố gắng che dấu đi bản năng nguyên thủy của mình mà thôi.

Bọn họ vừa đi đến vị trí quen thuộc vừa nhìn ra bên ngoài qua cửa sổ nhà ăn.

Edward hiển nhiên vẫn còn chưa đỡ được cậu bạn trai nhỏ, trong nhà ăn quá nhiều tạp âm quấy nhiễu thính giác của nhóm ma cà rồng khiến cho họ chỉ nghe loáng thoáng vài từ như “trên giường” “nguyện ý” “hết sức” gì đó.

Alice lén nhe răng cười, cô quay sang Jasper thì thầm: “Đừng nói là Edward đang cam đoan từ nay về sau sẽ lên giường với cậu ấy chứ ? Ôi, ảnh thật thô lỗ sẽ khiến cho em trai của chúng ta thẹn thùng.”

“Thiệt là mất mặt.” Emmett chen vào một câu, tỏ ra rất đau đầu, “Quả nhiên cái tên chưa từng cặp với cô gái nào thì sẽ dễ làm ra mấy chuyện ngớ ngẩn đó.”

Rosalie nghe vậy cười sáng lạn nhìn Emmett, đôi mi hoàn mỹ chớp chớp: “Có vẻ như anh có rất nhiều kinh nghiệm nhỉ?”

“Đó là vì em, cưng à, vì có em ở bên cạnh anh.” Nói xong câu này, Emmett lập tức chớp chớp đôi mắt to một cách đáng thương ngậm miệng lại, sợ sẽ vô tình chọc Rosalie giận thêm nữa.

Rosalie hừ lạnh một tiếng, thật ra thì cô cũng không có để ý. Khi bọn họ biến thành ma cà rồng thì đã sớm cắt đứt hoàn toàn với quá khứ, chuyện trước kia kỳ thật cũng chẳng đáng để truy cứu, chỉ là cô ghét nhìn thấy anh chàng này tỏ ra đắc ý như thế.

Các ma cà rồng nhà Cullen cứ luôn như vậy, cãi nhau một hồi rồi lại hòa thuận, nhưng mà khi họ đi qua nhà ăn thì đột nhiên tất cả đều khựng lại, Alice thậm chí còn chụp lấy cánh tay của Jasper vì sợ anh sẽ mất khống chế — Chết tiệt! Sao lại như vậy ? Từ khi nào thì trường trung học Forks lại có một con người có mùi hương thơm như vậy?

Alice hơi buông lỏng Jasper ra rồi kéo Jasper ẩn lên trên ghế, sau đó mới nhìn qua vị trí phát ra mùi hương khi nãy, trong đôi mắt mèo mang theo chút hiếu kỳ.

Khi mọi người kéo vào trong nhà ăn, đủ loại mùi máu đã làm loãng đi mùi máu ngọt ngào kia giúp cho Jasper yên tĩnh trở lại. Anh ôm chặt lấy Alice, Alice của anh, anh không ngừng tự nói với mình, nếu như anh bị lộ sẽ mang đến bao nhiêu phiền toái cho Alice của anh và Carlisle mọi người, điều này giúp cho cảm giác xao động bên trong anh dần lắng xuống, hoặc là vì anh đã hơi quen với hương vị đó, dù sao thì lần đầu tiên người thấy nên hơi kích động cũng là bình thường.

Khách quan mà nói thì biểu lộ của Rosalie ác liệt hơn — cô ghét mùi hương này ! Cái mùi hương mãnh liệt dụ dỗ này không ngừng nhắc nhở cho cô sự thật rằng cô là một ma cà rồng, cái sự thật mà cô căm ghét nhất ! Mùi máu này thật sự vô cùng phiền toái, bất kỳ một ma cà rồng nào người thấy đều muốn hút cạn, một khi ai đó trong bọn họ không kiềm chế được thì cuộc sống yên bình của họ coi như xong ! Chết tiệt!

Ánh mắt Rosalie hung ác làm cho cô gái hiếu kỳ nhìn bọn họ run lên nhanh chóng cúi gằm mặt.

Mà lúc này đây, Edward rốt cục đã nắm tay cậu em trai nhỏ nhất trong nhà của họ bước vào trong nhà ăn.

Ru: À, vâng nhân vật quan trọng cuối cùng cũng đã xuất hiện hén, đầu dim em nó mãi được =))

Tags: bạn trên mạng là ma cà rồng, dammei, twilight, đồng nhân Đăng bởi: admin

23. Chương 23

Chương 23.

Cô gái với mái tóc màu râm nắng đang hoảng hốt kia có một gương mặt thanh tú bình thường, thần sắc hơi có chút tối tăm xen lẫn sợ hãi, rất dễ dàng có thể nhận ra rằng cô không hay tiếp xúc với người khác, bị ánh mắt như mãnh thú của Rosalie nhìn thẳng khiến cho cô nàng đánh đổ thức ăn trên bàn.

“Ôi không.” Cô gái hấp tấp lau đi đồ ăn dính trên áo, tâm trạng ảm đạm từ khi cô nói với Renee rằng cô muốn chuyển đến Forks sống với Charlie rất cục tích lũy đến đỉnh điểm.

Tại sao cô phải rời khỏi thành phố Phoenix tràn ngập ánh sáng để đến với cái thì trấn suốt ngày mưa dầm này ? Tại sao cô phải chịu đựng những người mà cô ngay cả tên cũng không biết suốt ngày quẩn lấy cô hỏi han không ngừng? Tại sao cô lại phải chịu đựng ánh mắt hung ác của cô bạn học xinh đẹp xa lạ kia?

Cô cảm thấy rất khổ sở.

“Isabella Swan?” Lại một thiếu niên lạ lẫm chen vào bàn ăn của họ, cô không thể không mỉm cười lễ phép với cậu ta, trời biết là cô đang khó chịu đến mức nào.

Cô có cảm giác mình ở trong mắt những người này chẳng khác gì con khỉ ở trong vườn bách thú vậy, mỗi người đều cảm thấy cô rất mới lạ nên hứng thú. Ồ, xem kìa, một người lạ ! Là con gái của cảnh sát Swan! Cô cam đoan trong lòng mỗi người đều đang nghĩ như vậy.

Đây là nhiệt tình mà Charlie nói sao?

Nhớ đến sáng nay khi rời khỏi nhà, Charlie muốn nói gì đó lại thôi. Ông chỉ xấu hổ nói rằng bố chắc chắn là con sẽ gặp được những người bạn tốt, bọn họ đều rất nhiệt tình, con sẽ thích họ có đúng không Bella?

Khi đó cô trả lời Charlie thế nào nhỉ? À, cô nói, vâng ạ, con sẽ cố gắng!

Bây giờ cô mới hiểu được lời nói của Charlie, cô hoàn toàn không thích cái loại hiếu khách này, thậm chí cô chỉ hận không thể hét thẳng vào mặt cái đám bạn học mà cô không nhớ nổi tên đang không ngừng lúi lo đó rằng “Để cho tôi yên tĩnh một chút có được không?”, nhưng cô biết rằng cô không thể, trừ phi cô muốn đắc tội với một đồng người ngay trong ngày đầu tiên chuyển đến trường mới.

“Bella, gọi tớ là Bella.” Cô nặn một nụ cười cứng ngắc, đương nhiên bây giờ cô không rảnh để quẩn nhiễu như thế. Ánh mắt của nhóm người trong góc nhìn cô chằm chằm khiến cho cô rất mất tự nhiên, làm cô không nhận được mà lén liếc qua đó thế là bị ánh mắt hung ác nhìn lại khiến cho cô muốn bật khóc.

“À, Bella, được, tớ là Mike.” Anh chàng mới đến cười lộ hàm răng trắng.

Bella miễn cưỡng cười với cậu ta, sau đó bụng mâm đồ ăn đứng lên, cô phải đi lấy phần ăn khác, nhưng mà, trước đây...

Cô kéo tay áo của cô bạn có mái tóc quăn đen bên cạnh, trước buổi trưa nay các cô có học chung hai tiết toán và tiếng Tây Ban Nha, tiếc là cô vẫn chưa nhớ được tên của cô ấy. Bella âm thầm thề rằng nhất định cô phải nhớ được tên cô bạn này, cô gái này thuộc kiểu người chỉ cần khơi mào liền sẽ thao thao bất tuyệt đem hết mọi tin tức nói ra, cô nghĩ cô cần tạo mối quan hệ với người bạn học như thế này.

“Bọn họ, ý tớ là mấy người ngồi bên cửa sổ đấy, họ là ai thế?” Bella nhỏ giọng đặt câu hỏi.

“Ai?” Jessica Stanley bị Bella cắt ngang cuộc nói chuyện với Mike khiến cho cô mất hứng quay lại, cô đã đoán được Bella muốn hỏi cái gì, vừa quay đầu lại, quả nhiên.

Cô dùng ánh mắt đồng tình lẫn hiểu rõ nhìn cô bạn mới chuyển trường này, quả nhiên là ai mới đến cũng đều bị bọn họ hấp dẫn, chuyện bình thường.

“Bọn họ là thành viên nhà Cullen, tất cả đều là con nuôi của bác sĩ Cullen.” Jessica bĩu môi, cô không có ấn tượng tốt đối với vị bác sĩ mới hơn hai mươi tuổi lại nhận nuôi nhiều con như vậy, mặc dù vị bác sĩ đó cực kỳ đẹp trai giống như những đứa con mà ông ta nhận nuôi vậy — điều này đương nhiên là khiến cho mọi người ghen tỵ không ít, thế là cái đám người nhàm chán đó mới xì xầm sau lưng bác sĩ Cullen rằng nói không chừng ông đang làm chuyện mờ ám gì đó.

“Cái người cao to kia là Emmett, còn cái người kia...” Cô giới thiệu nhóm người đẹp đến chói mắt kia với Bella, cuối cùng thì dùng ánh mắt thương hại nhìn Bella, loại ánh mắt này làm cho sắc mặt vốn tối tăm của Bella càng thêm khó coi.

“Cậu đừng có nghĩ quá nhiều, nhà Cullen chỉ cùng với nhau thôi, tất cả, cậu hiểu ý tớ mà đúng không?” Cô chớp mắt vài cái, cúi người xuống dùng lưng chắn lại ánh mắt từ bên cửa sổ bắt tới, hạ giọng thì thào, “Emmett và Rosalie, Jasper và Alice, kể cả cái cậu mới đến kia, toàn bộ đều là cặp đôi hết. Làm mọi người còn tưởng rằng nhà Cullen rất cuộc cũng có người chưa có cặp chứ !”

Khi Jessica nói đến đây thì trên mặt biểu lộ rất kỳ lạ. Bella cúi đầu xuống, không đáp lại, cố gắng che dấu vẻ sợ hãi trên mặt mình.

Rất cục? Tức là trước mặt thành viên mới gia nhập của nhà Cullen, Jessica và những người kia cũng từng làm chuyện ngu xuẩn đó sao? Trần ngập hiểu kỳ xoay quanh bọn họ ? Chắc chắn là cô nàng đã thất bại, nhà Cullen tuyệt đối giống như biểu hiện bên ngoài của họ, kiêu ngạo lãnh đạm, khinh thường có liên quan với mọi người.

Bella đương nhiên không nói ra suy nghĩ trong lòng, cô không giỏi kết giao với người khác. Cô luôn không hợp với mọi người, khi còn ở trường học cũ, dù sắp mười tám tuổi nhưng cô chẳng những chưa từng chính thức quen với một người bạn trai nào, thậm chí ngay cả một cô bạn thân có thể tâm sự những chuyện bí mật cũng chẳng có. Cô luôn như có như không bài xích mọi người, tạo một khoảng cách với mọi người, tựa hồ như họ và cô khác nhau rất xa. Cho nên cô đã quen đem những suy nghĩ của mình chôn thật sâu trong lòng, dù cho chúng nó vô cùng phong phú, vượt xa tưởng tượng của mọi người.

“Nhưng cậu biết không? Cậu ta...cậu ta... hừ...” Jessica lộ rõ vẻ chán ghét trên mặt, Bella cảm thấy có chút tò mò, khi cô đang định hỏi thì Jessica liền ngậm chặt miệng lại.

Bella nhìn theo ánh mắt Jessica liếc trộm qua thì thấy hai người con trai cực kỳ xinh đẹp bước vào trong nhà ăn. Người con trai với mái tóc màu đồng nắm tay một người con trai rõ ràng mang huyết thống phương Đông, là kiểu nắm tay mười ngón giao nhau — Bella hiện tại đã biết rõ vì cái gì Jessica lại lộ ra vẻ mặt như thế, nhưng cô chỉ nghĩ đến là cậu con trai tóc đen kia có lẽ còn có huyết thống Tây phương nữa vì trông cậu ấy rất giống con lai.

“Edward Cullen và Atlas Cullen, đôi cuối cùng của nhà Cullen.”

Jessica cơ hồ đem mặt ghé vào trên bàn, dùng thanh âm khinh thường rít qua kẽ răng giải thích với Bella, hiển nhiên là cô nàng hy vọng cô bạn mới đến cũng căm ghét mối quan hệ bất thường của hai cậu con trai kia như mình.

“À... ừ...” Bella đáp qua loa, ngay khi ánh mắt của cô nhìn sang thì người con trai với mái tóc màu đồng cũng đúng lúc đó nhìn qua.

Đôi mắt của anh mở lớn hơn mức Bella có thể nghĩ được, dường như anh vừa phát hiện ra điều gì đó không thể tưởng tượng được, thậm chí Bella có thể nhìn thấy đồng tử màu hoàng kim chói lọi của anh đột nhiên co lại, hai cánh mũi phập phồng, cơ thể cứng ngắc lại.

Sau đó, khi Bella vẫn còn đang kinh ngạc lẫn hốt hoảng thì người con trai với mái tóc màu đồng kia vội vàng ôm mũi, phát ra một tiếng mắng cực kỳ chán ghét: “Chết tiệt! Đáng chết! Đáng chết!”

“Edward?” Người con trai mang huyết thống phương Đông đi bên cạnh anh... cái người tên là Atlas đó kinh ngạc kéo tay anh, “Anh làm sao vậy?”

Đôi mắt màu đen nghi hoặc nhìn theo ánh mắt của Edward, sau đó nhìn thấy Bella đang đứng ngốc ra nhìn họ— trên tay cô nàng vẫn còn đang bưng một cái khay ăn.

Đối phương hiển nhiên cũng vì tạo hình của Bella mà ngây ra một lúc, sau đó, mới nhẹ gật đầu với cô.

Bella vội vàng cứng ngắc gật trở lại một cái, khi cô ngẩng đầu lên thì người con trai tóc màu đồng đã nhanh như chớp chạy khỏi nhà ăn, trong tay vẫn kéo theo người con trai mang hai dòng máu đang phản đối kia, họ nhanh như gió chạy đi nhưng Bella không thể quên được ánh mắt cực kỳ căm ghét mà người con trai tóc màu đồng trước khi bỏ đi để lại cho cô.

Ánh mắt đó khiến cho Bella run lên, không hẳn là vì sợ, càng không phải vì vẻ đẹp kinh người của đối phương hấp dẫn mà cô chỉ cảm thấy ủy khuất, cảm thấy phẫn nộ, cảm thấy vô lý.

Cô chưa từng làm gì cả, đây là lần đầu tiên họ gặp mặt, vì sao người con trai đó lại căm ghét cô? Anh ta có tư cách gì mà căm ghét cô? Thật không công bằng! Hoàn toàn không công bằng chút nào!

Bella nắm thật chặt khay ăn trong tay, toàn thân run rẩy, dù cho chỗ đồ ăn đầy mỡ kia làm dơ tay lẫn quần áo của cô cô cũng không còn cảm giác. Cô cố nén nước mắt sắp tràn mi, cứ mỗi lần cô tức giận là cô lại muốn khóc, đây là một thói quen rất mất mặt.

“Bella à, người nhà Cullen luôn rất kỳ quái, cậu đừng buồn.” Lúc này Bella mới nhận ra tất cả mọi người đều đang vây quanh cô, kể cả cậu bạn mới bắt chuyện khi nãy nữa.

Cô nhớ cậu ta tên là Mike.

“Để tớ đi lấy đồ ăn khác cho cậu, cậu muốn ăn gì? Bít tết nhé?” Mike cẩn thận hỏi, sau đó cầm lấy khay ăn trong tay cô.

“Cảm ơn, cho tớ một ly sô đa.” Cô cố nén tiếng khóc ngồi xuống vị trí cũ, sau đó quay đầu nhìn lại thì phát hiện toàn bộ thành viên trong gia đình Cullen vừa mới ngồi ở chỗ đó đã đi đâu mất.

“Edward? Rốt cuộc anh làm sao vậy?!” Cuối cùng thì Atlas cũng giật được tay ra, đương nhiên nói như vậy cũng không đúng, nếu như Edward không chủ động buông tay cậu ra thì cậu có giật đến gãy tay cũng chẳng thoát được.

Edward còn đang dùng sức thở hổn hển, ***g ngực kịch liệt phập phồng, trong ánh mắt lần đầu tiên xuất hiện ánh nhìn ác liệt như vậy.

“Có liên quan đến cô bé kia à?” Atlas thăm dò, “Anh quen cô ấy hả?” Ngữ khí của cậu đột nhiên chua lè.

“Không! Không biết! Anh hy vọng vĩnh viễn cũng không quen cô ta!” Edward gầm lên một tiếng, vung quyền nện lên cái cây bên cạnh.

Cái cây rung lên liên hồi làm một con sâu lông rơi vào trong cổ của Atlas khiến cậu hét toáng lên, đợi cậu tóm được con sâu lông kia ra thì trên cổ của cậu đã đỏ bầm một vết bằng ngón tay cái.

“Atlas...” Edward đau lòng nhìn Atlas, vươn tay ôm cậu vào trong lòng lẽ lười liếm nhẹ lên vết đỏ trên cổ cậu.

Cảm giác lạnh lẽo kỳ quái từ cổ truyền đến khiến cho hai chân Atlas mềm nhũn phải dựa vào Edward.

“Anh là đồ không biết xấu hổ, đang ở trường học.” Atlas cho rằng anh đang dỗ mình nên tức giận mắng nhưng lời vừa ra khỏi miệng lại kèm theo tiếng rên rĩ khiến cho Edward xấu hổ buông cậu ra, “Anh chỉ là...”

“Xem ra hai đứa không cần bọn này giúp đỡ nhỉ?” Emmett đột nhiên từ bụi cây đằng sau nhảy ra, cười dịu dàng nhìn hai người trước mặt.

Edward trong nháy mắt nghĩ đến tối hôm qua Atlas ngủ cùng với Emmett, thế là ôm Atlas vào trong lòng, rõ ràng là đang tuyên thệ chủ quyền.

“Edward...” Alice lo lắng nhìn anh, có lẽ gì đó cô muốn nói lại thôi vì Edward có thể nghe được, thông qua khả năng đặc biệt của anh.

Edward ôm ngang eo Atlas dùng ánh mắt kiên quyết nhìn Alice.

“Em đã từng nói rồi.” Alice mập mờ nhắc nhở anh.

Cô đã từng nói rồi, anh không nên đi trêu chọc Atlas bởi vì không biết trong tương lai anh có thể gặp được người bạn đời định mệnh mang theo mùi máu khiến cho anh xao động không ? Cái mùi có thể khiến cho anh mất khống chế, sẽ làm anh khuất phục trước khao khát bản năng, loại mùi hương... sẽ khiến Atlas tổn thương...

“Anh cũng đã từng nói với em.” Edward kiên định trả lời.

“Nói cái gì?” Atlas đang mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, cậu âm thầm phỉ nhổ thân thể trẻ tuổi dễ bị kích thích dục vọng, đương nhiên đây cũng là cái cớ mà cậu tự kiếm cho mình.

Edward cúi đầu xuống cắn nhẹ lên lỗ tai của Atlas.

“Không, Edward... Đây là trường học... ưm...” Atlas yếu ớt giãy dụa, cậu cảm thấy bên trong nhiệt tình đột nhiên dâng trào của Edward là bí mật không thể cho cậu biết. Rõ ràng hôm qua anh còn tránh né cậu mà.

“Ừ...” Đôi chân Atlas bắt đầu run rẩy, ngón tay chăm chú bắt lấy áo Edward, ý thức của cậu bắt đầu mơ hồ.

Nếu như tối hôm qua... Tối hôm qua anh cũng nhiệt tình như vậy...

Vừa nghĩ như thế, Atlas triệt để tựa vào người Edward.

“Anh yêu em.” Edward ôm chặt lấy Atlas, dùng thân thể của anh chống đỡ cho cậu, như muốn đem hai người hợp lại thành một, trong đôi mắt hoàng kim tràn đầy tình cảm khiến cho Atlas không thể lảng tránh mà trong nháy mắt trầm mê.

Atlas ngượng ngùng, thậm chí không dám nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp khiến cậu si mê kia, nhưng một lát sau, cậu không thể không lên tiếng: “Edward?”

“Ừ?” Edward vui đầu vào trong cổ Atlas dùng sức hô hấp.

Anh phải nhớ kỹ mùi hương này, mùi hương này kỳ thật chưa từng khó ngửi như Jasper bọn họ nói. Có lẽ là bởi vì bọn họ chưa từng dựa sát vào người Atlas chẳng, cho nên họ mới không ngửi thấy mùi hương thơm mát nhàn nhạt này.

Mùi thơm mát này sẽ không khiến cho anh mất khống chế như khi nãy, sẽ không làm anh nôn nóng, sẽ không làm cho cổ họng của anh khát khô nhưng mà làm cho anh mê say, càng lúc càng mê say.

Atlas nâng mặt Edward lên, chăm chú nhìn anh: “Anh đừng vào em, phía dưới...”

Edward: “...”

Tags: bạn trên mạng là ma cà rồng, dammei, twilight, đồng nhân Đăng bởi: admin

24. Chương 24

Chương 24.

Ru: Ốm bẹp đi cả tuần liền, đầu đau như búa bổ TToTT, đã vậy PT lại chặn ko cho vô WP nữa chứ, đang tính dọn nhà qua Blogspot quá, nhưng mà lười ôm đồm qua T^T

Edward bọn họ không muốn phải để cho Esme lại đến trường học vì bọn họ trễ giờ, cho nên ngay sát giờ vào tiết thì anh và Atlas về tới phòng học.

Đây là tiết sinh vật II, Edward và Atlas tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống. Từ khi bắt đầu học kỳ cho đến giờ thì bọn họ vẫn ngồi cùng bàn. Nghe nói khi Atlas không đến học thì Edward ngồi một mình. Đại khái giống như ở trong nhà ăn, học sinh trong trường luôn có một loại cảm giác muốn đến gần nhưng không dám đối với các thành viên nhà Cullen.

Bất quá, Atlas không nghĩ tới cô gái tên là Bella kia lại chọn tiết học giống như họ—— Atlas đương nhiên đã biết tên của Bella và rất nhiều tin tức khác, ví dụ như cha của Bella chính là vị cảnh sát trưởng Swan nghiêm túc đó.

Khả năng của Edward luôn luôn giúp anh thu thập được rất nhiều tin tức mà người bình thường không cách nào tìm được. Huống chi, Atlas còn có rất nhiều bạn —— đám chim chóc luôn riu rít trên mấy cái cây trong trường, cùng với một tổ chim yến trú ngay trong trường, à, còn có cả Tiểu Ba mò theo đến trường nữa.

Gần đây Tiểu Ba với đám chim yến đó tình cảm rất tốt, thường xuyên đem thức ăn của mình cho bọn nó. Atlas đối với chuyện này giả bộ như không biết gì cả mà còn lén chuẩn bị cho Tiểu Ba nhiều thức ăn thêm một tí —— chim yến không có mỏ cứng như của Tiểu Ba nên tụi nó không ăn được quả Mác ca cứng như thế.

Thầy Banner dạy môn sinh vật là một người đàn ông gầy teo hơn năm mươi tuổi, vì trường kỳ làm thí nghiệm nên móng tay của thầy nhuộm màu vàng đục, những nếp nhăn của tuổi già đã hằn sâu bên khóe mắt ông khiến cho nét mặt của ông thoát nhìn hơi hung dữ nhưng thực sự thì thầy Banner chưa bao giờ trừng phạt học trò một cách vô lý cả.

Khi Atlas không thể đọc được đồng danh từ sinh vật rắc rối thì ông luôn không thèm lưu tình chút nào mà dùng đủ loại ngôn ngữ cay nghiệt phê bình cậu, nhưng thực ra thì ông luôn lén giúp Atlas nâng cao kiến thức.

Sau một thời gian khó chịu thì Atlas mới nhìn ra được sự quan tâm lẫn trách nhiệm của thầy Banner, vì thế mà cậu trách Edward sao không nói cho cậu biết là thầy rất tốt thì Edward chỉ nhún vai đáp rằng ông thầy này đã biến sự cay nghiệt thành thói quen rồi, trong đầu ổng ngoại trừ một tràng mắng chửi người khác ra thì ông ấy đâu có nghĩ cái gì khác.

Atlas nghe vậy thì rất nghi ngờ nhưng sau này cậu mới phát hiện ra điều này rất phù hợp với tác phong của thầy Banner.

Nhưng Bella mới đến hiển nhiên sẽ không biết những điều này.

Khi thầy Banner dùng giọng nói hung hăng trước sau như một bảo cô tự giới thiệu thì mặt của Bella liền đỏ bừng, thậm chí cô run bắn người lên, hoảng hốt không biết làm gì cả —— hiển nhiên là trước kia chưa từng có thầy cô nào bắt cô phải làm như vậy.

May mà thầy Banner không phải cố ý hù dọa Bella, dù cho cô bé mới đến này lấp ba lấp bắp khiến cho mọi người cười ồ nhưng thầy Banner chỉ hừ lạnh một tiếng rồi bảo cô ngồi xuống.

Bella không cách nào không chế được liếc qua chỗ Atlas và Edward ngồi, cho dù đang sợ hãi nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt chăm chú phát ra từ chỗ họ, nhưng cái nhìn đó lại lạnh như băng và tràn ngập tức giận, thậm chí nó khiến cho Bella đổ mồ hôi lạnh, đáng tiếc là mắt của cô không nghe lời mà nhìn qua chỗ đó thế là bắt gặp được ánh mắt đó phát ra từ người con trai đẹp đến mức có thể khiến cho tim của bất kỳ người con gái nào cũng phải đập loạn nhịp kia.

Bella thất thần nhìn anh đến mức lão đảo suýt té, trong phòng học lại vang lên tiếng cười ầm ĩ khiến cho mặt của Bella nóng như thiêu đốt. Cô vội vàng cúi đầu xuống, đôi mắt ầng ậc nước, cô nhanh chóng nhìn lướt qua phòng học, thầy Banner đã lên tiếng bảo: “Đến bên đó đi cô Swan, cô Leah Clearwater đã thôi học nên còn trống vị trí đó.”

“Dạ...vâng thưa thầy.”

Leah thôi học? Khi Atlas nghe thấy thế thì hơi hốt hoảng, cậu nhớ cô ấy chính là cô gái chạy theo Sam Uley.

Đó là một cô gái cao gầy với làn da đặc trưng của người Anh-điêng nhưng có lẽ là do cô là nữ nên trắng hơn so với đàn ông người Anh-điêng một chút. Cô liên tục chạy theo sau Sam Uley, tuy rằng có hoảng sợ nhưng hoàn toàn không dừng bước, đáng vẻ quật cường của cô tạo ấn tượng rất sâu với Atlas. Edward bảo rằng Sam là người sói, về vấn đề này Atlas hoàn toàn không nghi ngờ nhưng mà bọn họ không nói Leah cũng là người sói.

Sam nghỉ học thì Atlas thấy rất bình thường vì Edward và mọi người bảo người sói là “chó ngốc” rất dễ bị kích thích, nếu như bỏ qua những lời khó nghe trong đó thì Atlas cảm thấy người sói đại khái là dễ bị kích động và gần như không thể khống chế sự biến thân của họ, đối với người bình thường mà nói thì quả thật là tương đối nguy hiểm nên anh ta nghỉ học sẽ tốt hơn cho mọi người. Nhưng về phần Leah thì sao phải nghỉ học? Atlas vẫn cho là cô bị đả kích vì chuyện của Sam nên tạm thời không đến trường thôi.

Mặc dù cảm thấy là lại nhưng dù sao cậu và Leah chẳng quen biết gì nhau nên Atlas không nhất thiết phải tìm hiểu. Huống hồ mấy người Quileute đó chẳng giao thiệp với người ngoài tộc nhiều, mà ngay cả Edward cũng không có cách tìm hiểu tin tức của tộc Quileute.

Trong khi Atlas đang mải mê suy nghĩ thì Edward ngồi bên cạnh cậu cứng người lại, thân thể thon dài của anh run lên đung vào bàn thí nghiệm khiến cho dụng cụ trên bàn kêu lạch cạch.

“Edward?” Atlas giật mình hồi thần bắt lấy cánh tay cứng như thép của Edward trong khi đó Edward dùng ánh mắt hung dữ nhìn chằm chằm vào vị trí gần cửa ra vào — chỗ đó vốn là chỗ của Leah nhưng mà người bây giờ ngồi ở đó lại là Bella ; mà phía trước Bella thì có nguyên một cây quạt đang thổi vù vù nhằm làm tán đi bớt mùi thuốc trong phòng thí nghiệm.

Ánh mắt của Edward dữ dội đến nỗi khiến cho cô gái tóc nâu nơm nớp lo sợ quay đầu lại, khi ánh mắt của cô chạm phải ánh mắt của Edward thì cô hốt hoảng xê dịch người vào sát tường như muốn đem thân thể mình giấu đi, nhưng hiển nhiên là không thể được.

Atlas không ngừng kéo tay Edward, cậu biết với sức của cậu thì chẳng khác nào kiến cày lay cây nhưng cậu không thể không nhắc nhở chàng bạn trai ma cà rồng của mình phải tỉnh táo.

Edward bịt mũi, trong ánh mắt tràn ngập sự căm ghét, Bella thì nhìn anh với ánh mắt đăm lệ ủy khuất, cô lên kéo một lọn tóc lên ngửi nhưng hoàn toàn không cảm thấy mùi gì lạ ngoại trừ mùi dầu gội hương trái cây thôi.

Thầy Banner đã nhận ra chuyện kỳ lạ này nên ông đi đến bên bàn của Edward và Atlas nghiêm túc nhìn hai người con trai của nhà Cullen.

Ấn tượng của ông đối với Edward rất tốt, tất cả mọi thí nghiệm thì cậu con trai này đều làm rất tốt. Về phần Atlas, đứa bé này vì vấn đề ngôn ngữ mà thành tích không được tốt nhưng mà tiến bộ rất nhanh. Khách quan mà nói thì ông thích kiểu học trò này hơn là mấy đứa bầm sinh thông minh tài giỏi. Hơn nữa ông có thể nhìn ra sự biết ơn chân thành trong ánh mắt của Atlas dành cho ông, điều khiến cho ông luôn thắc mắc vì ông vốn đã quen với ánh mắt sợ hãi lẫn xa cách của đám học trò.

Bất quá dù như thế thì âm điệu của thầy Banner vẫn trước sau như một lạnh như băng: “Cậu Cullen, bây giờ mời cậu vui lòng lấy kính hiển vi ra để chúng ta có thể bắt đầu chương trình học ngày hôm nay. Hy vọng cậu sẽ không gây rối trong giờ học của tôi nếu không tôi sẽ thay thế cha mẹ cậu dạy cậu một ít đạo lý làm người.”

Atlas cảm giác được thân thể Edward bắt đầu run rẩy khiến cho cậu rất sợ hãi.

Cậu vội vàng nói với thầy giáo: “Thưa thầy em muốn xin nghỉ, Edward không được ổn lắm nên em muốn đưa anh ấy đến phòng y tế.”

Thầy Banner nheo mắt nhìn Atlas, Atlas bèn tóm lấy tay thầy đặt lên cánh tay lạnh như băng của Edward.

Thầy Banner cuối cùng cũng thay đổi sắc mặt — Ông cảm giác được thân thể của Edward vừa cứng vừa lạnh hơn mức bình thường rất nhiều.

“Được rồi, tôi cho phép cậu nghỉ, tôi sẽ thông báo cho các giáo viên khác hộ cậu.”

“Cảm ơn thầy, thầy Banner.”

Atlas mỉm cười với thầy Banner rồi nâng Edward dậy đi ra ngoài, bất quá chưa đi được mấy bước thì đổi thành Edward kéo cậu đi ra ngoài .

Khi đi ra đến cửa thì Edward quay đầu lại trừng Bella thêm lần nữa khiến cho Bella hốt hoảng cúi đầu, nước mắt rơi tí tách xuống mặt bàn, thấy thế Edward mới kéo Atlas chạy đi.

Vừa ra khỏi trường học thì những biểu hiện kỳ quái của Edward lập tức biến mất, bọn họ ngồi lên trên chiếc Volvo, Atlas lập tức hỏi: “Mau giải thích cho em đi Edward.”

Bàn tay nắm tay lái của Edward siết lại, anh hạ kính cửa sổ ở một bên xe xuống, một chú vẹt từ bên ngoài lao qua cửa sổ đậu lên trên ghế—— là Tiểu Ba.

“Không có gì cả.” Edward khởi động xe.

Tiểu Ba rửa cánh, khinh thường bảo: Ôi trời, cần gì phải hỏi nữa ? Tên này nhất định là muốn ngoại tình rồi. Anh bạn à, người ta phải nhắc anh chuyện này đó, cứ coi cái biểu hiện của hắn ta khi nhìn thấy đứa con gái đó chẳng khác nào muốn xơi tái con bé đó vậy. Haiz, cái này rõ như ban ngày còn gì ! Đá hắn đi!

Làm một con vẹt cô đơn, hiển nhiên là Tiểu Ba cũng muốn Atlas giống nó.

Edward tuy không hiểu con vẹt nói gì nhưng mà anh biết thừa nó chẳng nói gì hay cả. Từ khi anh đem con vẹt này nhét vào trong nhà vệ sinh thì nó liên tục tìm cơ hội châm ngòi ly gián ngay trước mặt anh, đương nhiên là nó đang khi dễ anh không hiểu tiếng chim.

Edward rút một cái túi lưới từ dưới gầm ghế ra tóm lấy con vẹt nhét vào trời thành một cục khiến cho nó chỉ có thể rên rỉ mấy tiếng phản đối.

“Không có gì thật sao?”

Edward lắc đầu: “Đúng vậy.”

Atlas quay đầu đi không hỏi nữa, trong xe đột ngột trở nên yên tĩnh. Edward định nói gì đó nhưng mà anh không biết nên mở lời như thế nào.

“Carlisle, bố cũng biết, đó đâu phải là chuyện gì quá đáng, chẳng qua chỉ là do bản năng chứ không phải là những gì mà anh ấy muốn, con tin anh ấy, nhưng mà anh ấy lại không chịu nói với con, đây mới là điều khiến cho con cảm thấy khó chịu. Anh ấy muốn giấu diếm con, con rất ghét như vậy.” Từ nhỏ đến lớn, Clairol ngay cả chuyện tình một đêm của bà và cha Atlas đều không hề giấu cậu, điều này đã hình thành nên tư tưởng của Atlas rằng đã là người nhà thì phải thẳng thắn với nhau.

Tư tưởng bất đồng khiến cho Atlas và Edward rơi vào chiến tranh lạnh, mặc cho Edward cố gắng giải hòa như thế nào thì chỉ cần cậu hỏi một câu “Có chuyện gì sao?” là anh lại trả lời y như cũ. Một lần lại một lần, Edward không ngừng tiếp cận thì Atlas không ngừng thất vọng.

Cuộc chiến tranh lạnh lần này so với mấy cuộc cãi vã lật vật giữa tình nhân với nhau thì lớn hơn, thời gian cũng kéo dài hơn. Cuối cùng Edward không thể không nhờ mấy anh chị em của mình giúp đỡ, thậm chí là phải nhờ cả Carlisle ra mặt —— Atlas vẫn có quan hệ rất tốt với Carlisle, cậu tôn kính Carlisle, yêu mến Carlisle, xem ông như một người cha, người anh, người thầy, người bạn đáng quý.

Khi Atlas còn ở thế giới cũ thì nguyện vọng học đại học của cậu là học y, vì thế khi chiến tranh lạnh với Edward, cậu dành toàn bộ thời gian sau khi học ở trên trường xong đều chạy đến phòng khám của Carlisle để học tập kiến thức y học của ông.

Carlisle từng cười nói nhờ vậy mà ông được phúc. Vì ông không cần phải giả vờ ăn mấy thứ thức ăn nhạt như nước ốc của con người nữa, một lần Atlas đến chỗ ông đều đem theo thức ăn được chế biến từ máu —— thực ra thì Atlas cũng hiểu Carlisle đang khen để cho cậu vui lên chứ từ khi Esme phát hiện họ có thể ăn đồ ăn được chế biến từ máu thì bà đã sưu tập vô số sách dạy nấu ăn có liên quan, mà với khả năng học hỏi của ma cà rồng thì tay nghề của bà càng lúc càng tiến bộ.

“À, con phải hiểu, mọi người chịu nói cho con biết là vì con là người nhà của chúng ta, mà Edward không muốn nói cho con biết là vì con là người yêu của nó. Đó là sự khác biệt Atlas ạ. Edward là một đứa trẻ mẫn cảm, nếu như không phải như thế thì nó sao có thể có khả năng đặc biệt là đọc suy nghĩ của người khác.” Carlisle dùng đôi mắt vàng ông nhìn từ nhìn Atlas.

Carlisle là ma cà rồng lạnh như băng nhưng không hiểu sao ông luôn mang lại cảm giác ấm áp cho Atlas, thậm chí Atlas từng thầm hy vọng ông chính là cha ruột của mình. Nếu như vậy thì thật là hạnh phúc nhưng mà đáng tiếc điều này chỉ là si tâm vọng tưởng.

Atlas mấp máy môi nhưng động tác trên tay vẫn không ngừng, Carlisle cũng phối hợp nâng cánh tay trái lên.

“Nhưng mà...” Atlas nhìn Carlisle rồi lúng túng nói, “Anh ấy giấu con chuyện này thì sau này rất có thể sẽ giấu những chuyện khác nữa. Không phải đã yêu nhau thì không nên giấu diếm nhau điều gì sau?”

Carlisle mỉm cười: “Ừ, ta cũng nghĩ vậy. Vì vậy con thấy đó, sau khi Edward thăng thẩn tình cảm của nó với con thì cũng nói thân phận ma cà rồng của cả nhà cho con biết không phải sao? Atlas, con phải cho nó một chút thời gian. Ôi, dù sao cũng đã là kẻ sống cả trăm năm rồi nên tính tình của nó có hơi bảo thủ, con phải thông cảm.”

Atlas bị câu nói này chọc cười: “Được rồi, con sẽ cho anh ấy thời gian. Bố nhìn kìa, trời bắt đầu đổ tuyết rồi, con cảm thấy con cũng đã cho anh nhiều thời gian lắm rồi đấy chứ, bất quá có lẽ con còn phải tiếp tục chờ thêm. Nhưng mà riêng vấn đề này thì con nhất định sẽ không lùi bước, anh ấy phải nói cho con biết.”

“Chuyện này cũng chẳng phải bí mật gì, đây là thứ có thể ảnh hưởng đến vấn đề tình cảm nên chúng con hẳn là phải cùng nhau giải quyết. Con không tin rằng tình cảm giữa hai người chỉ có thể dựa vào một phía cố gắng gìn giữ mà có thể tiếp tục dài lâu, tất sẽ xảy ra xung đột. Ví như chuyện vì đối phương mà trả giá điều gì đó, con nghĩ, điều này cũng phải được đối phương chấp nhận chứ không phải là do một mình mình tự quyết định.”

“Lý luận hay đấy.” Carlisle suy nghĩ rồi buông tay trêu chọc, “Ha, ta chưa bao giờ biết Atlas nhà chúng ta lại là một nhà tư tưởng.”

Atlas xấu hổ nhìn ông: “Xem TV nhiều thì biết thôi mà. Nếu như bố cũng coi nhiều phim cầu huyết như con thì bố sẽ nghĩ được thôi.”

“Chắc, ta đồng ý, bất quá ta không có nhiều thời gian như vậy, dù cho ta có tuổi thọ vô tận nhưng mà ta vẫn muốn dùng nó vào chỗ có ích.” Carlisle cười, nâng tay phải lên xoa đầu Atlas.

Atlas nhìn ông, hạ giọng thì thào: “Đây không phải là cố gắng xâm phạm thế giới riêng của anh ấy đúng không ạ?”

Carlisle an ủi xoa đầu cậu: “Đương nhiên, con cần phải biết chuyện đó, con cũng có quyền được biết vì con là bạn trai của nó.”

Atlas nghĩ nghĩ, hỏi: “Nhân tiện bố có thể nói cho con biết vì sao bố có thể chống cự lại mùi máu hấp dẫn mà thành bác sĩ được không ? Khi biết rõ thân phận của mọi người, chuyện này đã khiến cho con vô cùng ngạc nhiên.”

Carlisle hiền từ nhìn Atlas, cười lắc đầu, cảm khái nói: “Đó là bởi vì con không biết ta đã bỏ ra bao nhiêu thời gian đâu.”

Ông nhìn Atlas đang tròn xoe mắt, giơ ba ngón tay lên: “Ba thế kỷ, ta bỏ ra hơn ba trăm năm mới trở thành bác sĩ được, mà Edward nó chỉ mới hơn một trăm tuổi.”

Atlas phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Carlisle chậm rãi nói: “Con thấy đấy, Atlas, với con mà nói thì Edward là một kẻ rất già, nhưng mà với ta thì nó chỉ là một đứa bé, khờ dại mẫn cảm, mất tự nhiên, bởi vì sinh mệnh của nó vĩnh viễn ngừng ở tuổi mười bảy nên kinh nghiệm đau khổ duy nhất mà nó từng trải qua là đau đớn vì bệnh tật chứ không giống như Jasper đã từng trải qua chiến tranh, trải qua chém giết tàn khốc, vì vậy nó không có được sự thành thực như con tưởng tượng đâu. Huống hồ ta gặp chỉ là mùi máu của người bình thường, mà cái Edward phải chịu đựng chính là mùi máu của loài đặc biệt.”

“Mùi máu của người đó đủ để khiến cho ma cà rồng phát điên, bất kỳ ma cà rồng nào chỉ cần hút được máu của đối tượng đặc biệt này thì năng lực của kẻ đó có thể gia tăng rất nhiều lần. Con biết đó, Atlas, trong thế giới tự nhiên, bất kỳ sinh vật nào cũng có bản năng tiến hóa, vì vậy con có thể tưởng tượng được khi loại cơ hội này xuất hiện trước mắt thì trong từng tế bào của ma cà rồng đó khát vọng mãnh liệt đến thế nào.”

“Tức là... con đã sai rồi sao?” Atlas ủ rũ hỏi, có chút bất an.

Carlisle cầm tay của cậu, cảm giác lạnh buốt truyền qua nhưng lại khiến cho Atlas an tâm. Trong nụ cười của ông phẳng phất có tia xấu xa, khóe môi khẽ nhếch lên, ánh mắt vàng óng tràn đầy vui vẻ: “Không, ta chỉ muốn nói cho con biết khi Edward đối mặt với Bella khó khăn đến mức nào nhưng mà điều này không có liên quan đến nguyên tắc các con ở bên nhau.”

Atlas bật cười: “Ha, vậy xem thử kỹ thuật của con như thế nào?”

Carlisle nhìn bằng vải trên cánh tay trái, thử cử động tay, gật đầu mỉm cười: “Có thể cho chín trên mười, trình độ khá lắm.”

Atlas vui vẻ đỏ mặt, chờ mong nhìn Carlisle: “Như vậy... có thể cho con thử thực tế được không? Đường nhiên bố đứng bên cạnh giám sát, con nghĩ con sẽ không làm hỏng việc đâu.”

Carlisle nghiêng mặt qua, liếc nhìn Atlas, vươn ngón tay gõ nhẹ trán cậu: “A, con đang hy vọng có người bị thương đưa vào bệnh viện sao? Atlas, không thể tin là con lại nghĩ như vậy nhé!”

Atlas sầm mặt, bất đắc dĩ nhìn Carlisle: “Bố biết con không có ý đó mà.”

Carlisle cười ha hả, tháo băng ra khỏi cánh tay: “Được rồi, có một người chắc là sẽ chịu cho con thử đó, đi theo ta.”

Đó chính là cảnh sát Swan, Atlas không ngờ lại gặp ông ấy ở đây, mà gặp ông rồi thì cậu không thể không nhớ đến Isabella Swan.

Cô gái đó chính là bạn đời định mệnh của Edward, một thân phận đặc biệt, Alice đã nói cho Atlas về chuyện này rồi.

Không phải ma cà rồng nào cũng gặp được bạn đời định mệnh của mình, kẻ mang mùi hương khiến cho họ điên cuồng, có thể mang đến sức mạnh khủng khiếp cho họ. Đối với ma cà rồng luôn dựa vào mùi để tìm kiếm bạn đời mà nói thì hiển nhiên đó chính là đối tượng lý tưởng của họ — hút cạn máu của kẻ đó, cải tạo thân thể của kẻ đó, có được sức mạnh kinh khủng, lại có thể có được bạn đời, đó là chuyện đẹp đến thế nào.

Lần đầu tiên Atlas cảm thấy máu của mình không có lực hấp dẫn là chuyện đáng buồn đến thế nào, hay là, đây chính là nguyên nhân Edward không có “hứng thú” với cậu sao?

Atlas ủ rũ cúi đầu y như cún con bị nhúng nước.

“Chào cảnh sát Swan.” Carlisle không để ý đến Atlas nữa vì ông cho rằng chuyện của người trẻ tuổi thì họ phải tự mình giải quyết. Tuổi của Atlas đương nhiên sẽ gặp phải mấy vấn đề rắc rối linh tinh.

“Bác sĩ Carlisle.” Cảnh sát Swan vẫn không thích nói chuyện như xa, ông chỉ nhẹ gật đầu với vị bác sĩ đẹp trai rồi nhìn sang Atlas đứng đằng sau lưng Carlisle.

“Chào cháu.” Ông vẫn nhớ đứa bé này.

“Xin chào cảnh sát Swan.” Atlas tươi cười chào ông, sau đó, dưới ánh mắt cổ vũ của Carlisle cậu nói với Charlie Swan: “Ngài cảnh sát, ừm... có thể để cháu băng bó cho chú không? Cháu cam đoan là cháu làm được! Cháu luyện tập rất nhiều rồi.”

Atlas lắp bắp nói chuyện với Charlie khiến cho ông cũng cảm thấy bối rối.

Carlisle kiểm tra qua vết thương của Charlie rồi mới nói: “Đúng vậy, khả năng băng bó của Atlas đã tiến bộ rất nhiều, nó theo tôi luyện tập đã lâu, tay nghề so ra còn qua được cả nhân viên cứu hộ đấy. Anh yên tâm đi, nếu như là việc quan trọng thì tuyệt đối tôi sẽ không để cho người không chuyên làm đâu.”

Charlie chờ một chút, nhẹ gật đầu: “Vâng được rồi.”

“Cảm ơn chú, cảnh sát Swan, chú thật tốt!” Atlas hoan hô, cảm giác buồn bực vì chiến tranh lạnh với Edward đã tan đi không ít, trong khi đó thì cảnh sát Swan được khen nên đỏ mặt, ho khan một tiếng.

“Cảnh sát Swan sao lại bị thương ạ?” Atlas vừa băng bó cho Charlie vừa hỏi.

“Khụ, là khi chú đuổi theo tội phạm bị té.”

“À, thị trấn Forks thường có mưa nên mặt đất rất trơn trượt, chú phải cẩn thận một tí.” Atlas gật đầu.

Carlisle lại chú ý tới vấn đề này, khẽ nhủ mày: “Số người chết vẫn đang tăng lên sao?”

Nói đến công tác, cảnh sát Swan liền trở nên nghiêm túc: “Đúng vậy, tuy chỉ quanh quẩn bên ngoài thị trấn nhưng càng lúc càng đến gần thị trấn rồi. Đám tội phạm điên cuồng!” Cảnh sát Swan luôn nghiêm túc tỉnh táo mà cũng phải gầm lên giận dữ, “Đây đã là người thứ tư!”

Carlisle lâm vào trầm tư.

Tags: bạn trên mạng là ma cà rồng, dammei, twilight, đồng nhân Đăng bởi: admin

25. Chương 25

Chương 25.

“Hy vọng có thể bắt được chúng trước khi chúng tiến vào Forks.” Carlisle suy tư nói.

Charlie gật đầu: “Đúng vậy, nếu để cho đám cuồng đồ đó tiến vào Forks, không biết sẽ có bao nhiêu người bị hại.”

Trên thân thể nạn nhân đầu tiên có dấu răng nên mọi người đều tưởng rằng có thú dữ nguy hiểm xuất hiện ở vùng phụ cận, cảnh sát đã điều động người lùng sục trong rừng mấy ngày nhưng người bị hại lần lượt xuất hiện thêm nên Charlie bắt đầu hoài nghi. Đến khi nạn nhân thứ tư xuất hiện thì đã chứng minh suy đoán của ông là đúng.

Đó là một người bạn câu cá của Charlie, tuy họ không quen thân cho lắm nhưng Charlie hiểu ông ta, ít nhất thì dựa vào khả năng của ông ta nếu như không có chuyện gì đặc biệt mà đã được cảnh sát cảnh báo về nguy hiểm thì ông ta tuyệt đối sẽ không vào trong rừng một mình.

Mà giống như những lần trước, trên thi thể có một vết cắn rất lớn, trên người cũng có trầy xước do té xuống đất nhưng hoàn toàn không có vết ấu dả, khiến cho mọi người giật mình chính là máu trong cơ thể nạn nhân đều biến mất hoàn toàn.

Nếu như nói là vì thú dữ, Charlie thật sự không thể tin nổi vì không có ai khi nhìn thấy thú dữ mà không biết bỏ chạy, dù cho sắp chết mà họ lại hoàn toàn không phản kháng, huống hồ thú dữ sẽ không để lại một thi thể hoàn hảo nguyên dạng như vậy. Giải thích duy nhất là những người này đã bị sát hại rồi hung thủ nguy trang thành cái chết do bị thú dữ tấn công. Nhưng mà kẻ nào gây ra chuyện này thật sự vô cùng tàn nhẫn khi có thể rút hết cả máu của nạn nhân.

Có khả năng tên tội phạm đó muốn thị uy với cảnh sát, Charlie cho là như vậy.

Không thể không nói, hành vi này đã khiến cho mọi người dân trong thị trấn Forks vô cùng lo sợ đồng thời khiến cho quyết tâm bắt bằng được tên tội phạm này của Charlie càng tăng cao.

Ông không hề muốn những tên tội phạm này theo hướng hồ Ontario tiến vào thị trấn nhỏ này — đúng vậy, là hồ Ontario, khi Charlie gần như chắc chắn là thủ phạm những vụ án này không phải do thú dữ thì ông đã kiểm tra lại vị trí phát hiện thi thể thì mới nhận ra những tên tội phạm đó đã dùng thời gian rất ngắn, ngắn đến khó tin mà theo hướng bắc của hồ Ontario đến.

Charlie nghĩ đến điểm này, nhìn cánh tay đã được băng bó xong, ông nói với Carlisle và Atlas: “Tôi phải đi đây, vụ án này thật là đau đầu.”

“Anh phải cẩn thận đấy cảnh sát Swan, cánh tay của anh không thể cử động nhiều một thời gian.” Carlisle báo cho vị cảnh sát đầy trách nhiệm.

“Cảm ơn lời khuyên của anh, tôi sẽ chú ý.” Charlie rời khỏi phòng khám.

Atlas thấy cảnh sát đã đi xa mới hạ thấp giọng hỏi Carlisle: “Carlisle, những chuyện kia là do ma cà rồng làm có phải không?” Thấy Carlisle quay đầu nhìn mình, Atlas sợ ông hiểu nhầm nên vội giải thích: “Cách đây mấy ngày con nghe người ở trấn trên thảo luận về vấn đề này, kể cả y tá trong phòng khám của bố nữa.

Đương nhiên con nói ma cà rồng kia không phải là nói mọi người, ý con nói là vẫn còn có những ma cà rồng khác có đúng không?”

Đặc điểm máu toàn thân mất sạch thật sự quá rõ ràng, bất kỳ ai nghe thấy chuyện này đại khái đều cho rằng giống như ma cà rồng làm vậy. Đương nhiên là họ chỉ nói là “giống như” mà thôi.

Không ai thật sự tin rằng trên đời này có ma cà rồng, nhưng mà Atlas lại khác, cậu đã chung sống với một đồng ma cà rồng rồi.

“Ta cũng nghi ngờ chuyện đó. Trên thế giới này không chỉ có gia đình chúng ta là ma cà rồng, ở Denali cũng có một nhóm ma cà rồng định cư như chúng ta, nhưng hiển nhiên đây không phải là họ. Cho nên ta nghi ngờ có ma cà rồng khác xâm nhập vào lãnh địa của chúng ta.”

“Lũ khốn tùy tiện đó!” Carlisle tỏ ra tức giận khiến cho Atlas run lên một chút ——không phải vì cậu sợ Carlisle chỉ là làm một sinh vật ở trong chuỗi thức ăn, giống như con thỏ nhìn thấy chim ưng sẽ bỏ trốn, đây là bản năng của sinh vật sống.

Carlisle cũng để ý đến điều này nên ông nhanh chóng thu hồi lại biểu lộ, xoa đầu Atlas an ủi: “Được rồi, con không cần phải lo lắng điều này, cứ để cho chúng ta xử lý. Bây giờ con chỉ cần lo lắng đến vấn đề của con thôi.”

“Của con?”

“Đúng vậy.” Carlisle mỉm cười đầy ý vị rồi sau đó xoay người ra khỏi phòng. Ngay khi cánh cửa khép lại thì mắt Atlas hoa lên, Edward xuất hiện ở trước mặt của cậu.

Edward trông rất tiêu tụy. Đương nhiên, gương mặt của ma cà rồng vĩnh viễn trắng như đá cẩm thạch, vĩnh viễn anh tuấn hoặc là xinh đẹp, nét tiêu tụy rất khó có thể nhìn ra được trên mặt của họ, nhưng quầng thâm dưới móng mắt của Edward đậm hơn bình thường nên Atlas chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra trong khoảng thời gian này tâm trạng của anh không tốt.

“Atlas.” Edward khẽ gọi thử, thấy Atlas không có cự tuyệt anh mới dám từ từ tiến tới gần cậu bạn trai nhỏ. So với tốc độ xuất hiện như ánh sáng vừa rồi thì hành động này chẳng khác gì rùa bò.

Atlas lén nhếch mép: Mình đáng sợ như vậy sao?

Cậu cảm thấy hơi mềm lòng .

“Anh có việc gì sao?” Atlas dùng câu mở đầu quen thuộc mấy ngày nay. Nhưng ngữ khí đã khá hơn rất nhiều, trong ánh mắt chờ đợi hiện rõ cậu nguyện ý tha thứ cho Edward.

Chàng ma cà rồng giỏi đọc suy nghĩ người khác không cần phải dùng đến năng lực siêu nhiên của mình liền nhìn ra điểm này, anh kích động nhìn cậu bạn trai nhỏ thì thào: “Atlas, Atlas, đều là lỗi của anh, anh hối hận, đáng lý anh phải thẳng thắn với em, anh sẽ làm như vậy.”

Hai mắt Atlas cay cay, bộ dạng Edward đáng thương như vậy, cậu chưa từng nghĩ rằng anh bạn trai ma cà rồng tuyệt mỹ của mình lại có thể lộ ra vẻ mặt như thế. Cho nên cậu đi qua, đem Edward đẩy dựa sát vào tường, vươn tay kéo bức màn lại, sau đó...

Sau đó đương nhiên phải làm chút việc không thể để cho người khác nhìn thấy được chứ sao!

Khi trên môi truyền đến xúc cảm mềm mại, Edward hơi run lên, anh phản ứng cực nhanh ôm lấy thiếu niên trong lòng thật chặt, tựa hồ như sợ cậu lại bỏ đi lần nữa. Sau đó nghe thấy tiếng thiếu niên phàn nàn xen lẫn tiếng thở dốc: “Thiệt là, cuối cùng thì em vẫn không có cách nào hạ quyết tâm với anh.”

Đôi mắt sẫm màu u buồn của Edward thoáng cái sáng bừng lên, anh nhanh chóng đảo khách thành chủ xoay người đem Atlas đặt ở trên bệ cửa sổ. Anh dùng bàn tay lạnh buốt nâng lên gương mặt của cậu bạn trai nhỏ, những nụ hôn rơi như mưa ở trên mặt Atlas, cuối cùng anh tách ra, nhìn thẳng vào cậu bạn trai mang hai dòng máu Đông Tây của mình.

Trong đôi mắt đen láy như trời đêm chứa đầy thâm tình không hề che giấu, loại tình cảm sâu đậm này khiến cho Edward thở ra một hơi dài đầy thỏa mãn, khi cậu bạn trai nhỏ lại khép đôi mắt lại thì anh lại hôn lên môi của cậu.

Hương vị ngọt ngào tươi mát truyền tới từ nơi hai người gần bó, cậu bạn trai nhỏ của anh khe khẽ phát ra tiếng rên rỉ nho nhỏ mê người cùng tiếng thở dốc, thanh âm yếu ớt này qua thính giác siêu việt của ma cà rồng nghe thật rõ ràng làm cho anh mơ hồ cảm thấy trong mạch máu sớm đã khô cạn có thứ gì đó ào ạt chảy qua, lưu lại dư âm tê dại mỗi một nơi nó tràn đến.

“Em thật là đẹp, sweetheart.” Edward dùng trán mình chạm vào trán của cậu bạn trai nhỏ, nhẹ giọng cảm thán.

Ánh sáng từ bên ngoài xuyên qua bức màn tiến vào trong gian phòng nhỏ, phủ một lớp ánh sáng có hoa văn nhàn nhạt lên gương mặt nho nhỏ của Atlas, Edward đỡ lấy thân thể của Atlas, đem cậu nhốt giữa vòng tay của mình và bức tường, bên môi lộ ra nụ cười sung sướng.

“Anh yêu em, Atlas. Anh thật hy vọng có thể đem hình bóng của em như hoa văn trên bức màn này, dùng ánh mặt trời khắc vào trong trái tim anh.”

Mặt Atlas đỏ lên, cậu không thể không động tình khi mà tiếp xúc thân mật như thế này. Với độ tuổi của cậu cùng số kinh nghiệm ít ỏi đến thăm thương khiến cho cậu rất dễ dàng xúc động, vì vậy cậu phải dựa vào người Edward chống đỡ mới có thể đứng vững được, cái này đủ khiến cho cậu mặt đỏ tới mang tai.

Cậu giãy dụa thân thể muốn thoát khỏi vòng tay của chàng ma cà rồng, hiển nhiên là phí công vô ích.

“Anh thích nói mấy câu buồn nôn như vậy lắm à ? Hình như người Tây phương nào cũng rất giỏi cái khoản này.”

“Không, anh nói thật.” Edward nở nụ cười.

Anh đã cảm thấy cậu bạn trai nhỏ của mình động tình, thân thể thiếu niên bắt đầu phát ra hương ***, đây là bản năng của động vật, tựa như sinh vật trong tự nhiên thôi, bất luận là giống cái hay giống đực đều thích dùng mùi hương để biểu thị rất nhiều thứ, lãnh địa, bạn tình. Mà với giác quan cực nhạy của ma cà rồng thì Edward có thể ngửi thấy được mùi này. Mùi hương nhạt đến nỗi người bình thường không cách nào ngửi thấy được nhưng đối với ma cà rồng mà nói thì lại là mùi nước hoa nồng đậm.

Edward phát hiện ra anh vô cùng yêu mến mùi hương này.

Mùi hương này có thể khiến cho thân thể của anh nóng lên, yết hầu thư thích ẩm áp như khi vừa uống máu xong, rồi lại khát vọng càng nhiều. Thân thể của anh trở nên rất kỳ diệu, không còn cứng rắn hay lạnh như băng mà tựa hồ như nhiệt độ đã quay trở lại.

Đây không phải là lần đầu tiên anh ngửi thấy mùi hương kiểu như thế này, cái đoạn thời gian đen tối khi anh vừa mới biến thành ma cà rồng, anh bỏ Carlisle mà đi, đi đến quán bar, sòng bạc, đấu trường ngầm, tất cả những nơi đen tối nhất của xã hội loài người anh đều đặt chân đến.

Những nơi chốn xô bồ hỗn loạn, *** dục đó, anh từng ngửi thấy mùi của rất nhiều đàn ông, đàn bà lúc động dục, trước đó, sau đó, thậm chí ngay giữa cuộc giao hoan của họ; đồng tính, khác phái, cái gì cũng có. Nhưng mà mùi hương này đối với khứu giác cực nhạy của ma cà rồng khiến anh cảm thấy như bị tra tấn. Anh vẫn luôn cho rằng điều này là phản ứng hoàn toàn bình thường của ma cà rồng, nhưng anh không hề biết rằng mình đã nhầm.

Atlas của anh, bình thường luôn mang trên mình mùi hương cỏ xanh thơm ngát, chỉ khi nào anh dựa sát vào cậu mới có thể ngửi được mùi hương mỹ diệu đó. Đây là bí mật nho nhỏ của riêng anh, anh sẽ không bao giờ chia sẻ với bất luận ma cà rồng nào, kể cả anh chị em của mình, cho nên anh chưa từng phản bác lại việc họ trên chộc mùi hương của Atlas.

Loại mùi hương khiến anh mê muội nhưng lại khiến cho anh bình tĩnh cùng ôn hòa, tựa như cỏ xanh vừa mới qua cơn mưa, tựa như mặt trời ẩm áp ngày đầu xuân.

Ngày hôm đó, trong phòng học, cây quạt thổi đến mùi hương của Bella khiến cho yết hầu của anh khô khốc ngứa ngáy, bỏng rát, khiến cho anh như phát điên lên muốn lao đến xé xác đứa con gái đó, nếu như không phải Atlas ngồi bên cạnh anh, nếu như không phải bàn tay ẩm áp của cậu đang nắm chặt tay anh thì có lẽ anh đã không thể nào chống cự lại được bản năng của mình.

Bất quá, anh cũng không nghĩ tới rằng Atlas luôn khiến anh bình tĩnh còn có mùi hương kích tình như vậy — là kích tình mà không phải kích thích dã tính, đây là điểm khác nhau. Mà rất nhanh, điểm khác nhau đó đã được chứng minh.

Edward đột nhiên ngẩng đầu lên.

Atlas đã bị Edward lột được nửa thân trần, áo khoác dày chỉ còn lại hai đầu ống tay áo còn vướng lại, áo len bên trong bị vén lên cao, lộ ra một mảng ngực phần hồng cùng với xương quai xanh mê người, ngực không ngừng phập phồng theo từng hơi thở khiến cho Edward điên cuồng.

Nút thắt quần bò đã bị anh mở ra từ khi nào. Đáng chết, anh thậm chí còn không biết là anh đã cởi nó ra khi nào. Nhưng phía dưới của Atlas đã lộ ra quần lót vải bông, quần cũng đã bị kéo xuống một chút, cậu bé bên trong đã nửa ngẩng đầu khiến cho quần lót nhô lên một khối rõ ràng.

Edward vội vàng dời tầm mắt đi chỗ khác, thậm chí bản thân mình một câu, nhưng phản ứng của Atlas vẫn khiến cho anh rất dắc ý, tuy rằng anh chưa từng có bạn trai — đương nhiên, bạn gái cũng không có — nhưng mà kỹ thuật của anh cũng không tệ lắm, ít nhất vẫn đủ để khiến cho Atlas của anh trầm mê.

Edward nhanh chóng mặc lại quần áo cho Atlas, tốc độ của anh nhanh đến mức mắt thường không thể nhìn thấy nổi, ngay cả Atlas cũng chưa kịp phục hồi tinh thần lại.

Thực ra thì vừa rồi Atlas cũng chả có suy nghĩ gì ngoại trừ hôn môi...hôn môi...ừm, hôn môi... Sau đó, nam với nam còn có thể... ừm...làm cái gì?

Cậu nghĩ một lúc nhưng hoàn toàn không nghĩ ra kết quả, vì vậy ngoại trừ việc liên tục quần lấy đôi môi của Edward ra thì cái gì cậu cũng không biết. Rất nhanh cậu thậm chí ngay cả điều này cũng lười nghĩ, dưới sự khiêu khích của Edward mà mất đi năng lực phản kháng mơ mơ hồ hồ chỉ còn nhớ đến việc hôn mà thôi...

Cậu muốn thuận theo bản năng muốn ôm lấy Edward nhưng bị anh ngăn lại đem cậu đè ép lên bệ cửa sổ, cậu không thể phản kháng lại anh, cả người xụi lơ mặc cho anh muốn làm gì thì làm, mất một lúc thì mới phát hiện Edward đã kéo màn ra.

“Sao... làm sao vậy?” Biểu cảm của Edward khiến cho Atlas cảm thấy đã xảy ra chuyện gì đó, cậu không thể không xấu hổ mà cố gắng lấy lại ngữ khí bình thường của mình.

Trên mặt Edward tràn ngập căm ghét: “Là cô ta.”

“Cô ta?” Một chiếc xe cấp cứu chạy như bay vào bệnh viện, có rất nhiều người chạy theo sau, Atlas đã nhận ra — đó là Isabella Swan, nguyên nhân số một tạo ra mâu thuẫn giữa hai người họ.

Toàn thân cô đầm máu tươi nằm hôn mê trên băng ca, đầu đã được sơ cứu nhưng máu tươi thấm ra cả ngoài băng vải. Máy y tá cùng thầy Varner và huấn luyện viên Clapp ở trường khẩn trương chạy theo sau, cả nhóm người xông ào vào phòng khám.

“Là tai nạn xe cộ.” Mạch máu dưới làn da cứng như đá của Edward đột nhiên căng lên, nhờ màu da trắng bệch mà có thể thấy rõ. Anh cố gắng dùng giọng nói bình thường nhất để kể lại những gì anh nghe được cho Atlas.

Bởi vì tuyết quá trơn trượt nên Taylor Crowley lạc tay lái tông vào Bella Swan ngay sau giờ tan học — Edward trong khoảng thời gian này cùng Atlas chiến tranh lạnh quá dữ dội nên vừa hết giờ học đã lao ngay đến phòng khám của Carlisle, vì vậy không chạm phải vụ tai nạn xe cộ này. Anh hoàn toàn không biết bánh xe số phận đã chuyển bánh, vì anh không dính vào vụ tai nạn này nên anh đã đạt được thứ gì đồng thời đánh mất đi thứ gì, bây giờ anh chỉ quan tâm đến người trước mắt này thôi.

“Chúng ta nhanh rời khỏi chỗ này mau.” Atlas lập tức nhận ra tính nghiêm trọng của tình hình nhanh chóng đưa ra quyết định, tiếc là người bị tai nạn xe cộ hấp dẫn mà chạy đến xem càng lúc càng đông, Atlas nghĩ ngờ là cả trường trung học Forks đều chạy đến đây — cái trấn nhỏ này thật sự quá đơn điệu nên chỉ cần phát sinh chuyện gì đó thì sẽ có vô số người chạy đến coi.

Sức hấp dẫn của máu Bella đối với Edward thật sự quá lớn, huống chi bây giờ cả người cô đầm máu ! Atlas chỉ cần nghĩ đến cảnh Edward điên cuồng lao ra hút máu thì nhin không được phát run.

“Nhanh lên Edward, tranh thủ rời khỏi đây mau!” Đột nhiên cửa phòng bật mở khiến Atlas giật bắn người quay lại, là Carlisle.

Sắc mặt của ông chưa bao giờ nghiêm túc như vậy: “Từ cửa sổ lầu hai khu nhà bên kia nhảy ra ngoài, phía bên đó chính là rừng cây, không có người nào ở đó. Nhanh lên đi.”

Bệnh viện không lớn, thị trấn Forks rất nhỏ nên không cần thiết phải thiết lập trung tâm chữa bệnh lớn làm gì nên đối với khứu giác linh mẫn của ma cà rồng, ở trong một bệnh viện nhỏ xíu như thế này thì mùi máu của Bella quả thật vô cùng rõ ràng.

“... Vâng...” Edward run rẩy, nửa ngày mới từ hai kẽ răng nhả ra một từ. Atlas có thể nghe thấy tiếng răng rắc từ đầu ngón tay bị siết chặt của anh vang lên, mà hơi thở nhẹ nhàng của anh đã trở thành tiếng thở gấp dồn dập.

Atlas không biết làm sao mới có thể giúp được anh, sức mạnh của cậu, mùi hương của cậu đối với Edward hoàn toàn không có tác dụng gì.

Để tôi đi coi có ai bên đó không. Tiểu Ba đậu trên vai Carlisle vỗ cánh bay ra khỏi cửa sổ.

Carlisle dùng tốc độ nhanh như chớp chạy đến bên cạnh Edward tóm chặt lấy anh, nhưng khi ông định kéo Edward đi thì một giọng nói đột ngột vang lên: “Bác sĩ Cullen nhanh lên! Bệnh nhân cần giải phẫu!”

Người vừa xông vào là một nam y tá còn trẻ, trên người anh ta dính đầy máu —— là máu của Isabella Swan! Vừa rồi anh ta đã mang cô gái đáng thương đó đến phòng giải phẫu nhưng bác sĩ mổ chính là Carlisle Cullen không thấy đâu, được một y tá khác chỉ dẫn anh ta bèn chạy đến đây tìm vì thời gian không còn nhiều nữa.

Tất cả mọi người trong phòng khi thanh âm vang lên đều quay đầu nhìn lại —— Atlas thì nhìn Edward.

Trong đôi mắt màu vàng óng của Edward thoáng xẹt qua một mặt đỏ rực, khi Atlas nhìn kỹ lại thì nó đã trở lại màu vàng thuần túy —— nhưng đó lại là một màu vàng chói mắt, giống hệt như ánh sáng mặt trời vậy, vô cùng chói mắt khiến cho không ai dám nhìn thẳng vào.

Anh chàng y tá dưới ánh mắt kỳ dị đó trông hệt như chú gà con bị điều hâu ngấm trúng, đứng bất động trước cửa, máu từ trên bàn tay buông thõng của anh ta từ từ nhỏ xuống, khi giọt máu đầu tiên chạm tới mặt đất thì thanh âm này vang rõ mồn một vào trong tai của hai người.

Edward cử động, người y tá không hề nhìn thấy gì cả, anh ta chỉ cảm thấy bóng tối ập đến, trên cổ nhói lên, trong chớp mắt liền mất đi ý thức.

Carlisle siết chặt cổ Edward, đem chàng trai ma cà rồng không ngừng giãy dụa đè lên trên tường khiến cho bờ tường bị bong mất mấy mảng.

“Đặt anh ta nằm xuống đi.” Carlisle nhanh chóng đóng cửa lại găm lên với Atlas.

Lần đầu tiên Atlas mới cảm thấy khí thế kinh người tỏa ra từ Carlisle nhưng cậu không chần chừ một giây chạy đến đỡ lấy người y tá ngã đi trên cánh tay của Carlisle rồi đặt anh ta nằm lên trên giường.

Edward vẫn còn một chút ý thức, từ trong cổ họng của anh phát ra tiếng gào gừ nhưng anh nghiêng chặt răng không cho bản thân gào thét thành tiếng.

Cả bệnh viện đều tràn ngập mùi máu của kẻ đặc biệt khiến cho đầu óc của anh vô cùng hỗn loạn, có một khát vọng không ngừng trào dâng từ đáy lòng như dã thú. Nếu như không phải trong bệnh viện tràn ngập mùi thuốc khử trùng ảnh hưởng đến khứu giác của họ thì cả hai ma cà rồng sẽ không để cho người y tá mang theo máu của Bella đến gần mình như vậy.

May mà Edward luôn đấu tranh với cái loại khát vọng này chứ nếu không thì Carlisle cũng không có cách nào dùng một tay mà có thể khống chế được Edward.

Carlisle nhanh chóng chỉ huy Atlas: “Ngăn kéo thứ hai bên trái có ống kim, nhanh ! Edward không thể nhịn được nữa, Atlas, con mau dùng kim rút ra 200CC máu của y tá đó cho Edward tạm kiềm chế cơn khát!”

Atlas học tiêm với Carlisle chưa được bao lâu nên khi nghe mệnh lệnh này tay cậu run lên, nhưng cậu không được phép chần chừ vì cậu biết máu của mình đối với ma cà rồng không có lực hấp dẫn nào, cậu không biết máu của mình có khả năng giúp cho Edward giải khát không.

Cậu ổn định tay của mình, hít sâu một hơi, đem kim đâm vào tay người y tá đang hôn mê — may mắn, không có sai sót.

Từng dòng máu đỏ trút vào trong ống tiêm, đến vạch 200CC thì Atlas nhanh chóng nhổ ống kim ra, vội vã dùng cồn i-ốt lau miệng vết thương, sau đó đem ống tiêm đưa cho Carlisle: “Carlisle!”

Carlisle nhổ ống kim, đem máu toàn bộ trút vào trong miệng Edward.

Lần đầu tiên Atlas mới nhìn thấy răng nọc của Edward, so với hàm răng bình thường của anh không giống nhau nhưng cũng không kinh dị như ma cà rồng trong phim.

Khi máu tuôn vào trong miệng Edward, hầu kết của anh nhanh chóng nhấp nhô, Atlas nghe thấy rõ ràng tiếng nuốt ừng ực...

Lần đầu tiên Atlas cảm thấy tay chân mình lạnh buốt.

Bên ngoài có tiếng người gọi tên Carlisle, hiển nhiên, cuộc phẫu thuật phải lập tức tiến hành.

Carlisle thả Edward ra rồi tiêu hủy ống kim kia đi.

Lòng ngực Edward vẫn không ngừng phập phồng nhưng răng nanh đã thu trở về, ánh mắt anh cũng không còn hung tợn như vừa rồi, hiển nhiên là anh đã khống chế được bản thân mình.

Atlas lao đến, Edward lập tức tựa đầu vào hõm vai cậu, dùng sức hấp thu mùi hương của cậu, thân thể anh run rẩy — không phải bởi vì khát vọng, mà là vì sợ hãi.

Chỉ thiếu chút nữa ! Chỉ thiếu một chút thôi thì anh đã quên hết những gì Carlisle dạy bảo mà lao ra !

Chỉ một chút nữa thôi thì anh sẽ làm bại lộ thân phận ma cà rồng của gia đình mình, mà một khi thân phận ma cà rồng bại lộ thì đội chấp pháp của Volturi sẽ đến quét sạch bọn họ, đây là nguyên tắc quan trọng nhất mà thế giới ma cà rồng phải tuân theo — không được làm lộ bí mật của thế giới ma cà rồng.

Khi đó, nếu như không muốn cả gia đình Cullen bị giết thì bọn họ không thể không giết tất cả nhân chứng để che giấu bí mật này. Nhưng Carlisle lại là ma cà rồng ăn chay, ông sẽ không cho phép giết người, đây là tín niệm mấy trăm năm qua của ông, cũng là nguyên tắc của cả gia đình Cullen, không thể chỉ vì anh mà phá hủy trong chốc lát. Huống hồ bọn họ còn ký hiệp nghị với tộc Quileute, một khi bọn họ giết người thì bọn họ sẽ không được phép sống ở mảnh đất này nữa — thị trấn Forks, nơi mưa dầm thường xuyên vô cùng thích hợp để bọn họ sinh sống, nhà của họ.

Rốt cuộc anh đang làm cái gì, Edward run rẩy.

Không chỉ vậy, vừa rồi anh đã hút máu người ...

Tags: bạn trên mạng là ma cà rồng, dammei, twilight, đồng nhân Đăng bởi: admin

26. Chương 26

Chương 26.

Người y tá nằm mê man trên giường, khi anh ta tỉnh lại thì Carlisle sẽ nói rằng anh ta vì thiếu máu mà hôn mê.

Edward ôm lấy Atlas nhảy ra ngoài cửa sổ, tốc độ sở trường được anh phát huy đến tột đỉnh. Một nữ y tá trẻ tuổi đang bận rộn chuẩn bị cho cuộc phẫu thuật chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, dường như có thứ gì đó lướt qua trước mắt nhưng cô chỉ kịp thấy một góc áo như ảo ảnh biết mất ở cuối hành lang.

“Á!” Cô y tá lạnh sống lưng, run rẩy làm rơi chai thuốc trong tay.

Carlisle dẫn theo hai trợ lý vừa đi vừa nhanh chóng khoác áo chuyên dụng để phẫu thuật vào, nghe thấy tiếng vang thì ngừng chân nhìn cô y tá đang đứng chờ người ra.

Tất cả nhân viên trong bệnh viện này đều biết bác sĩ Carlisle vừa đẹp vừa ôn hòa dễ tính, chỉ duy nhất trừ một phương diện ra — ông vô cùng nghiêm khắc trong công việc, thậm chí không cho phép có một chút sơ sót nào bởi vì “Bất luận một sơ suất dù là nhỏ nhất cũng có thể giết người” — đây là câu nói đầu tiên mà Carlisle nói với bất cứ người nào mới đến.

Cô y tá nhớ lại những lời này, lập tức sợ hãi cúi đầu: “Xin lỗi bác sĩ Cullen, tôi đã sơ ý.”

“Nhanh chóng chuẩn bị thuốc, nhớ cho rõ, không phải bệnh nhân nào cũng có thể kéo dài thời gian tiêm, có những sai lầm không thể chỉ dùng tiếng xin lỗi là có thể bù đắp được.” Carlisle nhàn nhạt bảo, lúc này mới tiếp tục bước đi, trong hành lang lại vang lên tiếng bước chân dồn dập: “Chuẩn bị gây mê cho bệnh nhân.”

“Vâng, bác sĩ Cullen.” Trợ lý rất nhanh chạy lên mở cửa phòng phẫu thuật giúp Carlisle mà không thêm tỏ ra đồng tình chút nào với cô y tá kia — bất kỳ người phụ nữ nào trong bệnh viện này cũng ôm ảo tưởng với vị bác sĩ đẹp trai, nếu như ảo tưởng bị đập đổ nhanh chóng thì cũng tốt mà.

Coi đó, bọn họ không thể nào sánh bằng bác sĩ Cullen, bất kể là khí chất, bề ngoài hay tiền tài.

Mùi máu nồng đậm còn đang khuếch tán khắp bốn phía, không khí ảm thấp trong thị trấn Forks dường như cũng hòa quyện mùi hương ngọt ngào này.

Edward công Atlas từ lâu hai nhảy xuống một cách nhẹ nhàng, Atlas thậm chí không hề cảm thấy một chấn động nào thì Edward đã nhanh chóng nhảy lên, thân hình linh hoạt trong chớp mắt đã biến mất sau hàng cây.

Bàn tay ôm cổ Edward của Atlas có thể cảm giác được anh đã đóng chặt hô hấp — thật ra ma cà rồng không cần phải hô hấp, khi Carlisle mới biến thành ma cà rồng đã dựa vào điểm này mà bơi qua eo biển Manche, đó là một đoạn hành trình dài dằng dặc mà nguy hiểm, ngoại trừ Carlisle ra thì Atlas chỉ nghe thấy trong các câu chuyện cổ mà thôi.

Tiểu Ba đi dò đường sớm đã đậu trên một cành cây gần đó chờ đợi, lúc này nó bay xuống đang định đáp lên đầu vai Atlas để tạt ca ngợi chiến công của mình thì Edward lại không hề có ý định dừng lại mà vẫn công Atlas lao đi.

Tiểu Ba ngu ngơ mất vài giây lập tức phản nộ thét lên: Vô liêm sỉ! Chạy nhanh như vậy vội vàng đi tìm gay hả?!

Tiếng hét kinh thiên động địa của nó làm cho một con vẹt đục đang bay ngang qua hiếu kỳ thu cánh đáp xuống, nghiêng đầu nhìn Tiểu Ba. Vài tia sáng yếu ớt xuyên qua những tán lá cây rậm rạp rơi xuống bộ lông xinh đẹp của nó khiến cho nó trông càng động lòng.

Mặt Tiểu Ba đỏ bừng, may mà được lông vũ che đi nên không thể thấy rõ được. Nó vội vàng thu hồi lông cánh đang xù lên, xoay xoay cái đầu nhỏ nhìn xem lông vũ của mình đã chỉnh tề chưa.

Được rồi, tuy nó không quá trẻ đẹp nhưng rất thành thực rất phong độ rất có khí chất! Vừa nghĩ như thế, lòng tự tin của Tiểu Ba lập tức bành trướng, ngẩng đầu ưỡn ngực nhảy lên nhánh cây, nghiêng đầu hỏi: Hì hì, anh đẹp trai, đang làm gì đó? Có muốn cùng đi tìm thức ăn không? Người ta biết có mấy cây ăn quả gần đây rất ngon nha.

Con vẹt kia còn trẻ hiền nhiên chưa từng đến gần đồng loại nào khác bao giờ, trông mắt xoay xoay, dùng giọng nói có chút non nớt trả lời: Tôi không được nói chuyện với kẻ lạ, trước khi đi mẹ tôi có dặn không được đến gần vẹt lạ, dù là vẹt đục cũng không được, bây giờ đồng tính cũng không an toàn.

Tiểu Ba khoa trương vỗ cánh cười giễu cợt: A, ý của cậu là cậu là một chú chim non chưa đủ lông cánh nên phải nghe lời mẹ nói sao? Trời ạ! Nó dùng một cánh che mặt cười lăn lộn đến mức rút khỏi cành cây.

Con vẹt kia lập tức bị chọc giận, lông trên cổ xù lên, ánh sáng nhảy múa trên bộ lông xinh đẹp khiến cho Tiểu Ba choáng váng đầu óc.

Không phải ! Chú vẹt trẻ con phản nộ nhìn Tiểu Ba chằm chằm.

Hi hi, đừng kích động. Tôi nghĩ cậu là nhóc con mới ra đời, như vậy có hứng thú đi theo anh đây học hỏi không? Tôi có quả mắc ca ăn rất ngon nha! Đúng rồi, tôi còn có một thú cưng nữa.

Thú cưng? Không để ý đến quả hạch, chú vẹt trẻ con càng hứng thú hơn với vấn đề phía sau.

Đúng vậy, một con người biết nói tiếng chim chóc! Tiểu Ba ngẩng đầu ưỡn ngực, ánh mắt sợ hãi của đôi phương làm cho nó thoải mãn cực kỳ.

Nhìn đi, tấn công nhanh mới là vương đạo! Tiểu Ba nhìn theo hướng Edward và Atlas biến mất, nó nhảy lên, khinh thường đá cái chân ngắn —— khinh bỉ các người! Tình yêu Plato cái gì chứ, chỉ có thằng ngốc mới yêu cái kiểu đó! (tình yêu Plato là tình yêu chong xáng =))) các nàng cứ hiểu là hem có xôi thịt gì ráo mà chỉ ăn chay thôi =v=))

Atlas và Edward hoàn toàn không biết mình bị một con vẹt khinh bỉ, bọn họ vẫn lao vun vút trong rừng.

Rêu và dương xỉ dưới chân phát ra tiếng lạo xạo, bởi vì tốc độ di chuyển quá nhanh nên những thanh âm đó nối với nhau thành một mảnh như tiếng cười khanh khách thần bí. Màu xanh trong khu rừng quện lại thành một mảnh, cảnh sắc vốn dĩ rất bình thường biến hóa vô cùng trông cực kỳ mỹ diệu.

Trong không khí, mùi máu của Isabella Swan dần dần phai nhạt, như có như không, Edward mới thả Altas xuống.

“Anh đã khá hơn chưa?” Atlas xoa mặt Edward, Edward nghiêng đầu hôn nhẹ lên ngón tay của cậu.

“Không cần lo lắng. Em cũng thấy đó, anh đã từng học chung lớp với cô ta nhưng chưa hề xảy ra chuyện ngoài ý muốn không phải sao? Không khó để thích ứng lắm đâu nên anh nghĩ qua khỏi ngày hôm nay, dù cho cô ta chảy máu nhiều hơn cả lần này thì anh sẽ không mất khống chế nữa đâu.”

“Nếu mà còn chảy nhiều máu hơn nữa e là cô ấy sẽ mất mạng, Edward, anh thật đúng là cái tên vô lại.” Atlas trợn mắt định rút tay về nhưng Edward lại nắm chặt không buông.

“Vô lại? Không, em nhìn đi, anh luôn cố gắng để vượt qua được bản năng của mình, nhưng mà em lại không cho anh thời gian.” Edward nhìn cậu bạn trai nhỏ luôn mềm lòng của mình, trong đôi mắt hoàng kim lóe lên chút ủy khuất, khiến cho màu vàng xinh đẹp ảm đạm đi.

“A, không phải...” Atlas bị ánh mắt đó khiến cho chột dạ nhưng cậu rất nhanh nhận ra vẻ giả hoạt của anh bạn trai ma cà rồng, cho nên trước khi Edward mưu toan được một cái hôn thì Atlas tóm lấy lỗ tai của anh bạn trai, nhìn vào đôi mắt vô tội của anh chàng, cậu chỉ còn cách nghiêng rằng: “Một trăm năm qua anh đã ở đâu hả? Học cách gạt người à?”

“Không, anh đang đợi em.” Edward nở nụ cười, âm cuối mềm mại kéo dài rất nhanh biến mất giữa đôi môi của hai người.

Một câu kết thúc thật đẹp đúng không nào?

Atlas không thể phủ nhận rằng những lời này khiến cho cậu rất cảm động. Khi cậu bị Edward đẩy nhẹ áp lên thân cây, cậu dùng chút ý thức mơ hồ còn sót lại mà nghĩ vậy.

Rất nhanh cậu không thể suy nghĩ được gì nữa mà chỉ còn thuận theo khát vọng của thân thể quẫn lầy chàng bạn trai ma cà rồng như một chú rắn linh hoạt mặc cho anh chiếm lấy.

“A, chết tiệt!” Vài phút sau Edward không thể không đẩy cậu bạn trai nhỏ đang dán chặt trên người anh ra, hai mắt hừng hực lửa, hơi chúm người ra phía trước để che khuất chút khác thường trên thân thể anh—— anh chưa bao giờ quên cái câu sát phong cảnh mà Atlas từng nói.

Edward dấn vào thân cây sau lưng Atlas khiến cho nó rung lên dữ dội như tâm tình của anh lúc này: “Em...em muốn anh bẻ gãy cổ của em sao?”

Atlas chớp đôi mắt tràn đầy sương mù thờ hồng học rồi dựa vào người Edward cười sặc sụa mà không thêm để ý đến Edward phẫn nộ gầm nhẹ.

“A, Edward Edward, Edward đáng yêu...” Atlas không ngừng gọi tên Edward, cười đến run rẩy cả người, “Là anh quyền rũ em.”

Atlas nắn nắn lỗ tai Edward, bị Edward đẩy ra, lại sờ vào, rồi rướn người lên day day cắn cắn vành tai của anh.

Edward rên rỉ một tiếng, mắt tự nhiên mà run lên, chợt nghe Atlas ghé vào tai anh cười hì hì thì thầm: “Em nghĩ anh đã quên mất rằng em từng học nhảy Latin. Em nhớ hồi đó em có nói với anh khi chúng ta còn đang quen nhau ở trên mạng. Em chỉ học hơn ba năm, không tính là lâu chỉ vì muốn rèn luyện thân thể, nhưng nó đủ để khiến thân thể em mềm dẻo...sao hả?”

Atlas đắc ý nhìn Edward, dù sao thì tính cách của cậu dù ít hay nhiều cũng bị ảnh hưởng bởi Clairol mà.

Ngược lại Edward thì làm sắc mặt cổ quái, sau nửa ngày, anh thống khổ gầm nhẹ: “Chết tiệt, anh nghĩ anh cần khả năng tự chủ mạnh hơn.”

Atlas hất cằm, lộ ra cái cổ duyên dáng, đôi mắt đen tuyền mang ý cười nhìn Edward, tất cả đều khiến cho Edward không khỏi nuốt nước bọt vì khao khát, cậu cười đắc ý: “Cảm ơn anh đã khích lệ! Thầy của em chắc là sẽ rất vui, đương nhiên, em cũng rất vui.”

Trong rừng cây chỉ có chút ánh sáng yếu ớt, bầu trời vốn âm u của thị trấn Forks bị cành lá rậm rạp che khuất hoàn toàn, chớp mũi toàn bộ đều là mùi thơm của cây rừng sau cơn mưa, nhưng Edward có thể phân biệt rõ ràng mùi nào mới là mùi của Atlas, dù thoảng ngửi qua thì chúng giống nhau y hệt.

Mùi vị ấy làm cho anh thoải mái cực kỳ, tuy rằng cậu bạn trai nhỏ đang đắc ý khiến cho anh có chút không cam lòng.

Anh vươn tay đề lên thân cây, nhẹ nhàng giam cậu vào trong lòng mình, phát ra một tiếng cười nhẹ: “Khích lệ? Không, có lẽ, hẳn là anh nên thưởng cho em mới phải? Ha?”

Anh đem giọng mũi đề thấp, sau đó nâng cao âm cuối lên. Anh sớm đã phát hiện, cậu bạn trai nhỏ của anh so với khuôn mặt thì lại càng không có sức chống cự đối với giọng nói của anh — có lẽ là bởi vì cậu ấy từng học nhảy chẳng? Điều đó khiến cho cậu càng thêm nhạy cảm với âm thanh hơn.

Anh cười thầm vì suy đoán này, sau đó khẽ cắn nhẹ lên cái cằm tinh tế của cậu bạn trai nhỏ. Cậu bạn trai nhỏ của anh giãy dụa mắng anh vô sỉ càng khiến cho anh cười vui vẻ, đôi môi bắt lấy cơ hội này trượt xuống xương quai xanh cong cong xinh đẹp của cậu.

Cậu bạn trai nhỏ của anh run lên, phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn, không biết là vì cố gắng của anh hay vì làn da lạnh như băng, nhưng hiển nhiên điều này cũng không quan trọng lắm, anh vẫn rất là thỏa mãn.

Đáng tiếc, từ khi Bella chuyển trường đến nay, tựa hồ vận rủi cứ quấn lấy Edward. Ngay khi Edward bắt đầu tự hỏi nên trên chọc Atlas nữa hay là dừng lại không tiếp tục nữa thì một mùi hương lạ lẫm chui vào mũi anh — là ma cà rồng từ bên ngoài đến! Còn không chỉ có một người!

Trực giác dã thú bên trong Edward nháy mắt bừng tỉnh, anh quay phắt đầu lại, trong chớp mắt dùng tốc độ kinh người ôm chặt lấy Atlas không để mùi của cậu lọt ra ngoài. Sau đó anh cởi áo khoác quấn lấy Atlas.

“Sao vậy?” Atlas lập tức phát hiện điều quái dị, cậu phối hợp với Edward tự bao bọc mình lại, lấy cả mũ đội lên.

“Có kẻ địch, ma cà rồng, là ma cà rồng lạ.” Edward nhanh chóng trả lời, cơ hồ nghiêng rằng nghiêng lợi, “Hẳn là mùi máu của Bella hấp dẫn chúng tới. Chết tiệt, đứa con gái đó vì sao không an phận ngồi yên một chỗ? Sao ả lại để bị chảy máu nhiều như thế? Đúng lúc có mấy tên ma cà rồng đang lang thang ở vùng lân cận!” Edward hoàn toàn xem nhẹ sự thật là Bella cũng không hề muốn bị đụng xe.

Anh thật không sao hiểu nổi vì cái gì mà con bé đó lại mang đậm xui xẻo đến mức này, từ khi gặp được cô ta đến nay, anh vẫn luôn thắc mắc vấn đề này — suốt cả trăm năm làm ma cà rồng cho đến bây giờ anh chưa từng đụng phải vô số tình huống khó giải quyết xuất hiện liên tục như vậy.

Edward vừa nhanh chóng che giấu Atlas vừa không ngừng oán trách: “Anh thề nếu như vận rủi của đứa con gái đó có thể cụ thể hóa thì nó còn kinh khủng hơn cả bom nguyên tử luôn.”

Atlas cười không nổi trước lời nói đùa này, cậu biết bản thân đang rơi vào nguy hiểm — cậu không phải là ma cà rồng, Carlisle đã từng nói với cậu trưởng hợp một ma cà rồng ở bên con người bình thường là rất

đặc biệt.

Tốc độ của ma cà rồng rất nhanh, khứu giác linh mẫn của Edward giúp anh có thể phỏng đoán được vị trí của đối phương — kẻ đó đang tăng tốc tiến về phía họ!

Mà anh có muốn mang Atlas bỏ đi thì cũng đã quá muộn rồi.

Đại đa số ma cà rồng đều giống hệt như dã thú, hung ác, thích bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh. Edward biết nếu như anh chạy trốn thì anh sẽ trở thành con cừu trong miệng sư tử, đối phương sẽ lập tức nhào lên xé nát... Atlas, có lẽ còn có anh.

Đúng vậy, dù cho không có thâm cừu đại hận thì cuộc sống dài vô tận đến phát chán của ma cà rồng thường khiến cho những tay săn mồi tàn nhẫn này cảm thấy nhàm chán, bọn họ luôn muốn tìm những chuyện mới lạ đầy kích thích để làm, còn có cái gì tuyệt vời hơn là chiến thắng được đồng loại mạnh hơn mình?

Edward từ khi trở thành ma cà rồng đến nay phần lớn đều ở trong sự bảo vệ của gia tộc Cullen, một gia đình với số lượng thành viên cố định như nhà Cullen trong thế giới ma cà rồng cũng được xem như là một gia tộc lớn, rất ít ma cà rồng du cư nào dám tùy hứng làm bậy với gia đình Cullen. Cho nên dưới sự bảo vệ của gia tộc anh chưa từng rơi vào tình trạng bị săn đuổi, nhưng điều này không có nghĩa là anh không biết. Từ khi anh trở thành ma cà rồng Carlisle đã sớm nói cho anh biết tất cả những nguy hiểm của thế giới ma cà rồng rồi.

Những cành dương xỉ dưới đất phát ra tiếng lạo xạo nho nhỏ, Edward lập tức đem Atlas kéo ra sau lưng mình, anh ngưng mắt lại lạnh lùng nhìn về phía phát ra âm thanh.

Đến đây!

Trong màn sương mù, ba hình ảnh như ẩn như hiện rồi dần dần lộ rõ — tốc độ thật nhanh!

Trong chớp mắt, giữa màn sương mù trắng xóa xuất hiện ba đôi mắt đỏ tươi như máu.

Tags: bạn trên mạng là ma cà rồng, dammei, twilight, đồng nhân Đăng bởi: admin

27. Chương 27

Chương 27.

Atlas không hề biết rằng, số mệnh của cậu kể từ khi gặp mấy tên ma cà rồng kia đã đi chệch quỹ đạo — gần như là thay đổi hoàn toàn. Còn hiện tại thì cậu chỉ biết cậu và Edward gặp rắc rối rồi!

Những tên ma cà rồng lạ lần lượt xuất hiện ở trong rừng, tổng cộng có ba tên. Tên thứ nhất là nam, ngay ánh mắt đầu tiên bắt gặp Edward thì hắn ta đã cẩn thận lùi lại, chỉ trong chớp mắt, cả ba tên ma cà rồng đứng ngang hàng với nhau, vị trí thay đổi tạo thành hình rẽ quạt, giống như sư tử đi săn mồi — dù ý phục của bọn chúng rất cũ kỹ lại còn đi chân trần, trông chẳng khác nào những kẻ lang thang nhưng ai nhìn vào cũng không thể nhận nhầm bọn chúng là cừu non được.

Ba tên ma cà rồng, một gã đàn ông tóc đen cao to, một tên thì nhỏ người hơn với mái tóc màu vàng nhạt, kẻ cuối cùng là một ả đàn bà với một cái đầu đỏ rực rỡ với những bước đi uyển chuyển như mèo rừng. Ánh mắt của bọn chúng lướt qua nhau, trao đổi trong khoảnh khắc rồi sau đó nhìn chằm chằm Atlas và Edward.

Tên ma cà rồng tóc vàng lè lưỡi liếm mép, mi mắt hơi nheo lại nhằm che giấu đi ánh mắt sắc bén nhưng vẫn để lộ ra một tia cực kỳ hứng thú.

Lần đầu tiên Atlas mới thấy đôi mắt của ma cà rồng không ăn chay, nó hoàn toàn khác hẳn với những đôi mắt màu vàng kim ấm áp của gia đình Cullen, đó là màu đỏ rực rỡ như rượu vang vậy. Ánh sáng âm u trong rừng ngẫu nhiên sẽ khiến cho màu sắc ấy có vẻ nghiêng về màu đen, nhưng những tia sáng đỏ lóe lên bên trong càng khiến cho kẻ khác cảm thấy sợ hãi hơn, trông chúng thật sự rất hung ác.

Màu đỏ rực trong mắt chính là bằng chứng của việc bọn chúng uống máu người, hơn nữa còn uống rất nhiều.

Atlas nghĩ đến những vụ án gần đây trong trấn, trong thời gian ngắn ngủi mà đã mất đến bốn mạng người. Đối với ba ma cà rồng mà nói thì lượng máu của bốn người trưởng thành cường tráng là một số lượng lương

thực khổng lồ cần rất nhiều thời gian mới tiêu hóa hết — nếu như bọn chúng cũng có thể tiêu hóa giống như con người.

Nói cách khác, những tên ma cà rồng này vốn dĩ coi việc đi săn là trò chơi chứ không phải vì nhu cầu lương thực — bọn chúng chính là những tên thợ săn tàn ác, là những tên đao phủ tàn nhẫn!

“Xin chào buổi chiều, kẻ lữ hành, tên của tôi là Edward, Edward Cullen.” Edward dùng hết sức để nói một cách nhẹ nhàng nhất nhằm hòa hoãn không khí, nhưng cơ bắp toàn thân anh đã sớm căng lên trong tư thế sẵn sàng khai chiến.

Kẻ lữ hành? Cách xưng hô như vậy khiến cho ba tên ma cà rồng lạ kia thoáng nhìn qua nhau.

Điều này có nghĩa là Edward Cullen đang dùng thân phận chủ nhà nói chuyện với bọn chúng? Lại nhìn đến trang phục sạch sẽ của Edward so với vẻ luộm thuộm của nhóm bọn chúng thì trong mắt ba tên ma cà rồng điều hiện lên vẻ khiếp sợ: ma cà rồng định cư? Vậy bọn chúng phải làm gì bây giờ?

Có rất ít ma cà rồng thêm vào một cái họ hoàn toàn chẳng có chút ý nghĩa nào đằng sau tên của mình, không khó để nhận ra, Edward Cullen là một ma cà rồng có gia tộc!

Ở thị trấn này có một gia tộc ma cà rồng sao?!

Một đám ma cà rồng có lẽ cũng rất đáng sợ, nhưng bọn chúng hoàn toàn không cách nào có thể so sánh được với một gia tộc ma cà rồng— dù cho gia tộc ma cà rồng đó có số lượng thành viên ít hơn bọn chúng.

Bởi vì gia tộc là cố định, là đoàn kết, là một mối quan hệ vô cùng ổn định, thậm chí các thành viên trong một gia tộc có thể sẵn sàng hy sinh sinh mạng vĩnh cửu của mình cho nhau!

Giống như hoàng tộc ma cà rồng, nhà Volturi ở Italy vậy, đó chính là một gia tộc điển hình. Bọn họ thu về những ma cà rồng mạnh nhất phục vụ cho bọn họ, củng cố lợi ích gia tộc, thậm chí bọn họ có thể đặt ra cả quy tắc của thế giới ma cà rồng, cũng bởi vậy mà bọn họ bị gọi là “kẻ bảo vệ bóng tối của thế giới”, không kẻ nào có thể thách thức sức mạnh của gia tộc này— đây chính là sức mạnh của gia tộc!

Bước chân của ba tên ma cà rồng vô thức chậm rãi, thế đứng thu lại, những đôi mắt đỏ rực cảnh giác chú ý bất kỳ thứ nguy hiểm gì có khả năng xuất hiện từ bốn phía.

Edward cảm thấy hơi nhẹ nhõm một chút — ít ra điều này cho thấy được bọn chúng không còn dám xem anh là đối tượng để trêu vào nữa.

Ma cà rồng với mái tóc dài màu đen tiến lên một bước, đương nhiên là chỉ một chút, hần hiển nhiên cảnh giác không rời khỏi đồng bọn quá xa.

“A, xin chào người bạn, tên tôi là Laurent, bọn họ là James và Victoria. Chúng tôi chỉ tình cờ đi ngang qua đây thôi. À, chúng tôi đang trên đường về phương bắc nhưng đột nhiên ngửi được mùi hương của đồng loại khiến chúng tôi cảm thấy ngạc nhiên muốn đến xem thử ai đang ở đây. Anh cũng biết không dễ dàng để gặp được đồng loại mà.” Laurent cười cười.

Nét mặt của hắn ta tương đối buồn lõng, đây là đương nhiên. Edward chỉ có một, dù cho anh có mạnh đến mức nào thì chỉ cần chưa đạt đến trình độ của ba kẻ đứng đầu gia tộc Volturi thì anh không thể giết chết được cả nhóm của bọn chúng.

Dù cho Edward có gia tộc thì sao chứ? Bọn chúng là dân du cư, có thể rời khỏi đây ngay lập tức và không bao giờ bước vào thị trấn Forks.

“Còn có mùi hương thật thơm nữa.” Ả đàn bà tóc đỏ ngẩng đầu lên, cánh mũi phập phồng, phát ra một tràng cười liên tục với âm lượng cực cao, vô cùng chói tai.

Atlas rên lên một tiếng, bịt tai lại.

Ánh mắt của ba tên ma cà rồng lập tức tập trung lại trên người của cậu.

Laurent từ từ đi đến gần Atlas: “Xem này, ta nhìn thấy gì đây? Một con người? Một con người...ở bên cạnh một ma cà rồng sao?” Hắn phát ra tiếng chắc chắc kinh ngạc, dùng dư quang nơi khóe mắt liếc trộm Edward.

Bàn tay vươn ra của hắn bị Edward thoáng cái đẩy ra.

Edward ngăn Laurent, đột nhiên khum người, một tiếng gầm vọt ra khỏi cổ họng của anh: “Tránh xa cậu ấy ra!”

Đáp lại Edward là ba tiếng gầm gừ khiến cho kẻ khác phải hoảng sợ đồng thanh vang lên. Atlas cứng người lại, bản năng của con mồi khiến cho cậu cảm thấy sợ hãi.

Gã ma cà rồng tên James với mái tóc vàng nhạt không cường tráng bằng Laurent, nhưng ánh mắt của gã lại cực kỳ sắc bén, chỉ cần thoáng nhìn qua thì ai cũng biết gã ta là một kẻ hung tàn.

Gã hiển nhiên không thêm nghĩ đến chuyện đè nén bản năng của mình, tiếng gầm gừ vọt ra khỏi yết hầu hòa cùng tiếng cười nhẹ sung sướng, hai chân gã gập lại bắn người về phía Atlas, trong đôi mắt màu máu lóe lên ý khiêu khích.

Edward đã bị chọc giận!

Anh giống như sư tử tung người lên, Atlas chỉ cảm thấy một bóng đen vút qua, hai thân ảnh đã lao vào nhau tấn công với tốc độ khủng khiếp.

Atlas cố gắng trấn định không phát ra âm thanh, ánh mắt của cậu không cách nào bắt kịp hai bóng người đang chiến đấu kia, cậu nhìn theo những bóng đen đang chuyển động không ngừng, để lại vố số dấu vết thê thảm trên mặt đất, trên đá, thậm chí trên hững thân cây cổ thụ xung quanh — mặt đất trong nháy mắt giống như bị máy xúc cào xới lên từng mảng, một cây vân sam hàng trăm năm tuổi phát ra tiếng rảng rác, sau đó đổ ầm ầm xuống mặt đất.

Đây chính là sức mạnh của ma cà rồng! Mà chỉ mới là bị ảnh hưởng từ cuộc chiến mà thôi!

Tốc độ của James không theo kịp Edward, gã bị đập bay ra ngoài đập vào một thân cây tuyết tùng cực đại; nhưng gã tựa như một con khỉ linh hoạt bám vào thân cây quay người một vòng rồi biến mất.

James giống như một con thú săn mồi trốn trong bóng tối, gã nheo mắt lại tập trung vào Edward. Từ trong cuống họng phát ra tiếng cười khùng khục ghê rợn: “Để ta ngẫm lại, xem nào, thật là thần kỳ, dường như người có thể đọc được suy nghĩ của ta vậy. Hay đây chính là sức mạnh đặc biệt của ngươi? A, đúng là một khả năng kỳ diệu đấy!”

Gã tỏ ra thèm thuồng liếm môi — không phải ma cà rồng nào cũng có khả năng đặc biệt, giống như gã vậy. Đúng là khiến cho kẻ khác phải ghen tỵ mà!

Đôi đồng tử của Edward co lại, anh chậm rãi lui về bên Atlas, nắm chặt tay cậu trấn an, Atlas khẽ mỉm cười nhìn anh.

Động tác này lại khiến cho James phát ra tiếng cười sung sướng điên cuồng.

Edward không dám truy kích, bởi vì một khi anh rời xa Atlas quá mười mét thì dù cho anh có tự tin vào tốc độ của mình đến mức nào cũng không dám cam đoan có thể trong nháy mắt trở lại bên Atlas nếu như hai tên ma cà rồng còn lại tấn công cậu.

Nhưng, may mắn, gã James kia lại là một tên tự đại mà lại cuồng ngạo, gã không cho phép kẻ khác phá hỏng trò chơi mà gã yêu thích.

James bị đặt biệt danh là kẻ săn mồi, đây không phải là danh xưng quý hiếm hay kiêu hùng gì, nhưng cũng đủ để cho thấy sự cố chấp của gã đối với việc đi săn, mà những con mồi bị gã nhắm trúng rất hiếm khi có thể chạy thoát.

James liếm môi, trong không khí tràn ngập mùi hương ngọt ngào nhàn nhạt khiến cho gã cảm thấy sôi sục, làm cho gã cảm thấy thật phần khích.

Cảm giác này mỹ diệu khiến cho gã bị hấp dẫn đến mức muốn chìm đắm vào!

A a, lấp đầy bụng là chuyện đương nhiên, nhưng hưởng thụ việc săn mồi cũng là một phương thức tiêu khiển không phải sao?

“Đọc suy nghĩ sao?” James đứng lên, thân thể gầy gò của gã nhờ vị trí đứng trên cao mà có vẻ cao lớn dị thường, gã trào phúng nhìn Edward, sau đó hét lớn một tiếng: “Như vậy... Laurent! Victoria!”

“Không ——” Edward đọc được ý nghĩ của gã thì phát ra một tiếng gầm phẫn nộ, nhưng anh không thể đồng thời chiến đấu cùng ba ma cà rồng —— James quyết định từ bỏ tính kiêu ngạo muốn được một chọi một, gã muốn mau chóng tìm được nguồn máu thơm ngọt kia, gã đang trong tâm trạng kích động muốn hoàn thành trò chơi thú vị này.

Ngoại trừ trò săn mồi, gã còn có một trò chơi đầy kích thích khác đó chính là hành hạ đến chết tên ma cà rồng kỳ quái yêu thương con người trước mắt gã kia, khiến cho hắn phải chịu nỗi thống khổ còn khủng khiếp hơn là cái chết, quá tuyệt mĩ!

“Đừng nhúc nhích, bằng không, ta sẽ vặn gãy đầu của ngươi.” Hơi thở lạnh lẽo của Victoria phun vào bên tai Atlas, móng tay bén nhọn của cô ả được sơn đỏ tươi, so với mái tóc còn chói mắt hơn dù cho lớp nước sơn đã bị bong ra vài phần do đi đường, nhưng khi màu đỏ loang lổ đó đặt trên cằm trắng nõn của Atlas thì nó vẫn vô cùng rực rỡ.

Edward bị James và Laurent ngăn lại ở một cự ly xa hơn mười thước, dù cho anh không ngừng muốn xông lên nhưng không cách nào thành công được. Nỗi lo lắng sợ hãi khiến cho anh thậm chí không cách nào bình tâm để đọc được suy nghĩ của kẻ thù, tất cả sự chú ý của anh đều tập trung vào người của Victoria, anh sợ ả đàn bà đó sẽ dùng móng tay của ả cắt đứt cổ của Atlas —— toàn thân cô ả đều lộ ra khí tức điên cuồng giống hệt như tên James đó!

James thì không ngừng trêu chọc Edward, thích thú nhìn anh phí công mà không ngừng xông lên.

Gã cười ha hả, sau đó gọi Victoria.

Victoria hiểu ý bóp cổ Atlas buộc cậu phải ngẩng đầu lên, sức mạnh khủng khiếp của ả khiến cho Atlas chỉ có thể không ngừng thở hồng hộc nhưng cậu không cách nào phát ra âm thanh nào rõ ràng, chỉ có đôi mắt là gắt gao nhìn Edward.

Edward, Edward của em, em sắp chết phải không?

“Ed...Edward.....” Đầu óc của Atlas có chút choáng váng, cậu cố gắng cào ngón tay của Victoria nhưng chỉ khiến cho cổ của cậu bị trầy xước, ít ra thì lúc này cậu đã không còn cảm thấy đau đớn nữa.

May mắn là máu của cậu không hề hấp dẫn ma cà rồng như Bella.

Nhưng đôi mắt màu vàng kim của Edward đã dần chuyển sang màu đỏ: “Atlas!”

Laurent dần dần lui đến đằng sau James để cho James thoải mái trêu chọc Edward, nhưng đột nhiên hắn ngẩng đầu lên, dường như hắn nghe thấy âm thanh gì đang xé gió lao đến!

“Chết tiệt! James, gia tộc của hắn đến!”

Vút vút vút ——

Lời của Laurent còn chưa dứt thì trong không khí phát ra âm thanh bị xé toạc, ma cà rồng bỗng nhiên xuất hiện ở bốn phía. Emmett cao lớn khôi ngô, Rosalie lạnh lùng xinh đẹp, Jasper lạnh như băng, còn có Alice... cô ôm lấy Edward, khi đó anh đang lộ ra hàm răng sắc nhọn muốn xông lên.

“Bình tĩnh một chút đi Edward! Bình tĩnh lại! Chúng ta đi !” Khả năng đọc tương lai của Alice, bởi vì cô không cách nào nhìn thấy trước được tương lai của Atlas, cho nên khi nhìn thấy Edward trở nên điên cuồng thì mới hiểu được là đã xảy ra chuyện.

Jasper dùng năng lực của anh bình ổn cảm xúc cho Edward, mặc dù Edward vẫn giữ nguyên vẻ hung mãnh như trước.

Lúc đó, ba tên ma cà rồng ngoại lai kia trong nháy mắt khi mọi người xuất hiện đã tụ lại với nhau, Victoria siết cổ Atlas đứng ở phía trước, nét mặt của bọn chúng cùng động tác cẩn thận cho thấy bọn chúng đang tỏ ra bất an.

“Hừ, đồ ngoại lai cuồng ngạo kia, muốn bị ta xé thành từng mảnh nhỏ không ? Mau buông Atlas ra!” Emmett siết nắm tay, phát ra âm thanh răng rắc, cơ bắp của anh vòng lên, thân hình của Laurent vốn cũng cao to nhưng so với anh thì lập tức biến thành một con gà con suy dinh dưỡng.

“Nếu như các người muốn sống mà rời khỏi Forks, như vậy, buông cậu ấy ra.” Jasper từ trước đến giờ vốn ôn nhu ngại ngùng lại sẵn giọng quát, thân thể của anh co lại giống như một con báo đang vận sức chuẩn bị tấn công, anh chậm rãi tiến lên từng bước. Ba tên ma cà rồng đang co cụm lại kia đều cảm thấy mỗi một bước chân của Jasper đều như bước chân của tử thần.

Cho dù là James với kinh nghiệm săn mồi phong phú cũng cảm thấy áp lực cực lớn, mũi chân của Jasper thoáng kiễng lên như người đang đi trên dây, James biết rất rõ tư thế này sẽ mang đến lực sát thương cực đại như thế nào — nó có khả năng thay đổi tốc độ một cách nhanh nhất, khả năng thay đổi hướng tấn công nhạy bén nhất, còn có vô số cách tấn công có thể biến hóa được.

Bọn chúng đã đoán đúng, ở thị trấn này có gia tộc, lại là một gia tộc cực mạnh!

James rất thích săn mồi, nhưng điều này không đồng nghĩa với việc gã thích liều mạng. Ánh mắt James và Victoria thoáng lướt qua nhau — đây là một tín hiệu, tín hiệu thỏa hiệp.

Edward không ngừng quan sát ba tên ma cà rồng kia thoáng thở ra một hơi.

“Nếu như ta buông nó ra, các người sẽ để chúng ta rời đi đúng không?” Giọng nói của Victoria mang theo giọng gào bắt an, đôi mắt đỏ tươi của ả không ngừng quan sát gia tộc ma cà rồng trước mắt mình.

“Nếu như người buông cậu ấy ra!” Edward đột nhiên bước tới một bước, phần nộ nói.

Sắc mặt của Atlas đã tái xanh, cậu là bùa hộ mệnh duy nhất của Victoria nên ả không dám buông lỏng tay, tiếc là với sức mạnh của ma cà rồng thì chỉ cần sơ sẩy một chút thì đã có thể vận gãy cổ của Atlas.

Victoria hiển nhiên không phải là loại phụ nữ hiền lành gì, sức mạnh khủng khiếp của ả cùng với tâm tình khấn trương khiến cho ả không thể khống chế sức mạnh của mình, cho đến khi Atlas không ngừng cào ngón tay của ả một lần nữa thì ả mới giật mình buông lỏng một chút.

Nhóm ma cà rồng nhà Cullen phần nộ gầm lên khiến cho thần kinh của ả căng lên như dây đàn, ả vội vàng tỏ ra hòa hoãn mà nói: “Xin lỗi, ta không phải cố ý.”

Nhưng đương nhiên là lời xin lỗi này không được gia đình Cullen chấp nhận, hướng chỉ Victoria vừa nói xong thì cùng với Laurent và James từng bước lui về phía sau, mà trong tay của ả vẫn giữ chặt lấy Atlas không có sức phản kháng — bọn chúng muốn chạy!

Trọng tâm của Edward vừa đổ về phía trước thì James gầm nhẹ: “Đứng yên! Không được cử động!”

“Chúng ta đã biết tốc độ lẫn nhau rồi các vị à. Một khoảng cách như thế này không cách nào để cho bọn ta an toàn rời đi, cho nên bây giờ tất cả đứng đó không được cử động, khi bọn ta lùi đến một khoảng cách an toàn thì bọn ta sẽ thả cậu — Atlas ra, được chứ?” Laurent nhanh chóng cắt ngang lời James, sau đó hẩn nhìn chằm chằm vào gia tộc Cullen, rất nhanh lùi vào trong rừng cây.

“Làm sao bây giờ?” Gia đình Cullen lo lắng nhìn nhau.

Nếu như bị bất kỳ một ai trong số họ bị bắt thì những người còn lại đều có thể xông lên, tốc độ của bọn họ mang đến ưu thế rất lớn, mà ma cà rồng không dễ dàng bị giết chết, dù cho bị thương nặng đến thế nào, trừ phi bọn họ bị xé thành từng mảnh nhỏ ném vào trong lửa thiêu thành tro, mà cũng cần có thời gian nữa!

Nhưng mà, Atlas thì khác!

“Chết tiệt! Chết tiệt!” Thân thể Edward cứng như bức tượng thạch cao, anh chăm chú nhìn vào rừng cây tối đen, không ngừng gầm gừ, trên mặt tràn ngập hối tiếc.

Mấy con chim nhảy trên nhánh cây không ngừng kêu riu rít với nhóm ma cà rồng bên dưới.

“Là Atlas!” Edward đột nhiên kịp phản ứng nhớ ra khả năng đặc biệt của cậu bạn trai nhỏ, nhưng anh lại không hiểu tiếng chim chóc.

Đúng lúc đó, trong rừng đột nhiên vang lên tiếng hét thảm thiết — là Victoria!?

Nhóm ma cà rồng nhà Cullen kinh ngạc nhìn nhau, sau đó đồng loạt lao đi.

Tags: bạn trên mạng là ma cà rồng, twilight, đồng nhân Đăng bởi: admin

28. Chương 28

Chương 28.

(Trong 3 chú này có 1 người là papa của Atlas chẳng O.o)

Khi nhóm ma cà rồng nhà Cullen đuổi đến nơi phát ra âm thanh thì họ đã nhìn thấy một khung cảnh khiến cho họ vô cùng kinh ngạc — một ngọn lửa màu đen đang cháy hừng hực trên cánh tay của Victoria rồi như một con rắn từ từ trườn đi, quấn lên toàn thân của cô ả. Nữ ma cà rồng mới vài phút trước còn vô cùng hung mãnh bây giờ đang không ngừng lăn lộn gào thét thảm thiết trong màn lửa màu đen.

“Không —” James hét lên, hai mắt đỏ rực, lao vào tấn công Atlas còn đang ngăn người ra nhưng gã chưa kịp chạm vào người cậu thì đã bị một sức mạnh khủng khiếp ném gã văng ra ngoài.

Edward đuổi theo James, tốc độ của anh được phát huy đến cực điểm khiến cho anh trông như một tia chớp xé tan màn đêm.

Anh vọt lên cao, nhảy lên trên cổ James và túm lấy đầu của gã — chỉ cần một động tác nhỏ, cái đầu của James sẽ bị anh bứt ra, sau đó chờ đợi gã chính là một ngọn lửa hủy diệt!

“James! A a a —” Victoria vừa kêu thảm thiết vừa lao tới, “Đi chết đi!”

Cô ả bị ngọn lửa màu đen bao bọc, chỉ có mái tóc dài đỏ rực là màu sắc duy nhất có thể nhìn thấy được trong màn đen dày đặc đó.

“Edward! Chú ý ngọn lửa kia!” Atlas phục hồi tinh thần lại cảnh báo Edward.

Tim Edward như nhói lên, anh nhanh chóng lùi về phía sau, Victoria thê lương hét lên rồi đứng chặn giữa nhà Cullen và James.

“Đi!” Đây là từ cuối cùng mà Victoria nói được, sau một khắc, ngọn lửa màu đen đã hoàn toàn bao trùm lấy thân thể của cô ả, ngay cả màu đỏ cũng hoàn toàn bị nuốt mất, những bột phấn màu đen rơi lả tả xuống đất rồi nhanh chóng hòa tan vào mặt đất.

“Không! Victoria —” Một giọt máu đỏ tươi từ trong mắt James chảy ra, trên nền da trắng như đá cẩm thạch của gã trông vô cùng diêm lệ. Gã nhìn chăm chăm vào gia đình Cullen, ánh mắt đau đớn của gã như đâm vào đáy lòng từng ma cà rồng đang có mặt ở đây, sau đó, gã gầm lên một tiếng rồi biến mất.

“Tên kia đã chạy rồi! Chết tiệt!” Emmett phụ trách đuổi theo Laurent đã quay trở về, khinh miệt xì một tiếng.

Anh không nhìn thấy màn cuối cùng của Victoria biến thành tro bụi, cho nên anh chàng vẫn như cũ tùy tiện quay đầu lại vui vẻ dang hai tay với Atlas: “Nhóc con, sao hả? Có sợ lắm không? Ôi nhóc con đáng thương, đến đây đi đến đây đi, nhào vào trong lòng của anh, anh đây không ngại cho chú một cái ôm an ủi đâu!”

Emmett vừa nói vừa cố tình nhe răng ra như muốn hù dọa Atlas.

Nhưng kỳ dị là lần này Atlas không có hoan hô hoặc là cười mắng rồi nhào vào trong lòng của anh, chỉ dùng ánh mắt ngơ ngác nhìn anh, rồi nhìn đám bột phấn màu đen trên mặt đất, trong tay siết thật chặt vật gì đó đến mức mà xương ngón tay gồ cả lên.

Thứ đó vốn dĩ luôn luôn nằm trên cổ Atlas, mà nay cổ của Atlas vết thương chồng chất do móng tay của cậu cào trầy.

Atlas bắt an lùi về phía sau một bước, không ngừng nhìn chăm chăm Alice, Rosalie, Jasper, rồi nhìn thẳng vào mắt Edward.

“Em không biết tại sao lại như vậy, em không biết gì hết.” Atlas sợ hãi lẩm bẩm.

“Trong tay em đang cầm thứ gì?” Jasper từ trên cao nhảy xuống mang theo một cơn gió nhẹ thổi tung đám bột phấn màu đen.

Kì dị, ngọn lửa với uy lực cực đại! Rosalie nhếch môi, nhìn Atlas chăm chăm.

Atlas nhìn thấy Jasper tiến lại gần khiến cho cậu hoảng hốt lùi về phía sau: “Đừng tới đây, em sẽ làm các anh chị bị thương, giống như....giống như vừa nãy.”

Cậu khẽ run lên, trong đôi mắt tràn ngập hoảng sợ bất an, ngay cả khi vừa rồi bị Victoria bắt làm con tin cậu cũng không hề sợ hãi đến như thế.

Cậu cho là mình dưới sự chỉ dạy của Carlisle đã hiểu hết về thế giới ma cà rồng, có thể chấp nhận được hết thấy những sự việc bất ngờ phát sinh mà vượt qua khả năng lý giải của cậu. Cậu nhớ đến tiếng kêu thảm thiết vừa rồi của Victoria, bởi vì tiếng kêu đó vang lên ngay sát bên tai của cậu, đến bây giờ cậu vẫn còn cảm thấy hơi ù tai, nhưng nhiều hơn chính là, cậu sợ, cậu có thể cảm nhận được chủ nhân của tiếng hét đó đã đau đớn thống khổ như thế nào.

Ma cà rồng mạnh mẽ, không có gì phải sợ hãi, rốt cuộc phải đau đớn đến thế nào mới phát ra được âm thanh thê lương như thế?

Jasper nhìn Atlas, bước chân của anh ngừng lại, sau đó anh mỉm cười, nụ cười nhẹ nhàng ngại ngùng quen thuộc. Anh đứng trước mặt Atlas, vươn ra cánh tay trắng nhợt nhẹ nhàng xoa đầu Atlas, nhìn thấy nỗi sợ hãi trong mắt Atlas dần dần tan đi, rồi mới dùng sức xoa mạnh.

“Không sao cả, em vẫn là đứa em trai nhỏ của bọn anh.”

Alice chấp tay sau lưng nhảy qua cười hì hì: “Đúng vậy đúng vậy, Atlas thật là lợi hại, mình cũng muốn xem lại !”

Atlas dụi mắt, rốt cuộc cũng nở một nụ cười thật tươi, rồi ngay lập tức, cậu rơi vào một vòng tay lạnh như băng quen thuộc.

Edward ôm chặt lấy Atlas, tựa như sợ cậu lại sắp biến mất một lần nữa vậy.

Bọn họ ôm nhau một lúc lâu, Atlas mới mở tay ra, đưa ra thứ mà cậu vẫn luôn đeo trên cổ cho Edward xem: “Là cái này, vừa rồi chính là cái này khiến cho Victoria bị thiêu cháy.

Đó là một mặt dây chuyền hình thập tự giá, là một hình chữ thập rất đơn giản mà trước kia Edward đã từng nhìn thấy, có một lần Atlas đã từng cười hì hì hỏi anh rằng anh có sợ không, Edward lúc đó chỉ phì cười và bảo ma cà rồng không hề sợ thập tự giá làm cho Atlas chán nản vô cùng. Thật không thể tin nổi ngọn lửa khủng khiếp vừa rồi chính là do vật này gây ra.

Ma cà rồng đúng là sẽ bị chết cháy nhưng tuyệt đối không phải trong một thời gian ngắn như vậy. Bởi vì với tốc độ cùng khả năng hồi phục của ma cà rồng mà nói, nếu như không phải bị xé thành từng mảnh nhỏ không cách nào chạy thoát thì bọn họ hoàn toàn chẳng hề sợ lửa một chút nào.

Nhưng ngọn lửa đen vừa rồi lại hoàn toàn khác, ngọn lửa đó tựa như một sinh vật sống không ngừng bủa vây lấy Victoria...tựa như nhiên liệu của nó chính là thân thể của ma cà rồng vậy!

Nghĩ tới đây, tất cả ma cà rồng có mặt đều không kiềm được mà run lên, Emmett càng tỏ ra khoa trương mà xoa xoa hai cánh tay.

Rosalie đứng ngay bên cạnh rất dễ dàng phát hiện ra động tác nhỏ này của anh chàng, quay qua nở một nụ cười khiến cho Emmett phải choáng váng dần mặt ra, rồi Rosalie khẽ sát vào bên tai anh thì thầm từng chữ một: “Em tin là thân thể của anh càng khiến cho lửa cháy mạnh hơn con ả kia nữa.”

“Ồi cưng ơi.” Emmett lập tức hoàn hồn trở lại nhăn nhó nhìn Rosalie, rồi một lát sau anh chàng gãi cằm tự lẩm bầm, “Không lẽ tối hôm qua anh phục vụ khiến em vẫn chưa hài lòng sao?”

Mặt Rosalie thoát cái liền đỏ lên, một cước đá thẳng vào mông Emmett khiến cho anh chàng ôm mông chạy biến.

“Trời ạ! Đây chính là dấu hiệu của Volturi! Em đã từng thấy một lần rồi!” Alice phát ra một tiếng thét kinh hãi giật lấy thập tự giá trong tay Edward.

Cô cầm mặt dây chuyền giơ lên cao nhìn cho rõ.

Ánh sáng trong rừng vốn rất yếu ớt nhưng nhờ thị lực của ma cà rồng vẫn có thể thấy rõ ràng ngay trung tâm cây thập tự giá lộ ra một hình hoa văn rất phức tạp — đó chính là dấu hiệu của nhà Volturi!

Nếu như không phải bởi vì thân hình của cô thấp hơn Edward, vừa nãy do anh giơ cây thập giá lên buộc cô phải từ phía dưới ngược lên nhìn thì có lẽ cô đã không phát hiện ra điều này.

“Volturi?” Edward kinh ngạc nhìn Atlas.

Atlas chớp mắt, sau nửa ngày mới bừng mắt ngơ ngác lắc đầu: “Không... không có khả năng đâu? Đây là do Clairor đưa cho em, không hề có bất cứ quan hệ nào với Volturi cả, thậm chí em còn chưa từng đến Italy.”

Đợi chút! Italy!

Atlas trợn tròn hai mắt.

“Có lẽ chúng ta hẳn nên quay về hỏi Carlisle.” Rosalie lập tức dẹp Emmett qua một bên mà đề nghị.

Khóe miệng của cô vẫn còn mang theo một nụ cười nhẹ khiến cho gương mặt xinh đẹp lạnh như băng của cô thoát cái trông thật động lòng người.

Ê ê, đừng quên bọn này nha!

Đúng đó, đúng đó, cầu hạt dẻ!

Cầu hoa quả!

Ôi, tui thấy hạt mè cũng ngon lắm.

Cầu...

Atlas: “...”

Cúi đầu: được rồi, nhìn đồng phân chim trên đất, kỳ thật tụi nó cũng rất cố gắng.

Thấy Atlas không có phản ứng, đám chim chóc bắt đầu đập cánh phành phạch mắng to:

Vong ân phụ nghĩa!

Qua sông đoạn cầu!

Béo nhờ nuốt lời!

Kiến phong sử đà! (gió chiều nào che chiều đó)

Hê, cô em à, thành ngữ của cô hình như dùng sai rồi.

Hả?

Cái này không được nha, phải cố gắng lên chứ, bây giờ tiếng Trung là môn hot nhất đó. Bà con họ hàng của tôi nói, bây giờ có rất nhiều chim chóc đang có ý định chuyển qua Trung Quốc định cư đấy.

Hả, vì cái gì?

Nghe nói ở đó đều là cua đồng màu mỡ! ()*nước miếng*

Carlisle và ba vị trưởng lão của Volturi có giao tình rất tốt, Aro từng cố gắng mời chào ông gia nhập, Caius thì có ý đồ thay đổi quan niệm ăn chay của ông, còn người cuối cùng, Marcus thì dường như cảm thấy rất hứng thú với vấn đề này.

Cho nên, Carlisle từng ở lại với nhà Volturi một quãng thời gian không ngắn, đối với gia tộc Volturi cũng coi như là quen thuộc, bởi vậy, khi cây thập giá được đưa đến trước mặt ông, mặc dù xung quanh có cả đám chim chóc bay loạn xạ đòi ăn không ngừng quây rầy thì ông chỉ cần nhìn thoáng qua là đã xác định, đây chính là gia huy của gia tộc Volturi, một huy hiệu hoàn chỉnh.

Huy hiệu này ở Volturi không có nhiều lắm, chỉ được thêu trên y phục của ba vị trưởng lão, mà ngay cả những vệ sĩ của họ cũng chỉ có vài người được mang theo dấu hiệu này trên người.

Huy hiệu không giống nhau đại biểu cho đẳng cấp khác nhau, Carlisle nói với Atlas như vậy.

Atlas há hốc miệng, sau đó gạt đi con chim đang mưu toan đậu lên đầu cậu, thử thăm dò: “Con xác định, Clairor không hề thích ăn tiết canh đâu.”

Cả gia đình Cullen đều không nhin được mà phì cười, Emmett khoác vai Atlas, dùng lực mạnh đến nỗi Atlas nhe răng trợn mắt.

“Cái thang nhóc này, em chỉ có thể nghĩ đến thế thôi hả?” Emmett cười đến run cả người, thiếu chút nữa lăn từ trên ghế salon xuống.

Carlisle nhìn Edward và Emmett lại xông vào nhau đánh thành một cục, mỉm cười trả mặt dây chuyền lại cho Atlas: “Ta nghĩ, mẹ của con đại khái là có quan hệ gì đó với nhà Volturi đấy Atlas ạ.”

Tim Atlas đập thình thịch, hô hấp trở nên dồn dập: “Ý bố là ... nói...bố ruột của con chính là...” Cậu siết chặt chữ thập giá trong tay mở to hai mắt nhìn Carlisle chăm chăm.

Carlisle tỏ ra có lỗi nhìn Atlas, xoa đầu của cậu: “Không, đừng kích động như vậy, đây chỉ là phán đoán của ta thôi, dù sao, cái gia huy này và sức mạnh của nó khiến cho ta chỉ có thể nghĩ đến ba người kia, ngoại trừ bọn họ ra, ta không thể nào nghĩ đến có bất kỳ ai lại có thể có được sức mạnh khủng khiếp như vậy. Nhưng mà Atlas à, ta không thể không nói thẳng, dù cho ta có đoán như vậy thì sự thật có lẽ không phải như thế đâu.”

Carlisle nhìn đứa con nhỏ nhất, đồng thời là con người duy nhất: “Ta nghĩ, đại khái là con không biết, mà cà rồng rất khó có hậu duệ, ít nhất, trong mấy trăm năm kiếp sống mà cà rồng của ta, ta chưa từng thấy mà cà rồng nào có con theo cách tự nhiên cả.”

Atlas mím môi, cậu nhìn vào đôi mắt hoàng kim dịu dàng từ ái của Carlisle, bên trong cất giấu vô số kiến thức, rốt cục cậu cũng phải gạt bỏ những suy đoán trong đầu đi.

Carlisle kéo đứa con nhỏ nhất lại, dùng thân thể lạnh như băng mà ôm lấy thân thể nhỏ bé ấm áp của Atlas, ông không thể không phá vỡ giấc mộng đẹp đẽ của đứa bé này, tránh cho nó càng lúc càng hăm sâu vào.

“Thân thể của nữ ma cà rồng vì nọc độc cải tạo mà mất đi khả năng sinh con. Esme vẫn luôn muốn có một đứa con của chính chúng ta, nhưng chúng ta đều biết chuyện này là không thể. Đương nhiên là bây giờ bà ấy đều yêu thương các con bằng tất cả tấm lòng của một người mẹ.”

“Con biết.” Atlas ôm lấy Carlisle, “Con rất cảm kích hai người.”

Carlisle hôn nhẹ lên trán Atlas, Edward đang đánh nhau với Emmett lập tức bắn ánh mắt qua khiến cho Carlisle ngứa ngáy trong lòng, sau đó nhếch mép cười, tay lại đem Atlas ôm càng chặt hơn.

Đếch đồ được! Không phải huynh đệ văn sao? Như thế nào biến thành phụ tử rồi? Miếng bánh bích quy từ trong miệng một con quạ cách một cái rơi xuống đất, lập tức bị một đám chim sẻ nhào vào cướp lấy.

A A? Cầu phụ tử cầu phụ tử! Một em chim sẻ mập ú hưng phấn nhảy đến trước mặt Carlisle và Atlas ngẩng đầu, con mắt nhỏ xíu long lanh long lanh.

Phụ tử cái P! Mi còn dám đòi phụ tử, lão tử rút lông của mi! Một chú chim sẻ cướp được một mẩu bánh quy bay qua hung hăng nhảy lên đầu em sẻ mập dùng sức giẫm đạp.

Sẻ ta bự hơn em sẻ mập kia nên ép cho em sẻ mập không ngẩng đầu lên được, khó trách nó lại có thể cướp được bánh quy.

Oa oa oa oa, đại ca, người ta sai rồi, oa oa oa...

Hừ! Sẻ đại ca rũ lông, nhả miếng bánh quy trong miệng ra ném xuống trước mặt sẻ mập, con mắt đen láy trợn trừng lên: Có ăn không? Gần đây có phải mi giảm béo rồi không? Không phải anh đã nói là không cho giảm béo sao? Béo béo một chút mới đáng yêu!

Oa oa oa, giảm béo cái gì, ghét nhất! Sẻ em vội vàng tiến lên vỗ vỗ cặp cánh nhỏ, ôm đùi sẻ anh.

Sẽ anh thoả mãn gặt đầu, sau đó quay đầu, mắt lộ ra hung quang nhìn đám động loại muốn xông lên cướp bánh quy.

Quạ đen vừa làm rơi bánh quy trơn mắt há hốc mở, sau đó lặng lẽ đi tranh ăn với chim khác.

Atlas: “...”

Carlisle chỉ cảm thấy đám chim chóc này quá ồn chứ không hề biết tư tưởng của bọn nó hèn mọn bỉ ổi đến cỡ nào: “Mà thân thể của con người quá mức yếu ớt, căn bản không cách nào có thể mang thai giống nòi của ma cà rồng được.”

“Ma cà rồng chỉ có thể hút máu, máu là thức ăn duy nhất của ma cà rồng, khi một đứa trẻ ma cà rồng nằm trong bụng mẹ thì nó chỉ có thể uống nguồn máu duy nhất từ cơ thể mẹ. Điều này sẽ làm cho cơ thể mẹ càng lúc càng suy yếu, bình thường thì thai nhi sẽ không cách nào thành hình được, còn cơ thể mẹ sẽ tử vong.”

Carlisle cảm giác được thân thể của Atlas khẽ run lên, nhưng ông vẫn tiếp tục nói ra câu kết tàn nhẫn kia: “Cho nên, Atlas à, ta chỉ có thể xác định chữ thập giá kia đúng là đến từ gia tộc Volturi, còn những vấn đề khác thì ta không hề biết gì cả. Huống hồ, trên người của con, ta không hề cảm nhận được bất kỳ sức mạnh nào của ma cà rồng.”

“Bất quá, dù như thế nào thì ta nghĩ là ta cần phải đến gia tộc Volturi điều tra chuyện này giúp con.”

“Vậy còn con bé Isabella Swan kia thì làm sao bây giờ?” Edward chạy tới, không chút dấu vết đoạt lại Atlas ôm vào trong lòng, chán ghét nhũu mày, “Vận rủi của con bé đó khiến cho con rất sợ đấy! “

Carlisle giả bộ như không phát hiện hành động mờ ám của Edward, trầm tư một chút, nói: “Mùi hương của con bé đối với ma cà rồng đúng là rất có lực hấp dẫn, nếu như để cho con bé tiếp tục ở lại bệnh viện thì e là thật sự sẽ trở thành phiền toái lớn. Nếu như con bé gặp chuyện không may ở phòng khám của ta, chỉ cần cảnh sát dốc toàn lực điều tra, chỉ sợ thân phận ma cà rồng của chúng ta muốn cũng không giấu được.”

Dù sao bọn họ vẫn có rất nhiều điểm đáng ngờ, ví dụ như vào ngày có nắng, cả nhà bọn họ sẽ tổ chức đi du lịch xa. Huống hồ, đại khái khoảng hơn bảy mươi năm về trước, bọn họ đã từng đến thị trấn Forks này ở lại một thời gian, tuy rằng hầu hết những người thời đó đều đã già đi hoặc là qua đời nhưng không hẳn là không có ai nhận ra bọn họ.

“A, Carlisle, ý của bố là bắt bọn con đến bệnh viện bảo vệ cái con bé Isabella Swan chứ? Đúng là một ý kiến tồi, con không muốn.” Emmett tỏ ra bất mãn.

Về phần Rosalie, cô nàng đã bị nguyên một đám chim chóc chọc cho phiền nên đã sớm bỏ ra ngoài, không có trong phòng khách .

Atlas hiểu kỳ hỏi: “Hơ, không thể cho cô ấy dời qua chỗ khác sao?”

Carlisle cùng Esme nhìn nhau, khóe miệng thoáng nhếch lên, lộ ra một nụ cười xấu xa: “A, đúng là một ý kiến hay, giải phẫu đã thành công, có lẽ ta có thể nói với cảnh sát Swan rằng khí hậu của thị trấn Forks không hợp để cho con bé dưỡng thương, bảo ông ấy mang con bé chuyển sang bệnh viện nào lớn, chỗ đó sẽ có những điều kiện phục hồi rất tốt cho con bé.”

Carlisle nhún vai: “Dù sao thì ta cũng không nói dối.”

ngoáy mũi sẽ cố gắng tập trung edit nhanh truyện này, mới đọc trước vài chương, gần đến đoạn em í bị bác Caius thả dê rầu hí hí hí, phải mần nhanh nhanh mới được, hấp dẫn hấp dẫn

Tags: bạn trên mạng là ma cà rồng, twilight, đồng nhân Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-tren-mang-lam-ma-ca-rong>